

TAJEMSTVÍ

BLAHO SLAV
BALCAR

STVOŘENÍ

DRUHÉ
UPRAVENÉ
VYDÁNÍ

NAKLADATELSTVÍ NOVÝ ŽIVOT

© Nakladatelství Nový život

© Blahoslav Balcar

Obálka a grafická úprava: František Fabík

Recenzent: RNDr. Vladimír Král, CSc.

ISBN 80-900166-0-X

NA POČÁTKU
STVOŘIL BŮH
NEBE A ZEMI
Bible,
Genesis 1, 1.

Předmluva vydavatele

Milý čtenáři,

držíš v rukách knihu, která musela patnáct let čekat na své vydání tiskem. Autor ji dokončil již v roce 1975, avšak pro její obsah, odporující dialektickému materialismu, nemohla být tehdy tiskem vydána. Proto byla rozmnožena a vydána jako samizdat v omezeném počtu výtisků a rozšiřována pouze v okruhu stejně smýšlejících lidí.

Její autor, Blahoslav Balcar, inženýr chemie, v této knize o stvoření po obsáhlém studiu zpracoval vědecké názory předních světových odborníků obou pólů, tj. těch, kteří zastávají evoluční teorii, i těch, kteří ji vyvracejí.

Autor dokumentárním způsobem dokázal neudržitelnost evoluční materialistické teorie, která se kdysi zdála být nezvratitelnou. Právě nejnovější vědecké poznatky tuto teorii vyvracejí. Není tedy pravdou, že víra je v zásadním rozporu s vědou, jak to záměrně prohlašovali marxisté. Naopak, věda nám postupně odhaluje nové a nové skutečnosti, které dříve lidstvo neznalo, a tak nás krůček za krůčkem přibližuje k poznání absolutní pravdy. Tyto skutečnosti nám autor ve své práci podává k zamyšlení.

Kniha je zpracována systematicky a přehledně, obsahuje množství známých, ale i méně známých skutečností. Přesto, že je založena na exaktních skutečnostech, vyjadřuje plně osobní postoj autora jako věřícího křesťana. Přivede-li čtenáře k přemýšlení, pak splnila svůj účel.

YDAVATEL

Několik slov úvodem:

Jeden nevěřící manžel přinesl své věřící manželce výstřižek z novin a posměšně prohlásil: "Jak dlouho ještě budeš staromódní, vždyť dnes již všichni rozumní lidé poznali, že žádný Bůh neexistuje" - a přitom jí ukázal článek v novinách, kde byly uvedeny statistické údaje z jednotlivých let dvacátého století o značném poklesu víry mezi obyvatelstvem v posledních letech. Manželka mu však velmi pohotově odpověděla: "To mě vůbec nepřekvapuje, neboť sám Ježíš předpověděl, že před jeho druhým příchodem bude velmi málo věřících lidí a tato statistika mě právě utvrzuje ve víře, neboť vidím, že se proroctví naplňují a že již brzo přijde Kristus jako Král králů a Pán pánů."

Ano, je to holá skutečnost, že mnoho lidí dvacátého století zaměnilo víru v Boha - Stvořitele za víru v hmotu a energii, kterým přisuzují stejné vlastnosti jako idealisté Bohu, tj. věčnost, nezničitelnost, všemohoucnost. Mnoho lidí nauku o evoluci přijímá jako dokázanou skutečnost a přitom si vůbec neuvědomují, že evoluce je nedokázaná a nedokazatelná a že je to pouhá hypotéza neboli domněnka. Vštěpovala se již malým dětem a ten, který se proti ní postavil, byl označen za "tmáře" a "zpátečníka".

Po dlouhá léta byla uplatňována tendence působit psychologicky na vědomí mladého člověka, aby přijal ateistický názor v souladu s dialektickým materialismem. Tento názor byl často velmi lákavý, zvláště pak proto, že s takovým názorem měl mladý člověk před sebou otevřený svět, jak po stránce existenční, tak i po stránce materiální.

I mne v určitém věku lákala evoluční myšlenka, kterou jsem se začal zabývat, a to do té doby, dokud se mi nedostaly do rukou oponentní názory. Potom jsem pochopil, že "není všechno zlato, co se třpytí" a při hlubším studiu Písma sv. jsem poznal a uvěřil, že jedině ono jest jedinou pravdou a směrnicí pro náš život. Potom jsem měl příležitost diskutovat

*s různými lidmi, kteří obhajovali myšlenky evoluce a zjistil jsem, že descen-
denční teorie přes svoji impozantnost je také jen určitý druh víry, kterou
nelze experimentálně ani paleontogenicky dokázat. Sám Darwin, zakladatel
evoluční teorie, v závěru svého života prohlásil, že je to jeho teorie, která
nemusí být objektivně platná. Proto jsem se rozhodl zpracovat méně dostupný
literární materiál s touto problematikou a přál bych si, aby posloužil
zejména mladým lidem k upevnění víry a k rozšíření jejich znalostí v této tak
často profanované oblasti. Jelikož nebylo možno vyhnouti se v této velmi
obšírné tématice cizím slovům, jsou většinou použita cizí slova nakonec
abecedně seřazena a jejich význam osvětlen.*

*Čísla v hranatých závorkách znamenají literární odkaz,
který je souhrnně uveden na konci knihy.*

AUTOR

1. Věčný je Bůh, nebo je věčná hmota?

Základní filosofická otázka "Co bylo dříve: hmota nebo duch?" byla po staletí předmětem bádání a sporů. V podstatě jsou na ni dvě odpovědi, které také rozdělují filozofy do dvou skupin.

Materialisté říkají /1/: "Podstatou světa je hmota. Je věčná, nikdo ji nestvořil, nemůže ani zaniknout. Je v neustálém pohybu, v ustavičném vývoji. Hmota je tedy prvotní, vědomí druhotné." Hmotu také dávají do přímé souvislosti s pohybem, energií a vkládají ji do nekonečného prostoru vesmíru.

Naproti tomu idealisté věří, že nejprve existoval duchovní princip - Bůh, skrze něhož byl stvořen vesmír s veškerou hmotou i životem.

Materialisté tudíž přiznali hmotě stejné vlastnosti, které křesťané přiznávají Bohu, t.j. věčnost a všemohoucnost. Otázkou, jak vůbec vznikla ona první prahmota, která se počala přeměňovat, se však nezabývali. Zato velmi rádi kladou křesťanům otázky: "Jak vznikl Bůh?", "Kdo stvořil Boha?" a pod. a snaží se tím upřímné věřící přivést do úzkých. I mně byla tato otázka mnohokrát položena. Vždy však na to odpovím protiotázkou: "Jak vznikla hmota?" A jelikož nemohou jinak odpovědět, než že je věčná, že nemá počátku, potom doplním, že já věřím zase v Boží věčnost a nekonečnost.

1.1. Na počátku bylo Slovo

Bible nám na základní filosofickou otázku odpovídá zcela jednoznačně: "Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všecky věci skrze ně učiněny jsou, a bez něho nic není uči-

něno, což učiněno jest." (Evangelium Jana 1, 1-3)

Nebo jiný biblický text - Žalm 33,6.:

"Slovem Hospodinovým nebesa učiněna jsou, a duchem úst jeho všecko vojsko jejich."

Pro ty, kteří mají "vyvinutý 6. smysl" - víru, jsou tato slova zcela jasná a nepotřebují žádné opravy či dovětky. Jinak se však k nim staví ti, kteří zaměnili svou víru v Boha za víru ve hmotu. Zvláště pak mnozí fyzikové na rozhraní dvacátého století se nad těmito verši showíavě usmívali. Oni přece věděli, že všechno, co v přírodě je, není učiněno "duchem úst Hospodinových" čili není to podstaty duchovní, ale hmotné. Vše se jevílo tak jednoduché a harmonické. Předpokládalo se, že veškerá hmota je složena z malých hmotných částic - atomů a z nich potom všechno ostatní. Vlivem různých sil, jako např. gravitace, působí tělesa jedno na druhé a pohybují se v prostoru různými rychlostmi. Mimo toho neexistovalo nic. Nebyly žádné záhady. Zdálo se, že budova fyziky takto postavená z hmoty a sil je hotova. Duchovní svět tam již neměl místa.

1.2. Hmota ve světle nových poznatků

Uplynulých sedm desetiletí přírodovědeckých bádání poskytlo však přemýšlivému člověku mnohá poučení. Mnohé moderní objevy potvrdily nepřímo slova mnohých biblických textů a dokázaly tak, že pisatelé byli inspirováni Duchem Božím.

V roce 1901 objevuje německý fyzik Max Planck /2/, že světlo se nešíří v plynulých nepřerušovaných vlnách, jak předpokládala mechanická fyzika, ale v nepatrných dávkách - kvantech. Planckův objev byl zpočátku přijat s nedůvěrou, neboť Planckovy názory znamenaly zásadní změny v představách klasické fyziky o energii. Postupně byl však svět donucen přijmout novou teorii, hlavně když A. Einstein na jejím základě vysvětlil fotoelektrický efekt a dospěl k pojmu světelných kvant a N. Bohr vytvořil nový model atomu. Planck se stal tudíž zakladatelem kvantové fyziky, která se stala důležitou při řešení problémů atomové i jaderné fyziky.

Potom objevy jen přšely. Naše atomové století však nejvíce ovlivnil objev manželů Curieových, chemika Rutherforda, fyzika Einsteina a celé řady dalších.

Marie Curie /2/ - Poika - všechnu svou energii i nadání soustředila na odhalení tajemství radioaktivních látek a rozluštění tajemství ra-

radioaktivity posunulo vědu i lidstvo do nového vývojového stadia. Rutherford /2/ - Novozélandčan - představil světu nový planetární model atomu. I když měl své nedostatky, tak ve srovnání s předcházejícími představami to byla úplná revoluce. V r. 1919 poprvé uskutečnil umělou proměnu chemického prvku na jiný. Z dusíku získal kyslík. Byla to první uměle vyvolaná jaderná reakce.

Bohr /2/ - Dánský fyzik - se zařadil mezi tvůrce kvantové mechaniky, která otevřela cestu k poznání mikrosvěta, světa atomů a základních pilířů současné fyziky. Dosavadní představa nedělitelné hmoty atomu padla. Fyzikové 20. století poznali, že atom není žádná tvrdá kulička. Naopak, velice prázdná, téměř prostá hmoty. Má jádro skládající se z protonů a neutronů a obal tvořený elektrony. Lépe to pochopíme, zvětšíme-li si atom na kouli v průměru 1 km, ve středu bude jádro velikosti pingpongového míčku a u povrchu koule by obíhaly elektrony v určitých sférách a dráhách. /3/ Kdybychom mohli srovnat protony těsně k sobě, vešlo by se jich do kuličky o průměru 2 mm právě tolik, kolik těchto kuliček by se vešlo do objemu celého slunce. Kulička o průměru 1 mm těsně vyplněná protony by vážila 40 000 t.

V padesátých letech 20. století byly objeveny ještě nové elementární částice, jako např. pozitrony, mesony, neutrina a dokonce i částice antihmoty. Jejich existence, jejich velikosti a délky trvání se vymykají našemu rozumovému chápání. Nitro atomu, to je podle dnešních názorů jen matematika a abstrakce. Fyzikové dneška zjišťují, že hmota se jim rozplývá pod rukama v záření a vlny, prostě jen v energii. A o energii praví světoví vědci: "Nikterak nevíme, co to vlastně energie je" /4/.

Energie bývá spojována s hmotou anebo s ní nesouvisí - je volná. Energie může procházet z jedné části hmoty na druhou, ale může se od hmoty také docela oddělit a postupovat prostorem jako energie volná, které říkáme "záření".

Nakonec tedy všechno je jen energie. Ale nevíme, co to je. Nesmíme si ji představit jako nějakou hmotu, věc či látku.

I takový ateista jako Bertrand Russel praví /5/: "Energie je určitá funkce fyzikální soustavy, ale není to nějaká věc nebo podstata, trvající i při změnách soustavy."

A prof. Whitehead píše totéž jinými slovy /6/: "Musí být připomenuto, že energie fyziků je zřejmě abstraktní veličina."

My křesťané máme zde v této zvláštní síle - energii jasný důkaz moci Boží, která vše prostupuje a udržuje.

Zjevil to již Duch sv. skrze mnohé výroky Písma: "...on...nese vesmír svým mocným slovem" Epištola Pavla k Židům 1, 3

(překlad prof. Žilky).

Tak moderní atomová fyzika dospěla trnitou a spletitou cestou k tomu, co před třemi tisíciletími napsal král David z vnuknutí Božského: "Slovem Hospodinovým nebesa učiněna jsou a duchem úst jeho všecko vojsko jejich." Žalma 33,6.

Podíváme-li se, co se stalo s hmotou - onou modlou materialistů - pod úderý moderních objevů, jak nám to vysvětluje J. Jeans /4/: "...hmota pozbyla svou neproměnnost, kterou jí fyzikové i filosofové obvykle připisovali. Zároveň s tím pozbyla hmota svých dalších domnělých vlastností, totiž pevnosti a prostornosti. Nejprve se rozpadla na prázdnotu, obsahující tu a tam velmi řídké roztroušené nepatrné částice. V dalším vývoji se tyto částice rozplynuly v matematické vlny. Poněvadž je nelze zobrazit jako existující v prostoru a čase, je také nemožno představovati si je jako obvyklé předměty."

I ateistický filosof Bertrand Russel, který měl rád fyziku, co by svého koníčka a poznal dobře její nové objevy, prohlásil /5/: "...kus hmoty není malá věc, schopna různých stavů, nýbrž soustava spolu souvisejících jevů. Stará trvalost hmoty zmizela a s ní i ty znaky, kterými materialistovi připadala býti reálnější než prchavé myšlenky."

Dále J. Jeans shrnuje moderní poznatky o hmotě takto /4/: "...hmota, jak se obvykle pojímá, hmota pevných těles a tvrdých částic ve skutečnosti neexistuje a že se zdá existovati, to proto, poněvadž nehmotné věci pozorujeme klamným způsobem, šálení jsouce svými brýlemi lidskými.

...Dřívější naše představa o přírodě, než jsme si začali sundavati brýle, byl oceán hmoty a mechanismu, ze všech stran nás obklopující! Odkládajíce postupně brýle vidíme, že mechanické pojmy neustále ustupují představám duchovním...výsledkem toho je úplné vymizení hmoty i mechanismu, takže duch by vládl jako nejvyšší a samojediny...zákonitost a řád, které v přírodě nalézáme, lze nejsnáze pochopit z hlediska idealistického...dnešní věda přeje idealismu. Dnešní věda zjišťuje, že v nejkrajnějším místě, kam až dosud dospěla, co nebylo povahy duchovní, zmizelo a nepříbilo nic nového, co by také nebylo duchovní."

My křesťané, jsme v každé době, bez ohledu na názory lidí, jež se nazývají vědci, tvrdili, že na počátku nebyla hmota, ale Bůh. A on samotný nám oznámil skrze biblické pisatele, že: "Bůh duch jest." /Evangelium Jana 4, 24./ Počátek byl duchovní a objevy fyziky 20. stol., které šly do patřičné hloubky, končí opět u tohoto počátku, nikoli hmotného, ale duchovního.

Známa americká spisovatelka Ellen Gould Whiteová napsala: "Mnozí hlásají, že hmota obsahuje životní sílu, že hmotě jsou vlastní

určité vlastnosti a že hmota jedná na základě své vlastní energie, jíž je vybavena, že přírodní pochody se řídí pevnými zákony, do nichž Bůh nemůže zasahovat. Taková věda je falešná, není podložena Slovem Božím. Příroda slouží svému Stvořiteli. Bůh neruší své zákony, ani nečiní nic v rozporu s nimi, nýbrž stále jich používá jako svých nástrojů. Příroda poskytuje svědectví, že v ní působí inteligenci nadaná síla, která se řídí přírodními zákony. /7/

1.3. Je vesmír věčný?

Dle dialektického materialismu /8/ má hmota nekonečně mnoho forem. Všechny formy hmoty se mohou navzájem přeměňovat, jedny vznikají z druhých, ale hmota ve svém celku nikoli, ta se jen věčně přeměňuje z jedné forem do druhých. Všechny nejzákladnější poznatky vědy prý jasně svědčí o nezničitelnosti i o nestvořitelnosti hmoty.

Naproti tomu v bibli je napsáno: "Vírou poznáváme, že svět byl stvořen Božím slovem, takže to, co vidíme, nepovstalo z něčeho, co zde už bylo." Epištola Pavla k Židům 11,3. (Překlad Nového Zákona od Dr. Ondřeje Petru). Bůh uložil v přírodě stopy, které při hlubokém studiu přírody vedou k Stvořiteli. Řekneme si nyní o třech takových stopách, ukazatelích, které poukazují na stvoření v čase a potírají názor o věčnosti hmoty a vesmíru.

1.3.1. Přeměna hmoty hvězd v záření

Je všeobecně známo, že hvězdy, a tedy i naše slunce, vyzařují do vesmírného prostoru ohromná množství září o rozličných vlnových délkách. Tím se hmota hvězd přeměňuje v záření. U slunce je tato přeměněná hmota odhadnuta na 250 milionů tun za minutu. Je zřejmé, že tato přeměna hmoty v záření se nemůže dít od věčnosti, poněvadž by již nebyla žádná hmota - žádné hvězdy, které by se mohly rozpadat v záření.

Profesor Jeans k tomu praví /9/: "Není-li dosud hmota vesmíru zničena v záření, musíme soudit, že je hvězdný vesmír ještě zcela mladý, přestože se nám zdá být starým. Vyhlíží-li jako starý, musí to být náš klam."

Proti této vědecky zjištěné skutečnosti postavili materialisté následující argumentaci /10/: "Nikoli, hmota se neztratila, jenom se přeměnila v jinou svoji formu - záření, neboť i to je hmota."

Lenin definuje hmotu takto /11/: "Hmota je objektivní realita, objektivní svět, který existuje nezávisle na lidském vědomí a je tímto vědomím poznáván." /1/: "Hmotou dnes rozumíme celý svět s jeho nekonečnou složitostí a bohatstvím vlastností, tak jak existuje mimo lidské vědomí a nezávisle na něm."

Tedy i světlo je podle těchto teorií hmotou.

Dále materialističtí filosofové vyvozují, že když na jedné straně se hmota sluncí přeměňuje na jiný druh hmoty - záření, potom na jiném konci vesmíru se zase záření shromažďuje a po dlouhém čase se z něho vytvoří nové hvězdy a planety. Ty se opět po dlouhé době rozpadnou a tak to jde stále dokola. V tomto smyslu již starořecký filosof Herakleitos pronesl známý výrok: "Panta rhei", což znamená, že všechno se mění, svět je v neustálém pohybu a změně.

Proti tomu je jednoduchá námitka, vyslovená Jeansem /12/: "Příroda nepřipouští stroje, které by se pohybovaly neustále /Perpetuum mobile/ a je a priori nemožné, že by její celek byl ve velkém měřítku příkladem stroje, který nepřipouští, před nímž má odpor. Moderní věda nás vede k představě Tvůrce, pracujícího mimo prostor a čas, jež jsou také částí jeho tvorby, právě tak, jako malíř je mimo své plátno."

1.3.2. Entropie

Nejprve moje osobní zkušenost.

Jednou v zaměstnání na výrobní poradě se mě snažil můj bývalý šéf zesměšnit a před celým kolektivem techniků mi položil otázku, zda stále ještě věřím nebo zda jsem již přišel k rozumu. Odpověděl jsem mu, že mě dosud nepřesvědčil a že stále mám dostatek důvodů k mé osobní víře. Načež mě vyzval, abych uvedl aspoň jeden důkaz. Odpověděl jsem mu jedním slovem: "Entropie".

Po této odpovědi ihned jeden inženýr prohlásil: "To jsem si mohl myslet, že uvedeš entropii. To nám již na škole říkal jeden starý profesor, že entropie je jedna ze slabin materialismu."

Abychom si tento termodynamický pojem blíže objasnili, je třeba si uvědomit, že ve hmotném světě probíhají nejrozmanitější pochody, které jsou doprovázené tepelnými změnami. U všech změn existuje určitá zákonitost, že ze dvou možných směrů probíhají tepelné změny pouze v témže směru a směr jejich je vždy takový, že přibližuje soustavu ke stavu rovnováhy. Tak např. teplejší těleso předává teplo tělesu chladnějšimu, avšak obrácený směr přestupu tepla z tělesa chladnějšiho na teplejší se může

uskutečnit pouze vynaložením další energie, přičemž hodnota nevratnosti celé soustavy ještě více vzroste.

Přestup tepla z teplejšího tělesa na chladnější přestane, nastane-li mezi nimi tepelná rovnováha. Zjištění zákonitostí, stanovících jak směr, tak i vlastní možnost uskutečnění změn a též existenci změn, způsobených v určitých soustavách, jsou základním úkolem druhého zákona termodynamiky. Druhá věta termodynamiky /7/ zní: "Každý samovolně probíhající proces je schopen konat práci. Maximum práce koná tehdy, když probíhá zvrtně. K tomu, aby byl směr samovolného procesu obrácen, je potřeba dodat energii z vnějšku."

Jak je vidět, je druhý zákon termodynamiky těsně spjat s vlastnostmi vratných a nevratných změn a s pojmem rovnovážného stavu. Nezáleží však na cestě, kterou se látka do rovnovážného stavu dostala, ale jak je závislá na stavu látky. Tato veličina se udává jako určitá termodynamická a matematická funkce stavu látky a Clausiem byla nazvána entropií. Entropie je tedy určitá termodynamická funkce stavu látky, která má rozměr $\text{cal. grad}^{-1} \cdot \text{mol}^{-1}$.

Mezi prvními učenci, kteří postřehli filosofický význam druhého zákona termodynamiky, byli Clausius, Thomson, Tait, Steward a jiní.

Clausius napsal toto /13/: "Práce, která může být vykonána silami přírody a uchováající se v existujících pohybech nebeských těles, bude se víc a více postupně měnit v teplo. Teplo, přecházející postupně z tělesa teplejšího na chladnější, snaží se přitom vyrovnat dosavadní rozdíly teplot, a spěje víc a víc k rovnoměrnému rozložení tepla. A nakonec se vzhledem k molekulární stavbě látky přiblíží k určitému stavu, ve kterém bude celkové vyrovnání teplot pokud možno největší. Snažil jsem se objasnit tento pochod prostým pravidlem charakterisujícím určitý stav, ke kterému se vesmír postupně přibližuje. Vytvořil jsem veličinu a nazval jsem ji entropií. Proto musíme vyvodit závěr, že hodnota entropie může ve všech jevech přírody vzrůstat a ne se zmenšovat. Tím dostáváme krátké vyjádření pravidla pro všechny a všude probíhající přeměny. Entropie vesmíru spěje k určitému maximu. Čím více se vesmír blíží k tomuto meznímu stavu, ve kterém entropie dosahuje svého maxima, tím více mizí podněty dalších změn. Kdyby se pak tohoto stavu nakonec dosáhlo, neprobíhaly by již žádné další změny, a vesmír by se octl v určitém mrtvém setrvačném /inertním/ stavu /nehybnosti/. Byl nalezen přírodní zákon, který dovoluje s jistotou prohlásit, že ve vesmíru neprobíhá vše v koloběhu, ale že vesmír mění svůj stav stále tak, že spěje k určitému meznímu stavu." Thomson vyjádřil princip Clausiův takto /14/: "Nyní existuje v hmotném světě všeobecný

směr dissipace mechanické energie." Energie, která se jedenkrát proměnila v energii tepelnou, se již nikdy úplně nezmění v energii jinou - část jí zůstane již teplem.

Tait napsal /15/ : "Teplo, které je všude rovnoměrně rozloženo, je teplo degenerované. Nemá proto žádnou cenu. A tuto degenerovanou formu budou muset přijmout všechny druhy světů."

T.G. Masaryk /16/ : "Myslím, že moderní přírodověda svým učením o entropii potvrzuje Aristotelův postulát první příčiny: končí-li se podle mechanické teorie tepla svět stejným stupněm teploty ve všech svých částech, tedy tepelnou smrtí, pak svět není od věčnosti, nýbrž začal se v čase a v čase má i svůj konec."

Víme, že při všech hmotných proměnách nastává znehodnocení energie, tzn., že v soustavě se znehodnotí /ubude/ určité množství tepla /kcal/ na určité množství hmoty /kg/. Znehodnocením /úbytkem/ tepla změní se nezvratně teplota soustavy - zmenší se. Protože ve hmotném světě probíhají nevratné změny, vzrůstá entropie a teplota hmoty postupně klesá. Nejnižší teplota je tzv. absolutní bod mrazu:

0^0K /nula stupeň Kelvina/ Převedeno na ^0C :

$0^0\text{K} = -273,15^0\text{C}$. Je to absolutní pevný bod, od něhož se počítá teplota na tzv. absolutní stupnici Kelvinově.

Dnešní technika dovoluje dosáhnout velmi nízkých teplot. Bylo již dosaženo $0,0034^0\text{K}$. Nelze však dosáhnout absolutní nuly, jak dokazuje Nornstův princip. Absolutní nule se může hmota jen přiblížit.

Při prostudování druhého zákona termodynamiky vyvstává otázka: je hmota věčná? Kdybychom předpokládali, že hmota nemá počátek, pak vzrůstem entropie za nekonečnou dobu by nastávala degradace energie a tím snižování teploty hmoty, takže současná teplota hmotného světa by byla blízká absolutní nule. Protože tomu tak není, musí mít hmota nutně svůj počátek, který nastal rozkazujícím dekretem velikého Hospodina: "Nebo on řekl, a stalo se, on rozkázal, a postavilo se." /Žaím 33,9/.

Někdo by ovšem mohl namítnout, že by tato skutečnost podporovala deismus, totiž myšlenku, že se Bůh o stvořený vesmír již nestará a že tento se blíží k zániku. My však víme, že lidský i zvířecí život na naší zemi degeneruje a zánik je blízko, ale tato naše víra není deismem, neboť Bůh učinil opatření - plán spasení - pro záchranu člověka i této země. A tak věříme, že Bůh učiní i opatření, které zabrání smrti vesmíru.

Tento tok energie jedním směrem od vyšší volnosti k nižší a nakonec k degeneraci a zániku je velikým důkazem o počátku vesmíru.

1.3.3. Rozpínající se vesmír

V roce 1912 udělal americký astronom J. S. Stipher objev, který r. 1929 jeho krajan Edwin Hubble potvrdil /18/. Pečlivě studovali galaktická spektra a zjistili, že spektrální čáry prvků (zvláště vodíku) vzdálených galaxií jsou posunuty k infračervenému konci spektra.

Jestliže se totiž změní vlnová délka některé spektrální čáry, posune se tato čára ve spektru, a podle smyslu a velikosti posunutí proti laboratornímu standardu se dá určit, jak a jakou rychlostí se pohybuje zářící zdroj ve směru zorného paprsku.

Jinými slovy, lze zjistit, jakou rychlostí se zdroj přibližuje nebo vzdaluje. Jestliže se přibližuje, posouvají se spektrální čáry k ultrafialové části spektra, když se vzdaluje, posouvají se k infračervené části spektra. To je známý "Dopplerův jev". Tento nesmírně důležitý objev záleží v tom, že ve všech spektrech galaxií jsou čáry posunuty vždy k dlouhovlnnému konci t.j. k infračervené části spektra /říká se tomu "červený posuv"/ nebo také rudý posuv spektrálních čar a to tím více, čím je galaxie od nás vzdálenější. Tento pohyb byl prověřen i mnoha sovětskými vědci a vždy potvrzen.

To znamená, že se všechny galaxie od nás vzdalují, při čemž rychlost tohoto "ubíhání" roste se vzdáleností galaxií, až dosahuje obrovských hodnot. Například radiogalaxie Labuť A se podle červeného posuvu od nás vzdaluje rychlostí skoro 16 000 km/sec. Rekord zatím patří velmi slabé radiogalaxii 3C 295 /v optických paprscích má 20. velikost/. Když bylo roku 1960 získáno její spektrum, ukázalo se, že jistá ultrafialová spektrální čára, patřící ionizovanému kyslíku, je posunuta až do oranžové části spektra. Z toho pak bylo snadno vypočteno, že se tato podivuhodná hvězdná soustava od nás vzdaluje rychlostí 147 000 km/sec., čili skoro poloviční rychlostí světla.

Kdybychom studovali tuto myšlenku zpět, došli bychom nezbytně k bodu, kdy se vesmír počal rozpínat.

Eddington se obírá touto myšlenkou v přednášce před Royal Institution v Londýně a praví /19/: "Zdá se pravděpodobné, že vesmír začal mezi gravitační přitažlivostí a kosmickou odpudivostí."

A tato kosmická odpudivost se nyní projevuje v roztažení vesmíru.

J. Jeans /9/: "Nedávná astronomická pozorování naznačují, že se vesmír skutečně rozpíná a to tak rychle, že se stává pouhou přechodnou a pomíjející stavbou ve srovnání s tím, co jsme si nedávno myslili: spektra velkých extragalaktických mlhovin se zdají naznačovat, že se tato tělesa řítí jedno od druhého tak rychle, že to tak dlouho nemohlo trvati. To snižuje celý život vesmíru na nějakých 100 tisíc milionů let nanejvýše -

a tím vnáší téměř úplný zmatek do chaotického již problému vývoje hvězd."

Jak vhodný jest zde Jobův výrok pronesený na adresu Boží: "On roztahuje nebe sám..on učinil Arktura, Oriona, Kuřátka a hvězdy skryté na poledne. On činí věci veliké, a to nevystižitelné a divné, jimž není počtu." /Job 9, 8-10./

1.3.4. Teorie velkého třesku /21/

Na základě předchozích důkazů začali mnozí vědci uvažovat, že přece jen má náš vesmír svůj počátek. Materialisté se tomu dlouho bránili, neboť tato představa protirečila jejich filosofickému názoru, že hmota je věčná a že ji nelze stvořit, ani zničit. Naproti tomu vyhovovala idealistickému pojetí, které se opírá o biblickou zprávu, že vesmír není věčný, ale že měl svůj počátek v Božím aktu stvoření. Proto se ateisté s teorií vzniku vesmíru jen těžko a neradi smířovali.

K dnešním představám o minulosti celého vesmíru dopomohlo zjištění, že všechny hvězdné soustavy /galaxie/ se od sebe vzdalují. Jako přirovnání poslouží model s nafukovacím balónkem. Když na nafouknutý balónek namalujeme propisovací tužkou tečky, tak se tyto při nafukování začnou navzájem od sebe vzdalovat. Obdobná situace je s galaxiemi, které se navzájem od sebe vzdalují. Čím je pozorovaná galaxie od nás vzdálenější, tím rychleji se od nás vzdaluje. K tomuto poznatku dospěl Američan Hubble již ve dvacátých letech našeho století. To znamená, že v dávné minulosti musela být veškerá hmota pozorované části vesmíru soustředěna do mnohem menšího objemu, do mnohem menšího prostoru, než je tomu dnes. Teorie tvrdí, že vesmír, který je možno dnes pozorovat, vznikl událostí, které se říká "Velký třesk", anglicky "Big Bang". Tento název označuje něco jako obrovský výbuch nesmírně malého, nesmírně hustého a nesmírně hmotného praatomu, ve kterém byla zhruba před 15 miliardami let soustředěna hmota a energie celého vesmíru. Vznikla tak starší varianta teorie Velkého třesku, které se dnes říká "standardní", a chce vysvětlit pozorované rozpínání vesmíru. Standardní teorie Velkého třesku vyžaduje, aby výchozí hmotný praatom měl zcela určité, přesně definované vlastnosti. Nedovede ale popsat způsob, jakým se vesmír do tohoto stavu v průběhu první sekundy po Big Bangu vyvinul.

/20/. "Pojmenování Velký třesk vlastně naznačuje, že vesmír doslova explodoval a od té doby až do dneška se neustále rozpíná. A protože prostor je neoddělitelný od hmoty, explodoval spolu s hmotou také prostor.

Rozpínání vesmíru si proto nesmíme představovat tak, že by v obrovském sále vybuchla nepatrná kulička a začala tento sál vyplňovat. Ve skutečnosti to bylo tak, že i samotný sál byl zprvu nekonečně malý /vesmír měl nulový objem/ a jeho rozměry se začaly zvětšovat od okamžiku Velkého třesku."

Další hypotézy byly popsány na základě nových poznatků posledních let. V dnešním vesmíru jsou známé čtyři základní fyzikální síly:

- gravitační /přitažlivé síly mezi hmotnými tělesy/
- elektromagnetické /síly mezi elektricky nabitými částicemi/
- jaderné slabé /souvisí s radioaktivními přeměnami prvků/
- a jaderné silné /spojují částice v atomových jádrech/.

Fyzikové došli k názoru, že při vysokých teplotách /energiích/ se rozdělily mezi jednotlivými druhy sil ztrácejí, protože se tyto síly stávají částmi jediné, univerzální síly. Teoretikům se zatím podařilo popsat sjednocení slabých a silných jaderných sil. Příslušná teorie se nazývá "Teorie velkého sjednocení", anglicky "Grand Unification Theory", zkráceně "GUT". Nedaří se zatím připojení posledního typu silového působení - gravitace. Elektromagnetické a slabé jaderné síly se sjednocují při teplotě $10^{15} \text{ }^{\circ}\text{K} / \text{ }^{\circ}\text{Kelvina} = \text{ }^{\circ}\text{Celsia} + 273,15/$, silové jaderné síly se stávají součástí jednotné síly až při teplotě $10^{28} \text{ }^{\circ}\text{K}$ a gravitace by se k ní měla připojit při teplotách nad $10^{32} \text{ }^{\circ}\text{K}$. V počátečním vesmíru, který měl být nepředstavitelně malý a horký, měla existovat pouze tato jednotná síla. S postupným ochlazením se z ní měly jednotlivé druhy sil - jedna po druhé - oddělovat. Skutečný průběh dělení ale zřejmě vypadal jinak. Každé osamostatnění některé síly je totiž změnou stavu hmoty ve vesmíru. Je určitou obdobou změn z běžné zkušenosti pod názvem "stavové přechody" nebo "změny skupenství". Příkladem takové změny je např. přeměna vody na led. Je známo, že tyto změny skupenství se mohou za poklesem teploty opožďovat. Tak např. voda, která tuhne při $0 \text{ }^{\circ}\text{C}$, může zůstat ještě v kapalném stavu i při záporných teplotách /i do minus $20 \text{ }^{\circ}\text{C}$ / - zůstává v přechlazeném stavu. Jakmile se však v některém místě přechlazené vody objeví zárodek pevné fáze - ledu, velice rychle /explozivně/ ztuhne celý její objem. Při tom se uvolní tzv. latentní /utajené/ skupenské teplo tuhnutí, které vzniklý led částečně ohřeje.

Podobné děje měly podle této teorie provázet i rozpad jednotné síly v počátcích vesmíru. Fázový přechod s efektem přechlazení při rozpadu jednotné síly by měl vyjadřovat obraz vývoje vesmíru již od 10^{35} sek. po Big Bangu. Ve stavu přechlazení mělo dojít k velice rychlému "inflačnímu" rozpínání vesmíru. Při něm se měl vesmír nejprve silně ochladit,

ale po uvolnění "skupenského" tepla přeměny se měl znovu zahřát až na teplotu blízkou teplotě fázového přechodu. A právě tento proces měl přivést vesmír na konci první sekundy po Big Bangu do stavu, ze kterého právě vychází standardní teorie Velkého třesku.

Nová verze této teorie se označuje jako teorie "inflačního vesmíru". Chce se přiblížit do značné blízkosti okamžiku jeho vzniku. Ale k úplnému počátku vesmíru - k času 0 - se pomocí ní nelze dostat. Veškeré možnosti současné fyziky končí u tzv. Planckova času 10^{-44} sekundy po Big Bangu. Další poznatky měla přinést kvantová teorie gravitace, umožňující sjednocení všech předpokládaných fyzikálních sil, ale tu se zatím fyzikům nepodařilo zformulovat. Stav, které má tato teorie popisovat, jsou pro nás zcela nepředstavitelné. Ztrácí v nich svůj běžný smysl i takové pojmy, jako je prostor a čas, protože nemohou nabývat spojitě libovolných hodnot. Mohou se měnit jenom po určitých skocích - kvantech.

Teorie Velkého třesku, dnes všeobecně přijímaná, je v určitém souladu s prohlášením prvního verše bible: "Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi." /Genesis 1,1./

1.3.5. Z čeho vznikl vesmír? /21/

Jak bylo v minulé kapitole popsáno, uvedená teorie připouští vznik vesmíru - jeho počátek. Zůstává však ještě otevřená otázka - z čeho vznikl? Apoštol Pavel napsal v epistoletě k Židům 11,3: "Ve víře chápeme, že Božím slovem byly založeny světy, takže to, na co hledíme, nevzniklo z viditelného."

Když se však podíváme na naši Zemi, Slunce, hvězdy, galaxie, na to pro nás absolutně nepochopitelné množství hmoty, to že mělo vzniknout z ničeho? Pro náš lidský rozum je to nepochopitelné. Je zajímavé, že moderní fyzika připouští tuto alternativu na základě teorie velkého sjednocení a teorie inflačního vesmíru. Existují různé zákony zachování. Fyzika jich zná několik: zákon zachování energie, hybnosti, momentu hybnosti, elektrického náboje, baryonového a leptonového čísla. Tyto zákony říkají, že při jakémkoliv ději v přírodě se nemění celková energie, hybnost, moment hybnosti, elektrický náboj, celkový počet baryonů a celkový počet leptonů. Mezi uvedenými zákony není jmenován zákon zachování hmoty. Jeho vyjádřením jsou zákony zachování baryonového a leptonového čísla, podle kterých se ve vesmíru nemění souhrnný počet hmotných částic, kterým se říká bariony /protony, neutrony, hyperony/ a počet částic, kterým se říká leptony /elektrony, miony, neutrina/. Přesněji řečeno, nemění se rozdíl mezi počtem těchto částic a jejich antičástic. Moderní fyzika totiž prokázala, že

ke každé elementární částici hmoty existuje příslušná antičástice s opačným elektrickým nábojem. Ke kladnému protonu přísluší záporný antiproton, k zápornému elektronu kladný pozitron, k neutrálnímu neutronu neutrální antineutron, atd. Souhrnně se antičástice označují jako antihmota. Při setkání částice s odpovídající antičásticí dojde k jejich anihilaci, t.j. k jejich úplné přeměně na energii.

Pokud by uvedené zákony zachování platily trvale a bez omezení, potom by musel být vesmír věčný. Na základě těchto zákonů zachování se nemůže nic vytvořit, ani zničit. Ale pozorování i teorie ukazují na to, že vesmír měl svůj počátek. Jak je možno z tohoto dilematu "vybruslit"?

Pro názornost si nejprve povšimněme zákona zachování elektrického náboje. Je známo, že elektrický náboj může být kladný nebo záporný. Za normálních podmínek nemají tělesa žádný náboj. Přesněji řečeno, mají nulový náboj. Když ale někdo ví, jak na to a má po ruce třeba liščí ohon a ebonitovou tyč, může třením dosáhnout toho, že na liščím ohonu vytvoří kladný náboj a na ebonitové tyči záporný náboj. Celkový náboj obou předmětů musí být zase nulový.

Kdybychom sečetli všechny náboje v celém vesmíru, výsledný náboj bude rovněž nulový. Vesmír jako celek má tudíž nulový náboj. Podobně třeba sečtením všech momentů hybností ve vesmíru dostaneme výsledný moment rovný nule. Vesmír jako celek má nulový moment hybnosti.

Teorie velkého sjednocení ukazuje, že v raném vesmíru se baryonové a leptonové číslo mohlo měnit a že v určitém počátečním stadiu bylo ve vesmíru stejné množství částic hmoty jako antihmoty. To, že náš dnešní vesmír je vytvořen z hmoty a obal antihmoty je v něm mizivě malý, mohou být příčinou přeměny, probíhající za účasti zvláštních částic, tzv. supertěžkých boxonů, které mohou dle této teorie existovat pouze při teplotách, odpovídajících velkému sjednocení. Jejich existence měla být v poslední době prokázána i experimentálně. Při těchto přeměnách by se měla vytvořit převaha částic nad antičásticemi. V průběhu ochlazování vesmíru by měly potom částice s antičásticemi anihilovat a ve vesmíru by měl trvale zůstat pouze přebytek hmoty, vytvořený přeměnami supertěžkých boxonů. Z toho tedy vyplývá, že zákony zachování baryonového a leptonového čísla nemají neomezenou platnost. Bylo již řečeno, že při anihilaci částice s antičásticí se hmota zcela přeměňuje na energii. Je možný i opačný děj. Je-li k dispozici dostatečné množství energie, může být příčinou vzniku dvojice - částice a antičástice. V raném vesmíru se stejnou hustotou částic a antičástic se měla neustále měnit energie na dvojice částice + antičástice a jejich anihilací se měla energie znovu uvolňovat. Takové děje jsou důsled-

kem rovnocennosti neboli ekvivalence hmoty a energie, kterou objevil slavný vědec Albert Einstein a kterou vyjádřil známou rovnicí

$$E = m \cdot c^2$$

Energie, obsažená v hmotě m , na kterou se mění hmota m , je dána součinem velikosti této hmoty a druhé mocniny rychlosti světla c .

Pokud je tedy možná přeměna hmoty a antihmoty na energii a naopak přeměna energie na hmotu a antihmotu, jsou-li tudíž hmota a energie ekvivaletní, potom vzniká přirozená otázka: Existovaly ve vesmíru vždycky obě tyto složky současně? Byly ve vesmíru vždy jak částice hmoty a antihmoty, tak i částice /kvanta/ energiových polí?

Pro odpověď je nutno se vrátit k teorii inflačního vesmíru. Jev přechlazení při rozpadu původní jednotné síly měl přivést vesmír do zvláštního stavu, kterému se říká "falešné vakuum". Falešné proto, že na rozdíl od pravého vakua /prázdnoty/, které neobsahuje částice hmoty ani antihmoty, ani kvanta energiových polí, ve falešném vakuu je nulová pouze hustota částic a antičástic. Obsah energie by měl být neobyčejně vysoký. Jeho nositelem by měla být tzv. Higgsova pole. S teorií inflačního vesmíru se tak dostáváme ke stavu, kdy ve vesmíru nebylo nic, kromě energie. Z úvah o vzniku vesmíru nám tedy ze všech zákonů zachování zbývá už jenom ten poslední - zákon zachování energie.

Nejzvláštnější vlastností falešného vakua je jeho tlak. Zatím co pravému vakuu odpovídá nulový tlak, ve falešném vakuu je tlak veliký, ale je záporný. Proto i síla gravitace, která je podle obecné teorie relativity úměrná součtu hustoty energie a trojnásobku tlaku, nabývá záporných hodnot, takže nepůsobí přitažlivě, ale odpudivě. Právě tento odpudivý účinek gravitačních sil falešného vakua by měl způsobit neobyčejně rychlé inflační rozpínání vesmíru. Existence záporné gravitace by měla mít další významný důsledek. Velikost této záporné gravitace by měla být totiž právě taková, jako je celková velikost všech ostatních kladných složek energie. Takže výsledná energie, která se dostane sečtením všech složek energie ve vesmíru - kladných i záporných - má nulovou hodnotu. A tak, ačkoliv se říká, že nula od nuly pojde, neplatí to pro vesmír, neboť tento na základě nových poznatků skutečně od nuly pošel. Byl soustředěn v nekonečně malém objemu, měl nulový náboj, nulový moment hybnosti, nulovou energii - prostě všechny jeho fyzikální charakteristiky měly nulovou hodnotu. Ale, když se ví jak na to, a je po ruce něco jako liščí ocas a ebonitová tyč - tedy něco, o čem zatím nic nevíme, mohou se tato "nic" proměnit na stejné množství kladné a záporné energie, částic a antičástic, kladného a záporného náboje a v rámci platných zákonů vytvořit něco tak složitého, velkého a obdivuhodného, jako je náš vesmír.

Není to tak dávno, co se ještě tvrdilo, že vesmír je nekonečný v prostoru i čase. Nejnovější poznatky vědy však vedou ke zcela jinému obrazu, přibližujícímu se biblické zprávě o tvůrčí Boží činnosti.

Je zajímavé, jak se k dřívějšímu kategoricky hlásanému učení o časové a prostorové nekonečnosti vesmíru, staví dnešní informace. V článku z denního tisku "O nekonečnosti a vzniku vesmíru" /22/ je napsáno: "Řešení problému prostorové a časové nekonečnosti bylo v předmarxistickém materialismu a v minulosti i v dialektickém materialismu jednoznačné: svět, vesmír, materie, jsou nekonečné v prostoru i čase. Toto tradiční pojetí prostorové i časové nekonečnosti světa sehrálo v minulosti pokrokovou roli v boji proti náboženským a idealistickým koncepcím světa... Argument prostorové i časové nekonečnosti světa se považoval za průkazný všem těmto nevědeckým koncepcím světa. Vývoj moderní fyziky /teorie relativity/, vznik neuklidovských geometrií a vznik vědecké kosmologie a kosmogonie, formulující na úrovni empirické vědy /nikoliv pouze filosofické spekulace/ různé modely vesmíru, však otázku prostorové a časové nekonečnosti světa mění z otázky spekulativně filosofické na otázku speciálně vědeckou, vyžadující potvrzení astronomickým pozorováním."

Jaký závěr z uvedeného citátu vyplývá? Učení o časové a prostorové nekonečnosti světa nebylo tvrzením vědeckým, nýbrž filosoficko-spekulativním. Nebylo sice pravdivé, ale sehrálo v době nedávno minulé negativní roli v boji proti náboženství a idealistickému nazírání na svět vůbec.

1.4. Důkazy pro přímou činnost Boží ve vesmíru /22/

Prorok Izaiáš bez znalosti moderní fyziky a astronomie napsal: "Zdaliž nevíš, zda jsi neslychal, že Bůh věčný Hospodin, kterýž stvořil končiny země, neustává ani zemdlivá a že vystižena býti nemůže moudrost jeho?" /Izaiáš 40, 28./

Bůh neustává ve svém dozoru nad stvořeným vesmírem. Spisovatelka E. G. Whiteová napsala: "Avšak síla Boží se stále projevuje, aby udržela to, co stvořil. Nejeví se v tom, že mechanismus, který byl jednou uveden do pohybu, pracuje dále svou vlastní vnitřní silou, že puls tepe a vdech se střídá s výdechem, nýbrž v tom, že každý dech, každý tep srdce je důkazem vše pronikající péče toho, jímž živi jsme, a hýbáme se, i trváme. Nikoliv z vlastní síly rodí země rok co rok své plody a otáčí se dále kolem

slunce. Ruka Hospodinova řídí planety a udržuje jejich pohyb po nebi po správných drahách."

V přírodě neustále panuje působení Otce a Syna. Kristus řekl: "Otec můj až dosavad dělá i já dělám." (Evangelium Jana 5, 17.) Toto působení se nejvíce projevuje na dvou přírodních jevech, světle a gravitaci, jejichž příčinu a podstatu dosud nikdo do důsledku neobjasnil.

1.4.1. Světlo

Co vůbec vlastně světlo je? Vede se již o tom spor od dob Isaaca Newtona a dosud se nenašla uspokojivá odpověď. Jedněm se jevílo světlo jako nehmotné vlny, protože obeplouvá předmět - je i ve stínu. Jindy jako hmotné fotony - neboli proud fotonů. Odráží se v zrcadle pod úhlem dopadu, tak jako koule. Dokonce byl učiněn pokus, že do evakuované trubice byl zamontován velmi citlivý větrník a po dopadu úzce koherentního světelného paprsku se větrník roztočil.

Dnešní fyzika se snaží smířit oba dva názory. Moderní fyzik odpovídá takto /23/: "Chcete model světla? Mohu vám dát dva: rozčeřenou hladinu rybníka a letící střelu. Přitom však netvrdím, že podstatou světla je vlna nebo miniaturní střela fotonů. Chci tím jenom říci, že se světlo také chová jako déšť projektilů. Že to nechápete? Jako člověk to sice také nechápu, co vám říkám, ale jako matematik tomu rozumím, neboť tak mi to říkají moje čísla."

A tak, když moderní věda nemohla odhalit tajemství světla, nepřiznala svoji nevědomost, ale zastřela ji "kouřovou clonou matematických symbolů", řekl Mac Gready Price /24/.

Dalším problémem, kterým se zabývalo mnoho vědců, je zjištění, jak se světlo vůbec pohybuje. Materialismus nutně potřebuje, aby se přírodní dění vysvětlovalo na základě pohybu hmoty z místa na místo. Tento názor padl však právě na světle a gravitaci. Jak se k nám světlo dostane ze slunce a hvězd, když má překonat, má se "pohybovat" v naprosto vzduchoprázdném prostoru? Fyzikové si na začátku našeho století vymyslili "éter" - látku, která by pronikala celý vesmír a v níž by tělesa vesmíru byla ponořena jako ryby v akváriu. V něm se mělo světlo pohybovat jako "vlnění éteru". Pravda, éter nebylo možno vidět, slyšet, cítit ani zvážit ani jinak nešel změřit, ale věřilo se v něj, protože byl pro materialisty zbožným přáním. Michelson a Morley chtěli pokusem dokázat jeho existenci. Po mnoho let pečlivě měřili a výsledek - žádný "éter" nebyl k nalezení, protože byl jen v myslích vědců.

J. H. Woodger /25/: "Pravíme-li, že je světlo jakýmsi chvěním éteru, vše, co tvrdíme, je periodickým charakterem jisté události a vy-
bájíme si domnělou látku, v níž se chvěje. Leč tím jen přiznáváme svou ne-
způsobilost představit si chvění jinak než chvění nějaké látky. Vpravdě je
světlo veličinou, pro niž nemá obyčejný rozum jména ani pojmu a kterou se
proto pokoušíme připodobnit jiným typům existujícím."

A tu je tvrzení samého mistra - myslitele sira Isaaca Newto-
na /26/: "Ale ti, kterým se to nezamlouvá, mohou pokládati světlo za nějaké
tělesné vyzařování nebo popud nebo pohyb jiného média nebo éterického
fluida, rozptýleného skrze vlastní éter, nebo co jiného vhodného by si mohli
představit pro tento účel. Abychom se vyhnuli sporu a učinili domněnku
všeobecnou, ponecháme každému, aby se řídil svou fantazií. Domnívám se,
že cokoli je světlem, skládá se z paprsků, které se liší jeden od druhého za
daných okolností co do velikosti, tvaru a síly."

To znamená, že Newton neznal nějakého "vysvětlení" pro
příčinu světla, nežli, že je přímým projevem řídicího dozoru Boha na jeho
vesmír. Můžeme je měřiti tisícovým způsobem, můžeme ho použítí k nesčet-
ným účelům, ale moderní věda neví o jeho příčině nic více než Newton.
Spíše bychom snad mohli říci, že moderní vědecké objevy a pokusy dokazu-
jí nezvratně, že nemá žádnou mechanickou nebo hmotnou příčinu a že musí
býti přímým projevem řízení věčně činného Stvořitele.

Záhada zůstala - jak se světlo pohybuje? Dnešní fyzika se
sice zřekla "éteru" a říká, že záření, jak již bylo výše řečeno, má někdy vlno-
vou povahu, a že toto vlnění je vlněním "elektromagnetického pole", ale
neříká nám, co toto "pole" je.

Leigt Hunt říká: "Světlo je možná tou nejobdivuhodnější
věcí ze všeho viditelného."

Je pokládáno za jednu podobu zářivé energie, která sestává
z elektromagnetického vlnění. Člověk odkrývá stále více z této zázračné ob-
lasti vlnění a učí se využívat ke svým účelům vlny elektrické, radiové, ultra-
fialové, rentgenové apod. Všechno toto záření se šíří stejnou rychlostí 300
tis. km za sekundu. Délka a frekvence tohoto vlnění se značně různí. Něk-
teré vlny /radiové/ mají amplitudu až několik km dlouhou, zatím co jiné
/rentgenové/ se měří miliontinami milimetru. Člověk je schopen svým zra-
kovým smyslem vnímat elektromagnetické záření v rozmezí pouze 400 -
780 nm (nanometru, 1 nm = 10^{-9} m). Každý druh živočicha má schopnost
vnímat jiný rozsah.

1.4.2. Gravítace

Každý průměrně vzdělaný člověk, je-li otázan, co drží tělesa ve vesmíru

v oněch přesných drahách, odpoví pohotově: "No, přece gravitace - přitažlivost" a dodá, že ji objevil Isaac Newton.

Isaac Newton pouze matematickou rovnicí vyjádřil, jak se tělesa ve vesmíru chovají. Sílu, která jasně působí na tělesa ve vesmíru, nazval "gravitací".

Ale pozor, je nutno si znovu připomenout, že toto "přitahování tělesa" se děje na dálku přes prázdný prostor. Ze zkušenosti víme, že chceme-li, aby nám 2 tělesa držela blízko sebe, musíme je něčím spojit. Toto však mezi tělesy ve vesmíru neexistuje.

Co je tedy podpírá, neboli drží ve vesmíru?

Co je to zemská tíže - přitažlivost?

Co je to za sílu, která člověka nutí, aby pro její překonání pomocí letadel, helikoptér a raket musel plýtvat ohromným množstvím pohonných hmot, které hltají motory vyvíjející tah tisíce ba miliony koňských sil?

Sám veliký myslitel sir Isaac Newton o tom napsal /27/: "Doposud jsem vysvětlovat nebeské jevy na základě gravitační síly...Příčinu vlastní gravitační síly jsem z jevů doposud nemohl odvodit, hypotézy si pak nevymýšlím...Dosti na tom, že tíže skutečně existuje."

Na jiném místě pak otevřeně přiznává, že tíže musí mít zprostředkovatele: "Připustit, že těleso může působit na jiné těleso přes prázdný prostor bez zásahu nějakého zprostředkovatele, zdá se mi takovou absurdností, že si myslím, že ani jeden filosoficky myslící člověk se s tím nemůže smířit."

Je nutné dodat, že Newton přikládal původ tíže - gravitace, přímé činnosti Boží, neboť byl hluboce věřící člověk a často zdůrazňoval, že /28/: "Každý zvláštní směr bádání v přírodě, byl-li prováděn dosti daleko, musí nevyhnutelně končit u nejdůležitější příčiny, totiž u Stvořitele a Ředitele vesmíru... Přírodní filosofie má z jevu usuzovat na Boha."

Co je tedy gravitace?

Tuto otázku položil jeden žák svému profesoru na americké universitě. Profesor se usmál, vyňal z kapsy bibli, otevřel knihu Jobovu 26,7 a hlasitě četl: "Ontě roztáhl půlnoční stranu nad prázdnem, zavěsil zemi na ničem."

Pak pohlédl na posluchače a řekl: "Gravitace - to jest náš lidský název pro to nic, na kterém Bůh zavěsil zemi a všechna tělesa vesmíru."

Světlo i gravitace jsou jevy, které nemají jen hmotnou - materiální podstatu, jak to vyžaduje materialismus, ale i svůj duchovní původ a podstatu - ukazují na Boha, který vše ve vesmíru "Udržuje slovem moci"

své."

Uvedené myšlenky (o zničení hmoty, o posunu spektrálních čar mlhoviny k červenému konci spektra a o entropii čili druhém zákonu termodynamiky) o Velkém třesku jsou pouhými teoriemi a mohou být opraveny dalším objevy (což platí o všech lidských výkladech přírody) a částečně přispívají k upevnění víry v prvotní stvoření vesmíru. Přesto naše víra není a nemůže být založena na těchto postulátech, ale musí být založena na živých zkušenostech s Bohem a na jeho Slovu - bibli.

Bůh je. Bůh kraluje. Jeho ruka vše řídí, nepatrné atomy i megasvěty a extragalaktické mlhoviny. Bez jeho vůle ani vlas nepadne s naší hlavy. Proto neboj se, ni lekej. Bůh vše vede a dovede až k slavnému vítězství. A potom se spojí ti, kteří v něho věřili a zvítězili nad zlým, s rodinou nebeskou a celým vesmírem zazní slavné:

"Halelujah, sláva na výsostech Bohu, kterýž učinil nebe i zemi i studnice vod, a kterýž byl, je a bude na věky věků."

2. Jak vznikla Země a její stáří

Na otázku, jak vznikla Země, nemůže dosud věda dát jednoznačnou odpověď. Její stáří bylo určeno datovací metodou uran - olovo na 4,5 miliardy let.

Fesenkov o vzniku Země praví /29/:"Podle dnešních výsledků astronomie nemůžeme o vývoji Země a planet, hvězd nebo jiných kosmických těles říci nic určitého. Vysvětlení vzniku a vývoje sluneční soustavy je obtížné proto, že takovou soustavu známe pouze jednu. Neznáme žádnou jinou obdobnou soustavu, podle které bychom mohli usuzovat, jaký byl asi vývoj v minulosti nebo jaký asi bude v budoucnosti."

Přesto však bylo vysloveno mnoho hypotéz o vzniku Země, které si vzájemně odporují a obyčejně mají jen krátkou "životnost".

Problematikou vzniku Země se již zabývali staří Řekové, kteří si představovali vznik světa z nesmírného chaosu.

2.1. Hypotéza nebulární

Až do nedávna byla nejznámější domněnkou o vzniku sluneční soustavy a Země hypotéza nebulární /30/. Vyslovil ji jednak německý filosof I. Kant /1755/ a o něco později /1796/ nezávisle a v dokonalejší formě francouzský astronom a matematik P. S. Laplace.

Dle této teorie vývoj začal žhavou plynou mlhovinou /lat. nebula/. Při ochlazování a tuhnutí se mlhovina zmenšovala a její rotační rychlost se zvětšovala. Při stále rychlejší otáčení se zplošťovala a nabývala tvaru čočky. Posléze byla na rovniku odstředivá síla větší nežli síla přitažlivá a od mlhovinné čočky se odtrhl plyný prsteneček. Děj se pak opakoval a vznikl větší počet prstenců, rozložených v jediné rovině. Pak se tyto prstence roztrhaly a jejich části sbalily v tělesa, otáčející se kolem své osy. Tak

vznikly oběžnice. Oběžnice pokračují v pohybu kolem Slunce v dráze, na které byl plynný prstenec. Pro nebulární hypotézu mluví mlhoviny, které lze dalekohledem pozorovat na obloze.

U Saturna je ještě podobný prstenec zachován. Avšak již r. 1859 dokázal Maxwell, že prstenec, který se měl oddělit od žhavé atmosféry Slunce, se nemůže svinout v jediné planerátní těleso.

Také jiné skutečnosti mluví proti ní. Slunce se pohybuje pomaleji, nežli to připouští nebulární hypotéza. Jeho zploštění je příliš nepatrné a není na něm vidět ani známky rostoucího výrůstku při rovníku z něhož by se mohla opět vytvořit nová oběžnice. Všechny měsíce planet by se také měly otáčet v drahách stejných směrů kolem svých oběžnic. Některé měsíce se však pohybují právě opačnými směry. Mnozí se snažili látat a opravovat slabiny této slavné teorie, ale bez úspěchu.

2.2. Hypotézy katastrofické neboli slapové /32/

Náhradou za hypotézu nebulární měly být hypotézy katastrofické neboli slapové. Je jich několik a vycházejí vesměs z předpokladu, že oběžnice vznikly z hmoty, která byla vytržena ze Slunce při srážce nebo při blízkém průchodu neznámé stálice sluneční soustavou.

2.2.1. Hypotéza Jeansova /35/

Nejznámější je hypotéza anglického hvězdáře J. Jeansa /1910/. Vlivem přitažlivosti /slapové síly/ takové cizí stálice se z povrchu slunce odtrhne doutníkový chvost sluneční hmoty, který se otáčí kolem Slunce. Chvost se postupně rozpadne v jednotlivé shluky, z nichž se vytvoří oběžnice. Protože vytažená hmota je na obou koncích zašpičatělá, vzniknou největší oběžnice ze střední části doutníkového výběžku a nejmenší na jeho koncích.

Skutečně, největší oběžnice, Jupiter a Saturn, jsou uprostřed a Merkur Slunci nejbližší a Pluto nejvíce vzdálený od Slunce, jsou nejmenší.

Také i tato domněnka se však ukázala při bližším zkoumání neudržitelnou. Předně, aby tento proces byl dostatečně účinný, by bylo třeba, aby cizí hvězda přímo zasáhla Slunce, v tom případě by však vyrvaná část sluneční hmoty musela dále cirkulovat v blízkosti slunečního povrchu.

Jesliže by měl být dán vznik planetám, bylo by nutné, aby cizí hvězda zapůsobila na Slunce z větší vzdálenosti, ale v tom případě by se opět nemohla ze Slunce zvednout tak mohutná slapová vlna, jak to tato domněnka vyžaduje.

2.2.2. Hypotéza R. Lýttlehona /31/

Podle ní bylo naše Slunce původně dvojhvězdou tvořenou složkou A (dnešním sluncem) a složkou B (která později zanikla). Cizí hvězda zasáhla složku B a vzniklé vlákno bylo potom zachyceno hvězdou A a dalo vznik planetám.

2.2.3. Kritika katastrofických hypotéz

Katastrofické hypotézy byly silně kritizovány zástánci ateismu, např.:

Prof. Bouček k tomu podotýká /30/:

"Z hlediska dialektického materialismu jsou katastrofické hypotézy nepřijatelné, protože nevysvětlují vznik těles ve Vesmíru jako přirozený a zákonitý vývoj hmoty, nýbrž jako náhodnou a nepravděpodobnou událost. To snadno svádí k představě zásahu činitele jsooucího mimo reálnou skutečnost."

Voroncov /31/ :

"Jeansova teorie vedla přímo ke kněžourství a víme, že sám Jeans byl typickým představitelem idealistického buržoazního vědce."

2.3. Nové hypotézy

V. r. 1939 byly katastrofické domněnky opuštěny a nastal nový návrat k domněnce nebulární, i když ne již Kantově - Laplaceově.

Naše sluneční soustava již není jedinou, kterou hvězdáři ve vesmíru znají. Problém vyložit vznik oběžnic řeší se dnes z širšího hlediska. Považují je za část velkolepého zákonitého procesu vznikání a vývoje hvězd a hvězdných systémů. Jsou stálice, jejichž hmota je tisíckrát hustší nežli hmota naší Země a jiné, jejichž hmota je tisíckrát řidší. Slunce dle jejich názoru je ve svém vývoji asi uprostřed mezi těmito krajními známými stadii.

Vývoj hvězd je v souvislosti s jadernými reakcemi, při nichž

se atomy jednoho prvku mění v atomy prvku jiného. Těmito reakcemi vzniká ono nepředstavitelné množství energie, které právě hvězdy vyzařují.

2.3.1. Fesenkova hypotéza /29/

Sovětský akademik V. G. Fesenkov vysvětluje vznik oběžnic a naší Země normálním a zákonitým vývojem. Podle něho vývoj slunce prochází obdobími, kdy je záření slunce způsobeno jadernými reakcemi určitých typů. V okamžiku přechodu k jiné jaderné reakci se hvězda ochladí, zmenší své rozměry a tím zvýší svou rotaci. Ze zplošťujícího se slunce oddělí se odstředivou silou část hmoty a vznikne z ní oběžnice. Pak nastane nové období jiné jaderné reakce a po jeho uplynutí znovu se odtrhne od slunce část hmoty a vytvoří se další oběžnice.

2.3.2. Hypotéza sovětského akademika O. J. Šmidta /33/

Vychází ze skutečnosti, že ve Vesmíru je velké množství obrovských temných mraků, složených z pevných tělísek meteorické povahy. Není náhodné, ale pravděpodobné, že Slunce zachytilo na své dráze v hvězdné soustavě Mléčné dráhy /Galaxie/ takový mrak a připoutalo značnou část k sobě. Část meteorických tělísek po uchvácení mraku Sluncem obíhala kolem Slunce a vzájemnou přitažlivostí z nich vznikly shluky - zárodky planet. Podle toho byla země zprvu tuhá a na povrchu poměrně chladná.

Rozpadem radioaktivních prvků vznikalo v ní teplo, kterým se roztavila. Přitom se její hmota podle hustoty rozrůznila v obaly. Hmota Země byla z počátku žhavě plynná nebo aspoň plynně - tekutá. Ve styku s chladným světovým prostorem postupně chladla.

Její povrch zkapalněl a pozvolna přecházel do skupenství tuhého. Kdy tuhé hmoty postupně sílily, mohutněly a spojily se posléze v souvislou pevnou kůru. Země přestávala být svítícím tělesem. Prvotní kůra byla slabá. Zmenšováním se chladnoucí kůra bortila, prohýbala a místy klesala do žhavě tekutého podkladu. Porušenými místy pak vystupovalo na povrch magma jako žhavě tekutá láva. Prvotní ovzduší bylo nejen žhavé, ale i husté a neproniknutelné. Byla v něm ještě všechna voda v podobě par. Teprve, když teplota na povrchu Země klesla, počal se na zemský povrch snášet déšť horké vody a na níže položených místech nerovného povrchu vznikla prvá moře. Vyvýšené lehčí části kůry zemské zůstávaly nad hladinou moří a tvořily tak prvé pevniny. Srážením vodních par a vznikem moří je zahájena činnost rušivých vnějších sil. Povrch souší se rozdroboval,

zvětraliny byly odnášeny a ukládány na dně mořských pánví. K dosavadním původním horninám magmatickým přibýly nové - horniny usazené. Začíná prvé dějství vlastních geoloických dějin Země.

2.4. Názory jiných vědců

Ne všichni vědci v tomto oboru se ztotožňují s výše uvedenými hypotézami.

Např. profesor Guiont (Švýcar) /34/ vypracoval zprávu o postupu stvoření na astronomickém, biologickém a geologickém základu bez ohledu na biblickou zprávu o stvoření. Když byl se svým dílem hotov, byl sám velice překvapen, jak se výsledek bádání o vzniku světa shodoval s biblickou zprávou Genesis o počátku světa.

Profesor Danal prohlásil /34/: "Zjistil jsem, že zpráva o stvoření světa se s vědou úplně shoduje." T.G. Masaryk /16/: "Druhý argument teismu, to máme důkaz řečený kosmologický: bez prvé příčiny, bez prvního Tvůrce a hybatele nemůžeme rozumět vzniku pohybu a vývoji veškerenstva. Z hlediska kauzálního musíme klást nějaký začátek toho řetězu příčin."

Významný muž - nositel Nobelovy ceny v oboru fyziky a nejlepší odborník v oboru bádání kosmických paprsků Dr. Arthur H. Compton, děkan odd. fyziky na universitě v Chicagu, napsal r. 1938 /36/: "Není pro mne těžké míti tuto víru, protože je zcela jasné, že kde jest úmysl, plán, tam také musí býti inteligence a spořádaný rozvíjející se vesmír, potvrzující Písmo: Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi."

2.5. Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi

Tak jednoduše začíná Genesis líčiti původ všeho světa. Význam těchto slov jest jednoduchý a zřejmý. Nebe - totiž celý vesmír a země, neexistují od věčnosti, nýbrž povstaly v časnosti - "na počátku času". - Neučinily se samy, nýbrž byly stvořeny všemohoucím Bohem. Tento počátek je nám neznámý.

Biblicky nelze určit čas počátku, neboť Bible nám o něm nic nepraví, jenom to, že na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Bůh tvořil a stvořil slovem svým, t.j. projevem své vůle. Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všecky věci skrze ně učiněny jsou a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest."

2.5.1. Moderní fyzika a stvoření z ničeho

Všichni, kteří jsme odrostli dětství a přestali jsme věřit pohádkám, logicky uvažujeme, že každá věc na světě musela být vyrobena z nějakých základních surovin a že z ničeho se dá vyrobit nic. Každému je jasné, že to platí i pro přírodu: viditelné pochází z jiných viditelných, jako např. rostlina může vyrůst zase jen ze semene jiného rostliny. Avšak na počátku Bůh všechno stvořil z ničeho, pouhým svým slovem a ne snad z nějaké látky, která by tu byla už od věčnosti, jak se někteří lidé domnívali.

Dr. Hans Rohrbach, profesor na universitě v Mainz, prohlásil: /37/ "Je jasné, že světový názor nové doby, ve které jsme se všichni stali víceméně velkými, popřel Boha. Ale moderní výsledky fyziky popřely tento názor. Dnes máme možnost, abychom bez překážky a dle vědeckých argumentů zcela svobodně se rozhodli a udělali z dvojitého NE jedno ANO k Bohu.."

O vzniku vesmíru z ničeho, kdy Bůh tvořil ze své vlastní podstaty, neboť je zdrojem nekonečné energie, bylo již pojednáno v kapitole 1.3.5. . Nyní však obraťme naši pozornost na prvky a sloučeniny stvořené na naší Zemi.

K dnešnímu dni je známo celkem 106 prvků. Většina z nich se vyskytuje v přírodě buď ve volném stavu nebo ve sloučeninách a jen některé byly připraveny pouze uměle. Za normálních podmínek jsou ve všech třech skupenstvích:

v plynném: např. vodík, kyslík, dusík,....

v kapalném: brom a rtuť,

v pevném: síra, uhlík, železo, zlato,....

Z prvků jsou vytvořeny všechny sloučeniny a látky, které jsou na světě.

Přesto, že se jednotlivé prvky od sebe liší svým vzhledem, chemickými i fyzikálními vlastnostmi, jsou tvořeny stejnými základními elementárními částicemi, tj. protony, neutrony /obsaženy v atomovém jádře/ a elektrony /v atomovém obalu/. Různí se toliko v složení. Jeden prvek má ve svém atomovém jádru 1 proton a je to plyn vodík, jiný má 6 a je to pevná látka - uhlík a jiný má 35 a je to kapalina brom. Kolik protonů /kladně nabitých elementárních částíček/ je obsaženo v jádře atomu, právě tolik elektronů /záporně nabitých částíček/ obíhá v atomové slupce v určitých orbitech. Všechny prvky jsou ve svých posledních elementárních částech stejné. Ne-

jsou proto v nich žádné kvalitativní rozdíly, nýbrž pouze rozdíly kvantitativní." /38/

Na základě tohoto zjištění existuje tudíž nejen teoretická, ale dnes již i praktická možnost přeměny neboli transmutace prvků. t.j. přeměna jednoho prvku na jiný a to změnou protonů a elektronů v atomu. Prakticky bylo již provedeno lidským umem mnoho transmutací. První provedl fyzik Rutherford v roce 1919 /39/ S "alfa" paprsky /není to nic jiného než jádro helia/ "odštěloval" jádro dusíku, a to s úmyslem, aby ho rozbil. Výsledek tohoto pokusu však byl zcela jiný. Při úderu uvízlo jádro helia v jádru dusíku a spojilo se s ním v novou jednotku, vzniklo tak nové atomové jádro, které vytvořilo nový počet protonů a neutronů: Z dusíku tak vznikl kyslík.

Poprvé se tu vědeckou metodou dosáhlo toho, o čem marně snili alchymisté na základě svých fantastických představ o hmotě. Potom následovaly další přeměny - hliník na fosfor, fosfor na křemík, uran na stroncium a potom až na olovo atd. Kromě těchto umělých přeměn existuje celá řada přirozených přeměn při radioaktivním rozpadu radioaktivních prvků izotopů. Různé druhy záření, jako alfa, beta nebo gama, které z jádra unikají při radioaktivním rozpadu, je tak veliké, že se to projevuje až úbytkem na váze. Jinými slovy - hmota se tu změní v energii.

Na druhé straně mohou atomová jádra zachycovat cizí protony a neutrony a tím zvyšovat jejich atomová čísla.

Na základě těchto poznatků lépe pochopíme ony texty bible, kde se hovoří o Bohu jako o ohni spalujícím, o světle nezničitelném a nevyčerpatelném.

Ano, Bůh je zdroj nekonečné energie a každá forma hmoty, kterou stvořil, nese v sobě obraz svého Stvořitele, svou vysokou energetickou potenci!

Např. uvolněním energie vazby jádra helia se z 1 g helia uvolní 165 milionů kilokalorií /40/ t.j. 660 mil. kilojoulů,

Stejně teplo by se uvolnilo spálením 33 tun černého uhlí. Lidem se již podařilo z některých prvků tuto nesmírnou energii uvolnit při atomových a termionukleárních výbuších, či v atomových elektrárnách.

Že odpovídá "CRATIO EX NIHILO" /stvoření z ničeho/ posledním názorům moderní fyziky, je zřejmé.

2.5.2. Počátek Božího stvoření vesmíru

Jsou naprosto nesprávné ony názory, které chtějí stáří našeho hvězdného vesmíru a geologického stáří naší Země vtěsnat do rámce týdne stvoření

podle první kapitoly Genesis?

Bůh se táže Joba: "Kdes byl, když jsem zakládal zemi? Pověz, jestliže máš rozum... Když prospěvovaly spolu hvězdy jitrní a plesali všickni synové Boží?" /Job 38, 4. 8./

Tyto verše nám ukazují, že vesmír existoval mnohem dříve než člověk. Bible praví toliko: "Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi" - To nebylo v 1. dnu Božského stvořitelského díla, při formování naší Země, ale na počátku. Jelikož není v božském zjevení nejmenšího náznaku, jak dlouho existoval hvězdný vesmír a jak dlouho byla naše země nesličná a pustá, nestarám se o to, kolikamístné číslo by astronomové potřebovali, aby představili svůj odhad o stáří vesmíru a naší Země. Zajímá mne však ohromně ta skutečnost, že vesmír neexistoval věčně, že měl svůj začátek a že tento začátek musel nastat rozkazujícím dekretem velikého Stvořitele.

2.6. Různé názory na biblický týden stvoření

Některé církve se dnes snaží různými pseudologickými obraty vyrovnat se s objevy a názory tzv. moderních věd a korigují proto i výklad biblické geneze. Z tohoto důvodu vznikla celá řada názorů na biblický týden stvoření.

E. G. Whiteová napsala: "Člověk se ustavičně snaží vysvětlit dílo stvoření světa jako výsledek působení přírodních sil. Toto dokazování, které je v rozporu s jasnými fakty, obsaženými v Písmě sv., přijímají dokonce i křesťanští duchovní...Jestliže však to, co Bůh zjevil, je tak obtížné pochopit, jak nedůsledné je pak přijímat pouhé domněnky o tom, co Bůh nezjevil." K tomuto citátu není co dodat.

2.6.1. Teorie restituční /34/

Stoupenci této teorie vykládají, že v biblické zprávě o stvoření v 7 dnech jest pouze podána zpráva o obnově země, nikoliv o absolutním stvoření. Země již na počátku byla oživena organismy. Avšak později byla postižena rozmamitými katastrofami, kterými byly veškeré organismy na ní zničeny, o čemž prý svědčí slova bible: "Země pak byla nesličná a pustá." Bůh však v šesti dnech tvářnost zemskou obnovil a novými organismy oživil. Co vykládá paleontologie o zvířatech a rostlinách dřívějších, týká se prý doby před biblickým sedmidenním. Ponejprv pronesl tento názor skotský kněz

dr. Th. Chalmers, rozšířil jej W. Buckland. Do dnešní doby má tato teorie celou řadu zastánců.

2.6.2. Teorie konkordistická

Tato teorie předpokládá, že každý den biblického stvoření je dlouhé neurčité údobí neboli vývojová etapa. Tímto způsobem se snaží zastánci této teorie přivést biblické dny v soulad s periodami geologickými. Těmto myšlenkám je poplatný neoteologický směr, který proniká nejen do církve katolické, ale i do církví reformačních.

E. G. Whiteová napsala /7/: "Domněnka, že události prvního týdne si vyžádaly tisíců a tisíců let, míří však přímo proti základu čtvrtého přikázání. Tato domněnka představuje Stvořitele, který přikazuje lidem, aby zachovávali týden o sedmi přesných dnech na památku dlouhých, časově neurčených období. To neodpovídá Božímu způsobu jednání s jeho tvory. Zatemňuje se tím to, co Bůh učinil naprosto jasně a zřetelně. Je to nevíra ve své nezáladnější a tudíž nejnebezpečnější formě; její skutečný ráz je tak zahalen, že ji vyznávají a učí ji i mnozí, jejichž povoláním je vykládat bibli."

2.6.3. Teorie ideální

Pojímá 6 biblických dnů pouze za 6 logických hledisek, podle kterých lze rozvrhnout tvůrčí činnost Boží. Biblickým dnům tudíž upírá všeliký význam časový. "Chronologický postup," praví dr. Reusch /34/ "ustupuje tu sice do pozadí, ale proto nelze mluvit, že by dějinnému významu charakteru mozaikové zprávy bylo ublíženo. Kdyby ze dvou dějepisců jeden vypravoval život Karla Velikého v pořadí přísně chronologickém, přičemž by ovšem následovaly v pestré roznamitosti za sebou údaje rodinné i státní, bitvy i stavby kostelů, kdežto druhý dějepisec uspořádal by veškeré události dle jistých hledisek, ve kterých se jeví jeho činnost a vylíčil by tedy Karla Velikého postupně v životě domácím, vojenském, zákonodárném atd., nemohli bychom ani tomuto líčení, třebaže v něm chronologické hledisko ustupuje hledisku logickému neb ideálnímu, upříti pravdy historické."

2.6.4. Teorie Cliffordská

Roku 1888 podal anglický biskup Clifford výklad biblického semidenní zcela jiný.

Povrch 34 veršů Genesis jest prý pouze poetický prolog ke knihám Mojžíšovým, významu toliko rituálního, tj. hymnus posvátný, v němž jest každý den posvěcen památce nějakého tvůrčího díla. Tento výklad zastával i jezuita P. Cornely, prof. exegese na Gregoriánské universitě v Římě.

2.6.5. Názory Svědků Jehovových

Podle názoru Svědků Jehovových trval jeden den stvoření přesně 7 000 let. Odvolávají se přitom na Boží odpočinek 7. dne, který dosud ještě neskončil. "Od konce šestého stvořitelského dne Jehova Bůh tráví svůj velký sabbatní den, kdy upouští od díla pozemského tvoření." /Citát z literatury svědků Jehovových/. Na důkaz, že ještě dnes trvá 7. den stvoření, uvádějí verše v epistoletě k Židům 4, 3-11. Tisícileté království považují za vrcholení sedmého dne a nastane po přesném ukončení 6 000 let od stvoření člověka. Tento čas měl podle jejich výpočtu nastat v r. 1975.

Ve svých názorech se odvolávají na text z epistolety Petrovy 3,8., kde "jeden den u Pána jest jako tisíc let" a na verše o ustanovení milostivého léta z 3. knihy Mojžíšovy 25,8., podle kterého násobí 1 den = 1 000 let sedmi a dostávají se k číslu, že jeden den stvoření trval 7 000 let.

"Šestý den tvoření se chýlil ke svému konci. To znamená, že uběhlo téměř 42 000 roků od chvíle, kdy Bůh řekl: "Budiž světlo." Prošlo pět dní tvoření, z nichž každý trval 7 000 roků a nyní byl téměř u konce šestý den. Konec tohoto šestého dne nebo období měl znamenat, že Bůh skončí stvoření věcí pro zem. Proto bible říká v 1. knize Mojžíšově 2,2: /všimněte si překrouceného překladu, který přizpůsobili svému názoru, že 7. den stvoření ještě trvá! "A do sedmého dne skončil Bůh dílo své, které byl konal, a přistoupil k tomu, aby sedmého dne odpočinul od všeho svého díla, které byl konal." Jeho odpočinutí tedy znamená, že skončil tvoření věcí pro zem.

Proto zde od konce šestého dne tvoření před 6 000 roky nestvořil žádné nové přírodní věci a bude i nadále odpočívat od tvůrčích děl, dokud neskončí tisíc let, které ještě zbývají z jeho sedmého dne."

/Citováno z literatury Svědků Jehovových./

Každý soudný čtenář si musí udělat svůj názor, jak tyto dedukce Svědků Jehovových jsou násilným, protibiblickým způsobem vytvořeny. Žádný člověk, i kdyby studoval Písmo sebedelší dobu, by nemohl k těmto názorům samostatně přijít.

2.6.6. Výklad doslovný

Tomuto doslovnému výkladu, že každý den biblického stvoření trval přesně 24 hodiny, věří jen velmi málo lidí a přece je to inspirované Slovo Boží, které nás k tomu přivádí.

Je celá řada logických důvodů, které nám umožňují pochopit ono velké stvořitelské dílo /41/:

- a) Použití výrazu "jom" /den/ jako přídavného jména s určitou číslovkou. Kdykoliv je v hebrejských rukopisech slovo "jom" s určitou číslovkou, znamená sluneční den. V záznamu o stvořitelském týdnu v 1. kapitole Genesis je vždy při slově "jom" i patřičná číslovka, včetně dne sedmého.
- b) Okamžitost stvoření. Všechny biblické texty hovořící o stvoření země naznačují krátkost časových úseků. Např. "Nebo on řekl, a stalo se, on rozkázal, a postavilo se." /Žalm 33,9/. Což nevěříme v Boží všemohoucnost a jeho schopnost vytvořit dílo stvoření v sedmi dnech? Bůh by byl schopen vytvořit takové dílo v okamžiku a nepotřeboval by k tomu ani tolik dní. Ale je třeba si uvědomit, že Bůh kromě svého díla stvořil i čas a rozdělení času a k tomu bylo nutné rozvrhnout stvořitelské dílo do 7 dnů.
- c) Každý den se skládá ze světlé a tmavé části. Není možné, aby každý den z Genesis 1. kapitoly měl svoji světlou a tmavou část a přitom trval tisíciletí. Výrazy "večer a jitro" mohou naznačovat je 24 hodinové dny.
- d) Rostliny a noc. Všechny druhy rostlin včetně květů a stromů byly stvořeny třetího dne. Kdyby byl tento třetí den trval podle názoru Svědků Jehovových 7 000 let, potom by byla celá vegetace v noci, trvající 3 500 let, vyhynula.
- e) Vzájemná závislost rostlin a zvířat. Rostliny byly podle biblické zprávy stvořeny třetího dne a zvířata pátého a šestého dne. Vzájemná závislost rostlin a zvířat je nepopíratelnou skutečností organického světa. Víme např., že rozmnožování některých rostlin umožňuje jen určitý hmyz. Jak možno vysvětlit rozmnožování rostliny po dobu tisíciletí, když k tomu potřebný hmyz byl stvořen o několik tisíciletí později? Dále je všeobecně známo, že živočichové ke svému životu potřebují kyslík, který vydechují a který používají k oksyličování krve a ke spalování potravy. Vdechují potom kysličník uhličitý, který zase konzumují rostliny. Potřebují

jej ke své asimilační činnosti za účinku světla. Z kysličníku uhličitého používají ke své složité organické stavbě /fotosyntéze/ uhlík a kyslík jako nepotřebný uvolňují. Tento reversibilní pochod v přírodě udržuje konstantní obsah kyslíku /21%/ a 0,03% kysličníku uhličitého ve vzduchu. Na základě této skutečnosti nelze si představit život rostlin po dlouhá tisíciletí bez živočišné říše.

- f) Hebrejský text nehovoří, že Bůh dokonal své dílo šestého dne, ale až sedmého dne, jak lze pochopit z textu Genesis 2,2: "A dokonal Bůh dne sedmého dílo své, kteréž dělal a odpočinul v den sedmý ode všeho díla svého, kteréž byl dělal." Hospodin dokonal své dílo. Jinak řečeno - dovedl ho k dokonalosti tím, že ho korunoval dnem odpočinku.
- g) Písmo hovoří, že Bůh stvořil...dokonal...odpočinul. Tato slovesa jsou použita v minulém čase. Písmo nikde nehovoří, že Pán odpočívá po dobu sedmého dne.

V bibli není nikde psáno, že by Země byla stvořena dříve než Slunce, naopak, už v prvním verši Genesis je napsáno: "Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi." Nebe - t.j. vše, co nebem pojmáme, tedy i slunce, hvězdy a zemi.

E.G.Whiteová píše /42/: "Mudrování, jako by byl svět stvořen v neomezeném čase, je satanovým klamem. Bůh promlouvá k lidem jazykem srozumitelným, nevyjadřuje se tak mlhavě, aby si to lidé mohli vyložit podle svých teorií. Jestli Pán oznamuje, že učinil svět v šesti dnech a odpočinul dne sedmého, tu má na mysli den 24hodinový, který vyměřuje východem a západem slunce."

2.7. Rekonstrukce biblického stvoření v sedmi dnech

Neprve je třeba si uvědomit, že bible je kniha napsaná pro člověka a že všechno, co je v ní napsáno, je psáno z pozice člověka na zemi. I tak musíme chápat zprávu o stvoření v 1. kapitole knihy Genesis.

2.7.1. "Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi"

Hned první větou nám bible odhaluje předivnou pravdu, že Bůh byl první a že On tvořil a stvořil slovem svým, t.j. projevem své vůle. Zamítáme proto

dualismus, dle něhož Bůh a hmota existují od věčnosti vedle sebe, jakož i víru v jedinnost hmoty (materialismus), dle níž prahmota existuje od věčnosti a sama sebou (přírodními silami) se proměňuje a popírá tak Boží jsoucnost. Stejně tak i názor všenáboženský (pantheismus), dle něhož neosobní bůh proniká vesmír tak, že vlastně vše kolem nás a v nás je jedním bohem a svět je pouze v našich představách.

"Na počátku" - kdy byl tento počátek, se nedá biblicky zjistit. Bible nám totiž tento počátek blíže neobjasňuje. Proto naší víře naprosto nepřekáží určované stáří Země i když existují reálné důkazy, že Země není tak stará, jak se za starou pokládá.

2.7.2. **"Země pak byla nesličná a pustá, a tma byla nad propastí, a Duch Boží vznášel se nad vodami"** /Genesis 1,2/

Podle těchto slov bible byla naše Země nejprve pustá a nesličná. Dle dnešních našich znalostí víme, že mnoho planet ve vesmíru má podobný úděl. Jsou nesličné a pusté. O měsíci dnes již stoprocentně víme, že na něm není žádný život. Je však bez atmosféry. Naše Země však byla obklopena hustou a pro vzdálené světelné zdroje naprosto nepropustnou vodní mlhou. Proto byla nad propastmi tma, neboť k povrchu Země neproniknul ani jeden světelný paprsek ze vzdálených hvězd, které již existovaly. Mohli bychom říci, že vypadala tak jako Venuše, sluneční oběžnice, která se naší Zemi podobá nejvíce. Je jí podobná netoliko svým průměrem, ale i svým ovzduším.

Anglický astronom J. Joans /35/ o Venuši píše následovně: "Za velmi vzácných příležitostí, kdy Venuše přechází přes sluneční desku, je její zevnějšek značně odchylný od zevnějšku Merkura a Měsíce, kteří nemají ovzduší. Ve chvílích, kdy Venuše počíná vstupovati na jasnou sluneční tvář a kdy ji opouští, nevidíme ji jako ostře znatelný, zřetelně ohraničený černý kotouč, ale jako temný kotouč, vroubený perlovým světlem, jež vzniklo lomem slunečních paprsků při průchodu ovzduším oběžnice. Souhrnný výzkum ukazuje, že oběžnice je zcela zahalena v mracích - mracích, jež jsou tak husté a všudypřítomné, že je nemožno jimi viděti, i když použijeme mračny pronikajících infračervených paprsků."

Tyto údaje byly potvrzeny automatickými sovětskými stanicemi, které byly vyslány k planetě Venuši a dokonce 22. X. 1975 první družice Venuše přistála na povrchu planety.

Tak kdysi vypadala naše Země, dokud ještě nebyla rukou Boží stvořitelské moci přetvořena.

Duch Boží, který se vznášel nad vodami, však ukazuje na

to, že Bůh si tuto Zemi vybral k přeformování a k vytvoření všech podmínek, které jsou důležité k životu rostlin, živočichů a člověka.

2.7.3. První den stvořitelského díla

"I řekl Bůh: Buď světlo! I bylo světlo. A viděl Bůh světlo, že bylo dobré; i oddělil Bůh světlo od tmy. A nazval Bůh světlo dnem, a tmu nazval nocí. I byl večer a bylo jitro den první."

/Genesis 1,3-5/

O tomto světle, díle prvního dne Stvořitele, bylo již napsáno mnoho různých názorů. Většina exegetů se domnívá, že zde jde o světlo nám dosud nezjištěné podstaty a že se světlem slunečním 4. dne nemá nic společného. Uvádím zde pouze názor prof. Th. Dr. K. Farského, zakladatele církve československé: "...Světlo ... ve verši 3. nemuselo býti světlo právě našeho spektra, našich barev, mohlo to býti a jistě v prvním stadiu bylo, světlo o daleko vyšším počtu vteřinových záchvěvů a kratších vln, nežli má světlo fialové; bylo to snad světlo daleko, daleko ultrafialové, jehož záchvěvy vlivem kondensace povstávající hmoty poněkud ztrácely na jemnosti a rychlosti..." /34/.

Znovu chci připomenout, že na všechny biblické zprávy se musíme dívat očima člověka, t.j. ze Země. Na počátku bylo stvořeno Slunce i Země, ale nebyly ve svém vzájemném vztahu.

Proto byla na Zemi tma, neboť světelné paprsky vzdálených hvězd neměly takovou intenzitu, aby pronikly hustou mračnou clonou, která obklopovala celý povrch zeměkoule.

Sám Bůh mluví o tomto vodním obalu, když rozmlouvá s Jobem: "Kdes byl, když jsem zakládal zemi? Pověz, jestliže máš rozum... Když jsem mu položil oblak za oděv, a mrákotu místo plenek jeho." /Job 38,4.9./ Až teprve když Bůh zařadil naši Zemi do slunečního systému, když se začala otáčet kolem své osy a kolem Slunce, začíná sluneční světlo prorážet onu mračnou clonu, takže se poprvé dostává světlo až k povrchu Země, i když dosud Slunce ze Země není vidět. Názor, že Slunce bylo stvořeno až 4. den biblického stvoření, jak je sice popsáno v 1. kap. Genesis 14 - 19 verši, je problematický, neboť Slunce má sloužit k rozdělování časů a dnů a tyto byly rozdělovány již od 1. dne. Bible praví, že Bůh nazval světlo dnem a tmu nocí. Ukazuje nám to, že už 1. den stvoření trval 24 hodin a že již v tuto dobu Země kolotala kolem Slunce. Když Bůh řekl: "Buď světlo" - potom se stala ona skutečnost, že Země byla přenesena do sluneční soustavy Bůh pohnul naší zemí, jak o tom také podává zprávu apoštol Pavel

v epištole k Židům 12, 26: "Jehož hlas tehďáz byl zemí pohnul, nyní pak zaslíbil, řka: Ještě já jednou pohnu netoliko zemí, ale i nebem." Ještě jednou bude naše Země přenesena do míst, kde již nebude naše slunce.

Praví o tom rovněž prorok Izaiáš 24,20.: "Motaje, motati se bude země jako opilý, a přenesena bude jako chaloupka..."

Toto sluneční světlo, které i přes tlustý mračný obal se dostalo k povrchu země, bylo zintensivněno Boží přítomností, neboť na mnohých místech nám Písmo praví, že Bůh je světlem, např. 1. epištola Jana 1,5.: "Toť jest tedy zvěstování to, kteréž jsme slychali od něho, a zvěstujeme vám: že Bůh jest světlo a tmy v něm nižádné není."

Dále bible hovoří o Nové zemi: "A noci tam nebude, aniž budou potřebovati svíce, ani světla slunečního, nebo Pán Bůh je osvětluje, a kralovati budou na věky věků." /Zjevení Jana 22,5./

To, že Bůh v 1. stvořitelství den zařadil nesličnou a pustou Zemi do sluneční soustavy, splnil tím celou řadu nutných podmínek k životu: správnou velikost Slunce, jeho optimální teplotu na povrchu, správnou vzdálenost Země od Slunce, otáčení Země kolem své osy optimální rychlostí, otáčení Země kolem Slunce atd.

2.7.4. Druhý den stvořitelství díla

"Řekl také Bůh: Buď obloha uprostřed vod, a děl vody od vod! I učinil Bůh tu oblohu a oddělil vody, kteréž jsou pod oblohou, od vod, kteréž jsou nad oblohou. A stalo se tak. I nazval Bůh (Genesis 1,6-8) oblohu nebem. I byl večer a bylo jitro, den druhý." Ještě první den Božího stvořitelství díla byla naše země obklopena mlhou, vytvořenou z vodních par, do značné výšky. V druhém dnu stvoření rozděluje Bůh ona mračna do dvou částí. První část je přímo nad zemským povrchem a druhá část ve stratosféře. Prostor mezi oběma mračny vyplnil Bůh vzduchem. Na druhý den biblického stvoření jsem si vzpomněl, když jsem letěl letadlem. Zemí nebylo vidět, neboť byla přikryta mlhou a slunce nebylo rovněž vidět, neboť jej zakryla mračna ve vyšších výškách, zatím co letadlo letělo v pásnu bezmračném. Tak asi vypadala situace po druhém dni Božího zásahu.

Hovoří se zde o prvním nebi, neboli o vzdušném obalu kolem země. /Podle bible existuje trojí nebe. Druhé nebe je pak celý galaktický vesmír a třetí nebe vlastní rezidence Boží mimo prostor a mimo čas./

V 2. stvořitelství dnu Pán Bůh stvořil další nutné podmínky k životu, t.j. vzduch, který obsahuje 78 % dusíku - naprosto inertního a nejedovatého plynu, 21 % kyslíku (vyšší či nižší jeho koncentrace by byla

pro život nežádoucí) a 1 % vzácných plynů (hlavně argonu) s 0,03 % oxidu uhličitého, (který je důležitý pro existenci rostlin).

2.7.5. Třetí den stvořitelského díla

"Řekl také Bůh: Shromažďete se vody, kteréž jsou pod nebem, v místo jedno, a ukaž se místo suché! A stalo se tak. I nazval Bůh místo suché země, shromáždění pak vod nazval mořem. A viděl Bůh, že to bylo dobré." (Genesis 1,9.10.)

Všimněme si dobře, že Bůh nechává kondenzovat jenom vodní páry, které jsou těsně nad zemí. O vodních parách ve stratosféře není zde žádná řeč.

Musela to být velká průtrž mračen, když v jednom okamžiku nesmírné množství páry se proměnilo v kapalinu, která dopadla na zemský povrch. Sám jsem jednou zažil velkou průtrž mračen, která nastává prudkým ochlazením vodních par. V okamžiku, aniž bych si to mohl uvědomit, jsem byl po kolena ve vodě a všude kolem mne samá voda. Zkondenzovaná voda se po zásahu Božím ve třetím dnu okamžitě rovnoměrně rozlila po celém povrchu země a objevilo se místo suché, které bylo obklopeno ze všech stran vodou. I nazval Bůh místo suché země a shromaždiště vod mořem. Je nutno si uvědomit, že země nebyla rozčleněna na kontinenty a ostrovy, jak je tomu dnes, ale že byla pouze jedna pevnina, obklopená ze všech stran mořem. K roztržení Země na kontinenty a ostrovy došlo až po potopě světa za Pelega, jak o tom podává zprávu text: Genesis 10,25.

Podíváme-li se na mapu světa, potom vidíme shodnost pevnin, které k sobě patří jako několik kousků roztrženého papíru. Jižní Amerika přesně svým tvarem i geologicky zapadá do západní části Afriky. Ještě dnes se pobřeží Ameriky vzdaluje od pobřeží Afriky asi rychlostí 3 cm za rok. Severní Amerika a Gronsko zapadají dobře k severní Africe a západní Evropě. Austrálie včetně všech ostrovů v Indickém a Tichém oceáně zapadají do jižní Asie.

Sir William Dawson /43/ popisuje Evropu předešlého světa v porovnání s nynější takto: "V Evropě byly britské ostrovy spojeny s pevninou. Irsko bylo spojeno s Anglií...Mělčiny Středozemního moře byly suchou zemí a celé toto moře bylo rozděleno na dvě části širokým pruhem souše, spojujícím Itálii s Afrikou. Pravděpodobně také mělčiny Atlantiku nebyly pod vodou a tvořily úzké spojení s pevninou Ameriky."

Dále je nutno si uvědomit, že Země nebyla vrásčitá, neměla vysokých hor ani pohoří. Rovněž moře nemělo hlubinných propastí a v moři

bylo mnohem méně vody než dnes. To všechno vzniklo v průběhu celosvětové potopy, jak ji líčí Genesis 6.-8. kapitola. K této situaci se rovněž vyjadřují mnozí vědci, např.:

Anglický vědec Alfred Wallace pojednává o zaniklém světě potopou takto /43/: "Aipy, Pyreneje, Skalisté hory a dokonce i Himaláje byly v ranní době miocenní o mnoho tisíc stop nižší nežli dnes. Je to prokázáno skutečností, že mořské usazeniny eocenní a miocenní, a to v mohutných vrstvách, které mohly býti tvořeny jen ve značných hloubkách, nalézáme vyzvednuty do výše deseti až šestnácti tisíc stop /od 3 000 do 5 000 m/ nad mořem."

Ještě dnes se mění výšky hor. Např. v r. 1950 byl Himálaj postižen silným zemetřesením, při kterém došlo k dalšímu stoupání himálajských štítů a nejvyšší hora světa Mont Everest /Čomolungma/ se zvýšila o 37 m. Se stoupáním Čomolungmy stoupají trigonometrické body rozložené v okolních horách /113/.

Shrneme-li situaci po první polovině třetího dne, potom vidíme, že po zásahu Božím zmizely mraky z bezprostřední blízkosti země a proměnily se ve vodu, která vytvořila mělké moře, obklopující pevninu. I když bible ji nazývá "místem suchým", nebyla doslova suchá, ale dokonale ovlhčena vodou. I vzduch měl vysoké procento vlhkosti. Ve stratosféře však dosud zůstala clona mračen, které obklopovaly celou Zemi tak, že dosud slunce, měsíc ani hvězdy ze země nebyly vidět. Tato mračna vytvářela na zemi tzv. "skleníkové klima" takže naše země měla mírné a teplé podnebí po celém povrchu. Dokonalá příprava pro vegetaci. Také Pán Bůh ve druhé části třetího dne stvořil rostliny: "Potom řekl Bůh: Zplod' země trávu a bylinu, vydávající símě, a strom plodný, nesoucí ovoce podle pokolení svého, v němž by bylo símě jeho na zemi. A stalo se tak. Nebo země vydala trávu, a bylinu nesoucí semeno podle pokolení svého, i strom přinášející ovoce, v němž bylo símě jeho. A viděl Bůh, že to bylo dobré. I byl večer a bylo jitro, den třetí." /Genesis 1,11-13./

Častokrát se lidé domnívají, že ve třetím dnu byla již celá země pokryta bujnou vegetací. Písmo nám však nic takového neříká. Bůh stvořil představitele jednotlivých druhů rostlin a to jen na určitém místě zemského povrchu, které bylo později nazváno zahradou Eden. Všem rostlinám dal schopnost rozmnožovat se. Tuto schopnost mají rostliny podnes a často jsme svědky, jak rychle se za příhodných podmínek rostliny rozmnožují. Je všeobecně známá ona historie s kaktusem druhu "Opuncie", který si dovezl jeden Australan do Austrálie. Tam se tento druh kaktusu tak rychle rozmnožil, že člověk se svou vynalézavostí a technikou byl úplně bezmocný, takže musel opouštět vesnice i města. Nebýt účinného prostřed-

ku v určitém druhu hmyzu, který se výhradně živí opuncemi, pak by asi dnes byla Austrálie opuštěným kontinentem.

Podívejme se třeba na mák. Jedna makovice může mít až 20 tis. zrnek máku. Kdyby všechna zrníčka máku se znovu vysázela, pak bychom v druhém pokolení měli již 9 milionů zrníček máku. A kdybychom znovu všechna vysázeli a další roky opět, potom za 5 let by byl celý povrch zeměkoule poset mákem. A tak podobně jsou všechny rostliny "vybaveny Stvořitelovým požehnáním."

Ateisté, hledající rozpor v Písmu sv., často uvádějí a zesměšňují zprávu bible, že rostliny byly stvořeny v třetím dni, zatím co slunce až ve čtvrtém. Ukázali jsme si, že tomu tak není, neboť rozměrování času platí již od prvního dne a k rozměrování času je potřebné slunce. Ve třetím dnu nebylo ještě Slunce ze Země vidět, protože ve stratosféře byla clona z mraků.

2.7.6. Čtvrtý den Božho stvoření

"Opět řekl Bůh: Buďte světla na obloze nebeské, aby oddělovala den od noci, a byla na znamení a rozměření časů, dnů a let, a aby svítila na obloze nebeské, a osvětlovala zemi. A stalo se tak.

I učinil Bůh dvě světla veliká, světlo větší, aby správu drželo nade dnem, a světlo menší, aby správu drželo nad nocí, též i hvězdy. A postavil je Bůh na obloze nebeské, aby osvětlovala zemi, a aby správu držela nade dnem a nocí, a oddělovala světlo od tmy. A viděl Bůh, že to bylo dobré. I byl večer a bylo jitro, den čtvrtý." /Genesis 1, 14-19./

Sedíme v divadle. Před námi je spuštěna opona, která nás dělí od jeviště. Nevíme, co se za oponou děje. Najednou zvonek nás upozorňuje, abychom se ztišili. Svě zraků upřeme na oponu, která se najednou zvedne a my vidíme na jeviště.

Pro nás začínají existovat věci, které na jevišti byly již připraveny. A tak nějak podobně tomu bylo ve 4. dnu stvoření. Slunce, měsíc a hvězdy dosud neukázaly svou "tvář" povrchu zemskému, neboť tomu bránila "opona" ve stratosféře - opona z vodních par. Najednou Bůh tuto "oponu" stáhl. Objevilo se modré nebe a Slunce v plné své kráse se zjevilo povrchu zemskému. Kdyby v tuto dobu byl nějaký člověk na zemi, chápal by to jako okamžité stvoření. Když slunko zapadlo, objevilo se na nebeské klenbě nesčíslné množství hvězd.

A posléze i měsíc s odraženým slunečním světlem. Pro zemi začala skutečně tato nebeská tělesa existovat. Všimněme si, že tato

světla na obloze nebeské měla oddělovat den od noci - to se již dělo hned 1. den a dále měla rozměřovat časy, dny a léta. Rovněž rozměřování dnů platí od 1. dne. Z toho vyplývá, že tato světla nebeská musela existovat od 1. dne, ve kterém byla naše Země zařazena do slunečního koloběhu.

Nyní však vyvstává otázka, co učinil Bůh s onou vodou, kterou ve čtvrtém dni stáhl ze stratosféry a ukryl ji někde v prostoru mimo naši Zem. Je logické, že množství této vody bylo mnohem větší než té, která z kondenzovala na Zem v 3. dnu. I na tuto otázku nám bible odpovídá. Předně ji Bůh rozdělil na dvě části. První použil při potopě světa, neboť bible nám praví, že otevřeny byly průduchové nebeští /Genesis 7,11/ a po 40 dnech: "A zavřiny jsou studnice propasti i průchodové nebeští, a zastaven jest přívál s nebe." /Genesis 8,2./ Byl zastaven přívál s nebe, mohl ještě pokračovat, ale byl zastaven, to znamená, že veškerá zásoba nebyla ještě vyčerpána. Bůh hovoří s Jobem o dalších zásobách vody. Praví: "Přišel-lis až ku pokladům sněhu? A poklady krupobití viděl-lis, kteréž chovám k času soužení, kde dni bitvy a boje?" /Job 38,22.23/

Ve Zjevení Jana v 16. kapitole popisuje Jan 7 posledních ran, které dopadnou na tuto zemi. O sedmé ráně mimo jiného je napsáno: "A kroupy veliké jako centnéřové přšely s nebe na lidi. I rouhali se Bohu lidé pro ránu těch krup; nebo velmi veliká byla ta jejich rána." /Zjevení Jana 16,21./

Anglický centrální povětrnostní úřad v Greenwichi zkoumá zvláštní úkaz, který zjistili na americké hvězdárně Mount Palomar. Zjistili tam, že ve stratosféře a ionosféře rok co rok přibývá tvoření ledových krystalů, které nad Gronskem a Aljaškou již několikrát padaly. V prosinci 1956 u Point Anilly na Aljašce padaly po dvě hodiny s nebe ledové balvany ve váze od 15 do 165 kg a 200 km severně od Port Kniff, amerického opěrného bodu v Gronsku, padaly stejné ledové balvany 11.11.1956 po dobu 37 minut. přičemž byly značně poškozeny povětrnostní stanice. Pomocí obrovského objektivu na Mout Palomar byly pozorovány ve velkých výškách za jasné oblohy ocelově modré, třpytící se předměty. Čtyři povětrnostní rakety vystřelené do tohoto prostoru se vrátily na zem poškozeny, což se před rokem 1949 nikdy nestalo.

Rakety měly na vnějších stranách stopy nárazu a tlaku, jako kdyby proletěly ledovými krystaly. Astronom na Mout Palomar dr. Lousner oznámil centrálnímu povětrnostnímu úřadu v Greenwichi: "Považuji tvoření ledových krystalů ve stratosféře za výslovně nebezpečné, bude-li se trvale ledový závoj dále rozšiřovat. Přesahuje to naší představivost, že musíme počítat s bombardováním z vesmíru. Zdá se, že tu působí neznámé síly, které příroda má v záloze."

2.7.7. Pátý a šestý den stvoření /Genesis 1,20-31./

Pátý den stvořil Bůh ryby, hmyz a ptactvo, šestý den pak ostatní živočichy a posléze člověka.

Znovu je si třeba uvědomit, že Bůh nestvořil ihned hejna ryb, ptáků a stáda zvířat. Tak jako člověk byl stvořen ve dvou osobách a ty dostaly pozhánání k rozmnožování a naplnění země, tak i ostatní živočichové byli stvořeni v párech a Bůh jim dal možnost rozmnožovat se. Je důležité si jen uvědomit, že byli Bohem stvořeni jen představitelé čeledí. Druhy začaly vznikat později na základě přizpůsobování se prostředí a životospřávě.

O těchto dvou dnech biblického stvoření bude pojednáno podrobněji v dalších kapitolách.

2.7.8. Sedmý den Božho týdne stvoření /Genesis 2,1-3./

Písmo nám praví, že Bůh v sedmém dni dokonat své dílo tím, že odpočinul ode všeho díla svého, kteréž byl dělal. Myslím, že je to bez diskuse, zda Bůh byl natolik unaven, že potřeboval odpočínutí. Bible nám říká: "Zdaliž nevíš, zdaž jsi neslychal, že Bůh věčný Hospodin, kterýž stvořil končiny země, neustává ani zemdlívá a že vystižena býti nemůže moudrost jeho?" /Izaiáš 40,28./

Jestliže Pán Bůh odpočinul, potom to nečinil pro sebe, ale pro korunu stvoření - člověka. Člověk byl stvořen hned jako dospělý. Byl nadán rozumem a schopnostmi. Vyšel z rukou Božích a Hospodin si "udělal čas", aby hned v prvním celém dnu jeho života ho seznámil se všemi důležitými věcmi a aby mu dal příklad. Pán Bůh si přál, aby i člověk si udělal vždy čas na svého Stvořitele, aby každý sedmý den vzpomínal na jeho velké stvořitelské dílo. Skutečně - sobota se stala památkem stvoření. A právě proto, že neustále ukazuje na Boha - Stvořitele, vyvinul satan, nepřítel Boží, maximální úsilí tuto památku z vědomí lidského odstranit. A když se mu to již téměř podařilo, nabídnul člověku místo Boha evoluci. A mnohý dnešní člověk již Boha nepotřebuje a uvěřil v hmotu a evoluci. Budou takoví lidé na soudu Božím bez výmluvy? Ne! Bůh dal člověku rozum, aby pochopil, že se nemůže něco samo z ničeho vytvořit, bez účinného zásahu Stvořitele. Panovala by jen a jen anarchie, která by nebyla schopna se organizovat do složitých forem, jak život ukazuje. Samotné Písmo praví: "Neboť co se může o Bohu poznat, je pro ně jasné, protože jim to Bůh sám zjevil. Co totiž je u něho neviditelné - jeho věčná moc a jeho božské bytí - to je možno už od začátku světa poznat světlem rozumu z toho, co stvořil. Proto je nejde omluvit... Myslili si o sobě, že jsou mudrci

a zatím se z nich stali blázni." /Epištola Pavla k Římanům podle překladu Ondřeje Petruš./

3. Vznik života na zemi

Otázka, jak se dívat na živou přírodu, jak vysvětlit vznik tak ohromného množství organických druhů a jejich nesmírnou rozmanitost, zajímala již od pradávna přírodovědce, filosofy i laiky. Cílem a snahou bylo poznat podstatu života a jeho vznik. Ostrý názorový boj, který se již od nejstarších dob rozpoutával kolem řešení této otázky, byl v podstatě bojem dvou protichůdných a nesmiřitelných názorů: idealistického a materialistického.

Idealisté vycházejí z předpokladu, že život je projevem nějakého vyššího nehmotného činitele, který je prvotný a věčný. Hmota je druhotná a je pouhým materiálem, z něhož vznikají živé bytosti jen tehdy, je-li tento materiál oživen duší.

Materialisté naopak tvrdí, že hmota je prvotní, duševno pak druhotné. Veškerý život a celý svět, že jsou svou podstatou hmotné, že živé bytosti vznikají bez zásahu jakéhokoliv duchovního činitele.

Nikdo nikdy nevyzkoumal, co život vlastně je. Nemá váhy, ani žádných fyzikálních rozměrů. Má však velikou sílu, neboť rostoucí kořen je schopen rozlomit i tvrdý kámen. Život si podmanil vodu, zemi, vzduch, ovládl prvky a přinutil je, aby se rozkládaly a tvořily sloučeniny. Život je jako sochař, dává tvar všem živočichům, a jako malíř vykresluje každý list, barví každý květ. Život je hudebníkem, který naučil ptáky písním a hmyz bzukotu. Život je znamenitý chemik, který dává chuti ovoci a koření, květy naplňuje kouzelnou vůní, vodu a kyslíčnick uhlíčitý mění v cukr a přitom uvolňuje kyslík, který potřebují živočichové a lidé k dýchání.

Pochopení života se vymyká lidskému chápání. Jeho vynalézavost a přízpůsobivost je projevem vševládající nejvyšší inteligence.

Od starověku až dlouho do novověku se udržovalo v myšleních lidí přesvědčení o možnosti vzniku jednoduchých i složitějších organismů z nejrůznějších látek, tzv. abiogenezi. K tomu vedlo povrchní pozorování, že určité organismy se objevují vždy v určitém prostředí. Vědecké výzkumy

však zjistily, že všechny známé organismy vznikají pouze z jejich zárodků /vajíčků, výtrusů, semen/. Tato fakta vedla koncem minulého století k vytvoření teorie, že život je věčný a že pouze mění svůj tvar tím, že přechází z jednoho organismu do jiného. Zárodky života "kosmozoa" se vznášejí ve vesmíru, kam se dostaly z jiných planet a mohly být přeneseny na naši Zemi.

Dialektický materialismus učí, že hmota je v ustavičném pohybu a vývoji, přičemž mají vznikat stále nové a nové složitější formy s novými vlastnostmi.

Jednou z takových forem je právě i život, který prý vznikl jako nová vyšší kvalita na určitém stupni vývoje hmoty na Zemi, za určitých vhodných podmínek.

3.1. Zákon bio-geneze

Je základní rozdíl mezi živým a neživým? A není možno nějakým způsobem, známým moderní vědě, vytvořit pokusně nebo umělými prostředky živou věc z neživé?

Všechny rostliny i zvířata používají neživých chemických prvků a sloučenin, žijí z nich a žijí se jimi. Avšak podle vědeckého pozorování a zkušenosti naprosto nikdy a bez jediné výjimky v celých dějinách země, nevznikl žádný živý organismus jinak, než že povstal z organismu před ním žijícího.

Tato základní zásada je známá jako "zákon bio-geneze". Živé věci povstávají jen z jiných živých věcí a nikdy z "mrtvých" chemických prvků či sloučenin - nějakým, člověku neznámým, pochodem. Často se to nazývá Harweyovým výrokem, protože známý lékař a učenec William Harwey /1578 - 1657/, objevitel krevního oběhu, měl ve zvyku vyjadřovat tuto zásadu latinsky:

"OMNE VIVUM EX VIVO" čili "život jen ze života".

3.2. Názory na vznik života na Zemi

Existuje názor, že věda dokázala naprostou nepravdivost biblické zprávy o stvoření světa a o vzniku všeho přírodního dění. Zpráva bible je zsměšňována a osobní názory jednotlivých učenců, hypotézy či domněnky se přijímají za fakta, vědecky dokázaná. Hypotézy se časem mění, zpráva bible

však zůstává beze změny. Zvláště je pak napadána biblická zpráva o stvoření světa v šesti dnech. Uvěřit jí, říká se, je již dnes pro člověka 20. století nedůstojné. Dnes se všeobecně věří tomu, že veškerý život ke svému rozvoji a organizaci potřeboval nutně miliony let. Nehlásají to dnes jenom ateističtí filosofové, ale i někteří "reformátoři" bible, kteří popírají doslovné znění bible o stvoření. Hlásání tohoto názoru je neopodstatněné a poplatné obecnému názoru.

3.2.1. Názor Aristotelův /44/

Vidí-li prostý člověk, jak se třeba zahnívající voda začne hemžit malými živočichy, kteří tam dříve nebyli, je blízek názoru, že tam vznikli sami od sebe z neživé hmoty, ze smetí a bahna. A přesně tak tomu věřil i jeden z nejbystřejších mužů starého věku - Aristoteles. Věřil, že vši, blechy, ba dokonce i myši se mohou líhnout ze špíny a smetí.

Vergilius byl znamenitý básník, ale pletl se i do biologie. Radil ve svých básních vesničánům, jak ze zdechlého telete si mohou pořídit včely.

Tak se tato víra o možnosti vzniku menších tvorů přímo z bahna nebo špíny táhla přes celý středověk až do 19. století. Postupně, čím se víc a více zdokonalovaly pozorovací metody biologie, se množství živočichů, kteří měli údajně vznikat z neživé hmoty, stále zmenšovalo, až nakonec v 19. století se názorům minulých generací usmívali všichni biologové. Ale stále ještě věřili, že mikroorganismy se rodí přímo z prostředí, v němž žijí.

V téže době, kdy se o tomto problému hovořilo, sestrojil Holanďan Leeuwenhoek první primitivní mikroskop na světě. A s jeho pomocí biologové jednou provždy rozřešili otázku vzniku života z neživého.

Cesta k rozřešení však nebyla přímá, ale měla mnoho slepých uliček, vzniklých lidskou nepřenosností.

Do první slepé uličky, i když vyzbrojen mikroskopem, se dostal kněz - Angličan Needham. Chtěl rozřešit záhadu rození mikrobů a udělal to jednoduše: sterilizovaný odvar ze skopového masa varem nalil do láhve a zazátkoval. Pak odvar pozoroval mikroskopem a hle, mikroby tam byly. Usoudil tedy, že je to jasný důkaz, že mikroby se zrodily přímo ze skopového masa.

A tak na čas zase zvítězila abiogeneze - samoplození. Dnes víme, že Needham se velmi mýlil. Nevěděl o všudypřítomných bakteriích. Zárodky byly v samotné láhvi, něco bylo na zátce a zbytek se tam dostal ze

vzduchu, když odvar lil do láhve.

Druhý pokus provedl jiný kněz, pro změnu Ital, jménem Spallanzani. Byl přesnější a důvtipnější. Odvar nalil nejprve do láhve, hermeticky uzavřel a pak teprve zahřál na bod varu. Všechny mikroorganismy byly zničeny, takže ani po schladnutí tam nemohly žádné vzniknout a také při pozdější prohlídce mikroskopem tam žádné nenašel.

Častokrát boj za uznání samoplození vystupoval pod praporem boje proti idealismu. Tak např. Haeckel /47/ prohlásil: "Odmítat samoplození znamená přiznávat zázrak, božské stvoření života. Buď se život rodí sám ze sebe na základě těch nebo oněch zákonitostí, nebo byl stvořen nadpřirozenými silami."

Těžko se ateisticky smýšlející vědci loučili s myšlenkou, že by ony nepatrné malé tyčinky a kuličky nemohly vznikat samy od sebe. Neuvědomovali si ještě, jak strašné by to mělo pro lidstvo následky, kdyby samoplození existovalo. Netušili, že tyto nepatrné organismy jsou vlastně vrahové, kteří kosí miliony lidí nemocemi, jejichž jsou příčinou.

Odhail je až francouzský chemik Louis Pasteur. Francouzská akademie věd vypsalala v roce 1862 cenu za konečné rozřešení otázky samoplození. Pasteur řadou přesných a důvtiplných pokusů dokázal definitivně, že ani nejmenší tvorové - mikroby - nevznikají z neživé hmoty samoplozením, ale zase z jiných svých živých předků.

Několik výroků Charlesa Singera /45/:

"Od roku 1859, kdy bylo vydáno dílo "Origin of Species" /Původ druhů/, byl Pasteur zaměstnán prudkým sporem o otázku "Původu života"...V několika letech skvělou řadou studií Pasteur osekala základ nauky o samovolném plození tak, že se tato rozpadla v sutiny...Úspěch tohoto pokusu značí zánik nauky o samovolném plození."

Pasteurovi vděčíme i za moderní způsoby uchovávání potravin v pevně uzavřených nádobách, za aseptickou chirurgii a znalosti, jak se chránit před bakteriální nákazou.

Materialističtí vědci ale museli vysvětlit vznik života samozřejmě samovolně, bez Boha, kterého se snaží z přírody odstranit. Ale jak, když život vzniká jen ze živého? A tak si pomohli následující spekulací /47/: "Ano, dnes nevzniká živé z neživého, protože příroda používá k tomu jednodušší cesty přes živé organismy, které již existují, ale v dálné minulosti musel život povstat náhodným seskupením vhodných látek, samovolně z neživé hmoty. Čili - dnes se to již neděje, ale kdysi se to stát mohlo.

K této spekulaci materialistů poznamenal jeden německý přírodovědec toto: "Tento názor se shoduje s našimi pojmy o příčinnosti zrovna tak, jako kdyby někdo tvrdil, že před miliony let tekla voda do

kopce."

Jiný vědec praví: "Samovolné plození odporuje základnímu zákonu myšlení, dle něhož nemůže být účinku nad příčinu a že nikdo nemůže dát čeho nemá."

3.2.2. Panspermická teorie /42/

Stoupenci této teorie zastávají myšlenku věčného života. Říkají, že život je stejně věčný jako neživá hmota. Na naši Zemi se dostal buď pomocí meteoritů, nebo tlakem světelných paprsků.

Za přenosce života byly původně pokládány meteority, což zdánlivě potvrzovala skutečnost, že z některých bylo možno izolovat organické látky - uhlovodíky, případně i aminokyseliny. V roce 1932 tvrdil Lipman /46/, že se mu podařilo za nejpřísnějších opatření, vylučujících znečištění z vnějška, izolovat z meteoritů bakterie. Ukázalo se však, že šlo pouze o podvod. Mimo to dnešní znalosti osudů meteoritů vylučují možnost, že organismy v nich mohly přežít jejich pouť vesmírem: vždyť cestou ovzduším se meteority tak rozžhaví, že většina z nich dokonce shoří. Později byla teorie opravena tak, že elementární jednotky života mohly být zaneseny na Zemi tlakem světla. Arrhenius propracoval domněnku, jak by se mohly dostat živé organismy mimo atmosféru své planety a jakou rychlostí by se mohla tato uvolněná spora dostat do nejbližší soustavy: tak např. prý by trvalo asi 14 měsíců, než by spora opustila naši sluneční soustavu, a asi 9 000 let, než by se dostala na nejbližší hvězdu Alfa - Centauri. Tato teorie se velmi rozšířila, neboť se ukázalo, že bakterie /spory/ mohou přežívat libovolně dlouho, vysušený ve vakuu, i za teplot velmi nízkých hluboko pod nulou. Tuto teorii však vyvrací existence silného kosmického záření, které může zahubit všechno živé i spory během krátkého času i při velmi nízkých teplotách.

3.2.3. Život vznikl z neživé hmoty jen jednou, a to čistě náhodou

Tento názor zastával i Pasteur. Vychází se zde z předpokladu, že pravděpodobnost pro zákonitý vznik a vývoj života je velmi malá, a proto musela pomoci náhoda. Moderními materialistickými názory není tato teorie přijímána, neboť nahodilý vznik života by byl zároveň i nepravděpodobný a těžko by se mohla nalézt mezi mnohými podmínkami právě ta kombinace, která dala vznik životu.

3.2.4. Vznik života = zákonitý jev vývoje hmoty

Tento dialekticko-materialistický názor zastával již Engels, navazuje na určení Darwinovo a propracoval jej sovětský akademik A. I. Oparin.

K pochopení vzniku života nepotřebuje prý žádného nadpřirozeného principu. Život vznikl zákonitým vývojem hmoty za určitých podmínek. Kdekoli by se vyskytly obdobné podmínky, došlo by k obdobnému vývoji hmoty.

Oparinova teorie předpokládá, že v období, kdy kůra zemská byla ještě velmi slabá, pronikaly žhavé karbidy a nitridy na zemský povrch a jejich reakcí s vodními parami vznikaly uhlovodíky s nenasycenými vazbami jako acetylény a olefiny a z nitridů pak dusíkaté sloučeniny. Tento vznik nenasycených uhlovodíků, tj. organických /ústrojných/ sloučenin, pokládá za 1. stupeň vývoje hmoty. Nepovažuje to za náhodu, neboť prvky uhlík a vodík, ze kterých jsou uhlovodíky vytvořeny, jsou ve vesmíru nejvíce rozšířeny. V dalším vývoji Země chladla, vodní páry se srážely a vytvořily se první praocéány. Nenasycené uhlovodíky se okysličovaly vzdušným kyslíkem i kyslíkem z vody a tím vznikaly nové složitější organické sloučeniny (alkoholy, aldehydy, ketony atd.) a dusíkaté sloučeniny.

Nejdůležitějším článkem vývoje organické látky byl vznik aminokyselin, ze kterých vznikaly bílkoviny, které již tvoří hlavní část živých těl.

Engels /48/ definoval živou hmotu jako "způsob existence bílkovin".

Vzájemné vztahy různých bílkovinných látek vedly ke vzniku koacervátových kapiček. Mezi kapénkami a jejich prostředím nastala výměna látková, čímž vlastně vznikly první praorganismy.

Předpokládá se, že život na naší Zemi vznikl před 1,5 miliardou let.

3.3. Život z laboratoře

Akademik Ivan Málek napsal /46/: "Přesto, že dnes umíme uměle sestřiovat mnohé i velmi složité ústrojné sloučeniny, přesto, že máme znalosti o tom, jak jsou vybudovány bílkoviny a jiné složité součásti živých organismů, takže je pravděpodobné, že je bude možno i uměle syntetizovat, je malá pravděpodobnost, že v dohledné době dokážeme sestřovit takovou jejich soustavu, která by měla, byť v jednoduché podobě, základní rysy živé hmoty."

Mnoho vědců na celém světě usilovně pracuje na laboratorním způsobu přípravy života.

Američan S. Miller /46/ ve svém pokusu působil elektrickým výbojem ve směru plynů: čpavku, metanu, vodíku a vodní páry, přičemž se ve směsi vytvořily jednoduché aminokyseliny (ale pouze racemáty).

Německému biologu Fischerovi se podařilo v r. 1929 laboratorně vyrobit jednoduchou bílkovinu.

I na poli tohoto vědeckého bádání se vyskytly podvrhy a nesprávné vysvětlování některých chemických a biologických procesů

Na počátku 20. století připravil O. Bütschli /24/ směs olivového oleje, chloridu draselného a vody, která se začala chovat jako živý organismus. Když se přidala voda, začala se s ní sůl spojovat skrze olejovou blánu. Výsledkem byl neklid a chvění, což působilo zdání, že to jsou nepatrná tělíška protoplasmys vysílající pseudopodie. Pod zvětšovací sklem to vypadalo, jako by ožila hromada látky, tolik se to podobalo pohybům nálevníků či jiných prvoků. Ve skutečnosti se však jednalo pouze o chemický proces rozpuštění chloridu draselného ve vodě přes olejovou bariéru.

Rozruch kolem vědecké práce O. B. Lepešinské /49/: "Když jsme slyšeli zprávu o vědecké práci O. B. Lepešinské o vzniku buněk, měli jsme radost. Jednak z dalekosáhlého biologického objevu a pak proto, že jeho autorkou byla sovětská vědecká pracovnice. Oč v podstatě šlo? Zprávy říkaly, že Olze B. Lepešinské se podařilo po dlouholeté experimentální práci dokázat, že množení buněk dělením není jediná cesta tvoření nových buněk v živém organismu. Že se buňky mohou tvořit také jiným způsobem, vyvíjejíce se z živé hmoty - z protoplasmatických mas. Žloutek zárodků různých zvířat, jenž nemá buněčnou strukturu, je schopen se vyvíjet a z části žloutku se tvoří buňky zárodku. Podle těchto zpráv pořídila Olga B. Lepešinská i kinematografické snímky, na nichž bylo jasně vidět, jak se žloutkové koule postupně mění a tvoří buňky, které se začínají dělit. Jiné snímky údajně ukazovaly, jak se ze žloutkových koulí tvoří buňky cév a buňky samé krve, tzv. krevní ostrůvky.

Objev vzbudil samozřejmě mimořádnou pozornost i v našich vědeckých kruzích. Mezi biology se našli nadšenci, kteří tezi Lepešinské převzali a jali se ji rozvíjet experimentálně dále. Ale ozvaly se i nesmělé, zdrženlivé a dokonce kritické námítky. Dlouho nebyly vysloveny nahlas. A když se tak stalo, setkali se ti, kde je pronesli, s kategoricky odmítavým stanoviskem pracovišť, případně pracovníků, kteří si činili nárok na jakousi neomylnost a osobovali si právo udávat směr vědecké práci. Svobodná vědecká diskuse - která je vzpruhou a podmínkou vlastní vědecké práce - nebyla připuštěna... Prof. Ant. Fingerland byl např. dokonce dočasně

zbaven možnosti učit na vysoké škole, protože mluvil proti názorům Lepešinské veřejně. Mladí vědečtí pracovníci Činátl a Havlík vystoupili v r. 1954 na konferenci v Liblicích se sdělením o svých pokusech... Na základě těchto pokusů přišli k závěru, že tu nejde o vytváření nových buněk, ale o rozpad a degeneraci. Za své odvážné vystoupení byl Činátl zbaven možnosti pracovat na biologické katedře lékařské fakulty, protože jeho práce odporovala teorii Lepešinské a názoru jeho nadřízeného.

Život však prověřuje správnost dogmat, doplňuje je a opravuje tam, kde je vývoj nepotvrdil. Na této skutečnosti nemohou nic změnit ani omyly jednotlivců. Dnes je prokázáno, že útvary, které Lepešinská považovala za vytvářející se buňky, byly pravděpodobně artefakty.."

Přesto však na poli genetiky a biologie bylo vykonáno mnoho důležitých objevů, které nám ukazují složitost života.

V roce 1945 se americkému virologu Stanleyovi podařilo vyzolovat rostlinný virus tabákové mozaiky v čisté krystalické formě a určil jeho molekulovou hmotnost.

V roce 1962 byla udělena Nobelova cena J. D. Watsonovi, M. H. F. Wilkinsonovi a F. H. Grickovi za objev molekulové struktury nukleových kyselin, zvláště pak deoxyribonukleové kyseliny /DNK/, která má nesmírný význam pro přenos dědičných informací v živé hmotě.

V roce 1967, vytvořili dva američtí genetici - prof. Arthur Kornberg a Dr. Mehran Goulian umělý virus /50/: "... v roce 1957 se mu podařilo vytvořit umělou desoxyribonukleovou kyselinu /DNK/ virusu, látku, která je nositelem dědičnosti... Molekula syntetického viru DNK byla tedy připravena - avšak nefungovala. Nebyla živá, nerozmnožovala se... Po mnoha pokusech a přemýšlení se konečně podařilo získat čistý enzym, ke kterému byla přidána dávka přírodní DNK, oddělená z jednoduchého viru... Biochemik Dr. R. Sinsheimer vložil tento umělý virus /s přídatkem DNK vyzolované z živého viru - pozn. autora/ do kultury, plné bakterií. A virus opravdu "žil". Hubil bakterie, což ovšem dokázá i nejrůznější chemické látky, ... ale on se dokonce i rozmnožoval - a to bylo rozhodující... Podařila se kalifornským vědcům opravdu syntéza života?... To záleží na tom, co vlastně považujeme za život! Sami autoři syntetického viru jsou na rozpacích... Potřebovali přece, byť nepatrnou dávku přírodní DNK, která potom vlastně dala celému procesu program."

Z uvedených vědeckých prací je vidět, že člověk se dostává krok za krůčkem k principu života a jeho objevu.

Otázkou však zůstává, zda Bůh dopustí odhalit člověku tajemství života. Apoštol Pavel v epištole k Římanům 1, 19.20 zapsal: "Neboť co se může o Bohu poznat, je pro ně jasné, protože jim to Bůh sám zjevil.

Co totiž je u něho neviditelné - jeho věčná moc a jeho božské bytí - to je možno už od začátku světa poznat světlem rozumu z toho, co stvořil. Proto je nejde omluvit." /Překlad Ondřeje Petřů/.

Na adresu těch, kteří se domnívají, že by snad oživená hmota z laboratoře vyvrátila pravdu o stvoření, řekl prof. Mareš /44/: "Umělá živá hmota, vyrobená chemikem, by dotvrdila jen to, co měla vyvrátit i dokázala by, že živé vzniká jen přímým zásahem živého."

3.4. Důkazy proti náhodnému vzniku života

Zamysleme se nad těmi vědeckými argumenty ke zjištění, zda svědectví vědy podporuje názor bezvěrce, který říká, že život povstal sám od sebe nebo zda podporuje bibli, která praví, že Bůh stvořil všechny věci i život.

Tyto 3 argumenty jsou v oblasti:

1. pozorování a logiky
2. matematických úvah
3. přírodních zákonů.

3.4.1. Pozorování a logika

Pozorování je to, co vnímají smysly a z čeho je možno vyvodit rozumné závěry. Z pozorování víme, že z úplně prázdnoty se nevytvoří samovolně žádná hmotná substance.

Stavitel nemůže sedět ve své kanceláři a očekávat, že se jednotlivé díly či panely domu samy spojí. Tuto práci musí vykonat dělníci. Ještě nikdy nebylo pozorováno, že by se takové věci mohly stát samy od sebe. Každá stavba vznikla mocnější silou, která vykonala potřebnou práci. Vyšší je odpovědné za vytvoření nižšího. Nikdy to není naopak.

Všimněme si logických závěrů, které vyvodil z těchto pozorování chemik F. C. Kornfeld /51/: "Když jsem se zabýval v laboratoři složitostí a nekonečnou jemností nejmenších částic, často mne přemohlo poznání, že Bůh musí být moudrý... Člověk žasne, že tak složitý mechanismus může vůbec správně fungovat... Nejjednodušší lidmi vytvořený mechanismus vyžaduje konstruktéra a výrobce. Vymyká se mé chápavosti, jak se někdo může domnívat, že se mechanismus, který je milionkrát složitější, sestrojí sám, že se vyvine sám od sebe."

V přírodě se všechno pohybuje ve směru velké pravděpodobnosti. Z principu druhé věty termodynamiky lze pochopit, že vše v přírodě plyne k maximální volnosti. Voda např. neteče nahoru, ale vždy má tendenci téci dolů. Najdeme sice vodu na kopci i v údolí, ale podle řádu, který v přírodě vládne, má voda vždy tendenci téci dolů.

Řád se však může změnit v chaos.

Když někdo nebude opravovat své auto a nechá je stát dlouhou dobu na dešti, slunku a větru, auto se tímto nezhodnotí, ale znehodnotí.

Příklad z knihy A. E. W. Smithe /52/:

"Nastoupím do letadla, poletím ve výšce 2 000 m nad svým bydlíštěm v Ženevě a mám sebou 100 000 nepotíštěných bílých lístků, které vyhodím z letadla v okamžiku, kdy jsem nad svým bydlíštěm. Je snadné si domyslet, že lístky se rozlétnou po celém ženevském kantonu... Co byste tomu řekli, kdybych tvrdil, že všechny lístky přistály na střeše mého domu a k tomu ještě, že byly uspořádány ve formě mých iniciálek AEWS? Je to zcela vyloučeno! Tato skutečnost potvrzuje druhou hlavní větu termodynamiky, že řád se změnil v chaos.

To, co učí descendenční teorie, je vzato v základu asi toto: před mnoha miliony let se atomy uhlíku, vodíku a dusíku smíchaly dohromady a čirou náhodou nebo zákonitě vytvořily mnohem dokonalejší strukturu, než lístky, které při pádu z letadla samy vytvořily mé iniciály AEWS. Přitom stupeň řádu v živé buňce je mnohem, mnohem složitější, než obrazec písmen AEWS! Právě toto však tvrdí např. prof. zoologie na oxfordské universitě, Sir Davin de Beer. Praví /53/, že "přirozený výběr je mechanismus po uskutečnění nepravděpodobnosti vysokého stupně."

Je možné, že některé lístky dopadnou na zemi tak, že nahodile vytvoří něco jako písmeno I nebo A, ale naprosto nepravděpodobné je to, že vytvoří náhodou dokonale uspořádané iniciály AEWS. S tím skutečně nemůžeme počítat.

Podobným způsobem se mohou spontánně utvořit jednoduché aminokyseliny, nebo polypeptidy a je to asi jako zlomek něčeho podobného jako I nebo A. Ale uspořádání celých molekul nukleinových kyselin, genů nebo chromozómů, to je tak vysoké procento nepravděpodobnosti, že se s tím skutečně nesmí počítat. Schopnost života té nejjednodušší buňky je závislá na jsoucnosti právě takových molekul. To znamená, že před existencí života tu muselo být takové procento molekul a struktur, jako musí být připravena kolébka než se narodí dítě, aby do ní mohlo být dítě uloženo.

Dnešní vědci tyto molekuly s námahou spojují a těší se nadějí, že budou-li schopni vytvořit podobné struktury, proniknou k tajemství života a budou schopni tvořit život. Skrze náhodu, bez spolupůsobení živo-

ta, nemohla nikdy vzniknout žádná živá buňka! Kdo tedy postavil tu kolébku pro dítě, které mělo přijít? Kdo vytvořil první živou buňku? Náhoda to nemohla učinit. Darwinisté nám nemohou dát vědecky čistou odpověď...

Descendenční učení hlásá, že utvoření vyšších forem života bylo možné jen tím, že v tom sehrála velkou roli dlouhá časová údobí. Tím se údajně měly vytvořit podmínky pro vznik života. Ale uvažujme logicky: opatřím-li mé lístky padákem, aby padaly co nejpomaleji, budou mít během letu více času k uspořádání do písmenek AEWS? Právě naopak!

Zvyšují tím možnost většího rozptylu a tím i většího ne pořádku. Tak se děje i s uspořádáním molekul, které měly vytvořit život. Čím delší časová období, tím větší je možnost chemického rozkladu.

Kdybych však přece tvrdil, že v předešlém příkladu přistály mé lístky přece jen na střeše mého domu ve formě mých iniciálek AEWS, bylo by to termodynamicky možné? Ano, jistě! Ale jen tehdy, když budou lidé čekat dole na lístky, posbírají je a nanosí na střechu, kde je uspořádají do písmen AEWS, pak věc je naprosto vědecká a rozumná. Avšak samy se uspořádat a sestavit - to mrtvé molekuly nedovedou! Musí do nich vstoupit síla mimo molekuly a bible nazývá tuto sílu "Bůh života".

On působil svou stvořitelenskou silou proti druhé větě termodynamické, stvořil řád tam, kde byl chaos, tak jako moji přátelé posbírali a uspořádali roztroušené lístky. Bůh je Bohem života a tato skutečnost je tak předivná, že jsme ji ještě neprozkoumali.

Aby bylo možno tuto část uzavřít, musíme si položit ještě jednu základní otázku: je potřebí méně energie k zdolání schodiště schod za schodem, tedy pomalu, nebo kdyby se schodiště přeskočilo najednou? Zde leží příčina omylu. Ve skutečnosti je potřebné stejné množství energie v obou případech. Darwinisté nemohou věřit, že se to mohlo stát náhle, najednou, stvořitelským činem. To by byl pro jejich víru příliš velký šok. A přitom nepocítují žádné těžkosti, když věří, že to vlastně probíhalo pomalu, postupně po miliony let.

Studium vesmíru, přírody, nás vede logicky k poznání, že čin stvoření je nutný, chceme-li vesmíru rozumět. Celá příroda volá po aktu stvoření.."

3.4.2. Matematika

Matematik a přírodovědec prof. J. Gray řekl /54/, že všechny systémy "směřují k stavu největší pravděpodobnosti".

Je tedy pravděpodobné, že by život vznikl náhodou? Je

pravděpodobné, že by se všechny molekuly inkoustové kapky samy od sebe pohybovaly stejným směrem a vytvořily na listu papíru písmena a slova?

Výtah z knihy "Zájem galaxie" /55/:

"Prudce se rozvíjející genetika a tzv. kvantová biologie, sestupující až k molekulárním a atomárním kořenům života, nás poučuje o nesmírné složitosti i myslitelně nejjednodušších forem, jež mají právo nazývat se ještě životem /to bylo přirknuto virům a bakteriofágům/. Nejsou "živé", ba nepředstavují ani přechod mezi životem a neživotem, jsou toliko zrůdnými geny.

Nejjednodušším samostatným životem, existujícím dnes na naší planetě a současně nejjednodušší formou, kterou si dovedeme jako životaschopnou vůbec představit, jsou některé druhy bakterií a řas s nerozlišenou jadernou hmotou. Nejstarší zachované fosilie jednobuněčných organismů z prvotních kanadských sedimentů jsou zjevně daleko složitější. Tato nejprimitivnější bakterie a řasa obsahuje alespoň 2 000 genů /cystronů/, z nichž každý reguluje produkci a činnost některého z nezbytných enzymů. 2 000 genů představuje podle našich dnešních poznatků dolní mez - další redukce elementů, řídících enzymatickou činnost, se již neslučuje se životem.

Každý z genů je však sám o sobě nesmírně složitým aparátem...

Obecně vzato, je každý z genů zakódován asi 1 000 "slovy" aminokyselinami, obsahujícími po 3 bázích /každá aminokyselina je tvořena třemi bázemi/. Celkem tedy musíme jako předpoklad nejjednodušší formy života předpokládat řetězec minimálně 6 milionů článků aminokyselin, seřazených v naprosto přesném a bezchybném pořadí, aby byla zajištěna smysluplná informace a tím život.

Když předpokládáme /což není pravděpodobné/ v pozemském praoceánu nejen obecnou existenci, ale i místní ochotnou přítomnost potřebných bází, skládajících aminokyseliny, je nahodilý vznik života, zakódovaného řetězcem DNK pouhými náhodnými kombinacemi a rekombinacemi, svrchovaně nepravděpodobný.

Podle informace doc. Dr. Erika Kittnara, CSc., představuje počet rozličných permutací, z nichž jen jedna jediná je onou pravou

$$4 \cdot 6 \cdot 10^5$$

Pravděpodobnost náhodného vzniku lze tedy vyjádřit poměrem

$$1 : 4 \cdot 10^{1\,000\,000}.$$

Taková čísla se ovšem vymykají jakékoliv představě. Pro porovnání uvedme, že od vzniku Země /5 miliard let/ uplynul počet vteřin vyjádřitelný číslem

$$1,5 \cdot 10^{17}.$$

Počet atomů vodíku, z nichž vznikla naše galaxie, je odhadován na

$$10^{68}.$$

Jinými slovy: pravděpodobnost náhodného vzniku života, jež považujeme za myslitelně nejprimitivnější, lze přirovnat, i kdyby se rekombinace opakovaly každou vteřinu a současně v každé kapičce světového oceánu, k bilionkrát či trilionkrát za sebou získané hlavní výhře v loterii při náhodném zakoupení jediného losu.

Zkrátka, taková možnost neexistuje.

Kdybychom ji připustili, opustili bychom nutně i veškeré fyzikální, chemické a jiné zákony, spočívající konec konců na statistickém průměru chování sice obrovského, ale vždy neporovnatelně menšího počtu molekul, atomů a jejich částic."

Další výňatek je z knihy "Tušení stínů" /56/:

"Ostatně, ani samovolné vytvoření potřebných enzymů nezajistilo prvotnímu organismu život - nebyly by totiž schopny reprodukce a velice brzy, v několika minutách, by došlo k vyrovnání energetických hladin, k smrti buňky. Rovněž sama náhodně vytvořená pentle DNK /což je ještě nepravděpodobnější/ by byla bezcenná bez substancí, na nichž by mohla rozvíjet svou činnost.

I kdybychom připustili náhodný vznik auta protřepáváním kontejneru naplněného nejrozmanitějšími součástkami, nebude toto auto schopno provozu bez silnic, benzinových rafinérií a pump, gumáren, vyrábějících pneumatiky, atd. Může se ovšem vyskytnout námitka, že prvotní život byl jednodušší než dnes známý, že informace, potřebné k jeho zachování, byly podstatně skromnější, ba že snad představoval jakýsi předstupeň na daleko prostších principech. Tuto námitku však všechny naše vědomosti popírají. Jednota kódového systému veškerého života naší Země s jeho nespočetnými variacemi a morfologickou pestrostí nás nutí k myšlence, že se vyvinul ze společného základu, založeného na jednotném principu enzymatické koordinace a korelace řetězce nukleinových kyselin, jejichž maximální jednoduchost je limitní a představuje i tak vysoce složitý aparát. I nejstarší dědeček automobil vznikl jako složitý výrobek s koly, řízením, pístovým motorem, brzdami, rozvodem atd.

A jen takto, dialektickým kvalitativním zvratem, jej můžeme pochopit a odvodit dnešní typy. S koloběžkou či drezinou jeví jistou "podobnost" - nic víc.

Nelze než souhlasit s vědci, kteří prohlašovali, že biosyntéza, vznik živého organismu /dnes by patrně mluvili skromněji o syntéze makromolekuly DNK nebo viru/, náhodně ze směsi organických sloučenin,

je asi stejně málo pravděpodobná jako vznik nikoli automobilu, ale přesně jdoucích hodin, protřepáváme-li pytlíkem, naplněným všemožnými součástkami, pery, kolečky a šroubky."

Závěry, které lze vyvodit pomocí matematiky, jsou nanejvýš přesvědčivé. Profesor biologie Edwin Gonklin řekl /57/: "Pravděpodobnost, že život vznikl náhodou, je asi stejná jako pravděpodobnost, že by výsledkem výbuchu v tiskárně byl úplný slovník." Bible vysvětluje zcela jednoduše, proč je matematická pravděpodobnost, že by život povstal sám od sebe, tak nepatrná: protože nepovstal slepou náhodou - život byl stvořen Bohem.

3.4.3. Základní přírodní zákony

Dalším obhájcem Božího stvořitelského díla jsou přírodní zákony o

- a) setrvačnosti /hmoty
- b) entropii - termodynamické rovnováže
- c) zachování hmoty neb energie
- d) biogenezi.

a) "Setrvačnost" je ve slovníku definována takto:

"Každé těleso setrvává ve stavu klidu nebo stejnoměrného pohybu v přímočaré dráze, dokud je nepřiměje nějaká z vnějšku působící síla ke změně tohoto stavu."

Míč se sám od sebe nezvedne ze země a nepřiletí k někomu. Vůz nebo auto se nedají samy od sebe do pohybu. Zákon o setrvačnosti nám říká, že tyto věci setrvávají ve stavu, v němž jsou, leda že by na ně působila jiná síla. Vůz je tažen koněm. V autu jezdí člověk. Neživá hmota, která je nehybná, bez energie a bez života, by zůstala věčně tak, kdyby na ni nezapůsobila žádná vnější síla. Neměla by žádný podnět k vytvoření vesmíru a pak dokonce života. To by bylo v rozporu se zákonem setrvačnosti. Mohla by překonat tuto setrvačnost jen tehdy, kdyby na ni začal zvenčí působit zdroj energie.

Bible je v plném souladu s tímto vědeckým zákonem.

U proroka Izaiáše 40,26 čteme: "K výšině zvedněte zraky a hleďte: Kdo stvořil toto všechno? Ten, který v plném počtu vyvádí zástupy hvězd a všechny je volá jménem, má obrovskou sílu a úžasnou moc, nechybí mu ani jedno."

Bůh je zde označen jako zdroj síly, které k tomu bylo zapotřebí.

H. L. Hastings /58/: "Tento svět je vynález. Musel být naplánován a osnován. Mnozí lidé dovedou stavět parní stroje, a přece nejde o vynález jednoho. Osnova předchází stvoření nebo vybudování..

Vynález vyžaduje více moudrosti než vystavění, proto se vnučuje otázka: "Kdo vynalezl všechny ty věci?"

b) Důležitý fyzikální pojem je "entropie" neboli poučka o nevratnosti přírodních pochodů /druhá věta termodynamiky/.

"Vyjádříme-li se jednoduchými slovy ..., znamená druhá věta termodynamiky, že příroda se nemůže pořádat sama, protože každá fyzikální změna musí být doprovázena ztrátou pořádku."

G. R. Harrison o tom píše /59/: "Krátce řečeno, znamená to, že chceš-li udělat něco pozoruhodného v nějakém fyzikálním systému, musíš řídit postup. Molekuly, které jsou ponechány samy sobě, se pohybují chaoticky. Zanedbání působí, že dům chátrá, řepa shnije a člověk zpustne. K vytvoření některé z těchto věcí je třeba řízeného úsilí. Vše, co označujeme jako živé, obsahuje zřejmě tuto řídicí sílu.

Nositel Nobelovy ceny za fyziku Erwin Schrödinger píše: "Jestliže je neživé těleso izolováno nebo postaveno do stejnoměrného prostředí, ustane obvykle velmi brzy každý pohyb následkem různých druhů tření. Elektrické nebo chemické potenciální rozdíly se vyrovnají, úsilí látek o tvoření chemické sloučeniny přestane, jakmile se vytvoří sloučenina, teploty se vyrovnají sdílením tepla. Tím mizí všechna přilnavost a zůstává mrtvý, nečinný kus hmoty. Je dosaženo trvalého stavu, v němž již neprobíhají žádné pozorovatelné procesy."

Mohli bychom si to znázornit třeba takto: Tím že svítí slunce na písek pouště a že nad ním vane vítr, nevznikne nikdy auto, ba nevzniknou ani dvě ozubená kola, z nichž jedno pohání druhé. Naopak, necháme-li stát auto v poušti, začíná se brzy rozpadat.

Co by se stalo, kdyby hospodyně několik týdnů neuklízela svůj byt? Vypadal by lépe? Nikoli, pustnul by a časem by vypadal chaoticky.

Tento přírodní zákon je v naprostém rozporu s teorií, že živé látky se vyvíjely samy od sebe. Neživá hmota nehledá žádnou cestu k svému zlepšení, ale má sklon podržeti si svůj stav setrvačnosti. Teorie, že hmota hledala cestu, aby se uspořádala nejen ve stroj, ale dokonce v živého tvora, nedbá těchto fyzikálních zásad.

Tak jako hospodyně, chce-li mít svůj byt v pořádku, musí jej neustále udržovat, tak podobně je napsáno v bibli v epištole k Židům /Žid. 1,3./, že "On všechno udržuje svým mocným slovem" /překlad Ondře-

je Petru/.

c) Třetí zásada, poučka o "zachování hmoty nebo energie" se opírá o objev vědců, že nemohou nic úplně zničit nebo vytvořit, ale že mohou pouze přeměnit věci v jinou formu hmoty nebo energie. Od té doby, co je známa atomová energie, mohou vědci přeměňovat jadernými reakcemi hmotu v energii, ale obráceně energii doposud nemohou přeměnit v hmotu.

Sir James Jeans řekl: "Energie je nezničitelná", to ukazuje, že nemohla vzniknout z ničeho. Jestliže ji nelze zničit, nemohla též povstat z ničeho. Musí mít svůj původ nebo zdroj, který existoval a tím zdrojem je Bůh.

Ve vesmíru pozorujeme pohyb, který musí mít svůj původ a příčinu. Již Aristoteles řekl: "Je nutno, aby bylo něco, co první pohybuje a to, co první pohybuje, aby bylo nepohybné." Ano, je to nutné, aby to byla bytost, která uvádí všechno do pohybu a sama je věčná, neměnná. Bytost, jíž nikdo nemůže pohnouti a jejíž úradky jsou nepohnutelné."

Apoštol Pavel k Židům 12, 26.27. praví: "Tehdy jeho hlas zatřásl zemí, nyní však slibuje: Ještě jednou zatřesu nejen zemí, ale i nebem. Slova ještě jednou naznačují proměnu těch věcí, které budou třeseny, poněvadž jsou jen stvořené, aby zůstaly ty, které nemohou být otřeseny." /Zil-kův překlad/.

Je nutné, aby to bylo ono, "Primum novens" /to, co první pohybuje/, o němž platí: "Nebo já Hospodin neměním se.." /Malachiáš 3,6./

d) O čtvrté zásadě, o biogenezi, uvádí Americká encyklopedie toto: "Z řeckých slov bios = život a geneze = vznik, původ, vznikání; je to biologický výraz pro nauku, že živé organismy mohou být vytvořeny jen jinými živými organismy... Dnes se shodují prakticky všichni biologové jen v tom, že všechen život pochází z již existujícího života, ale též v tom, že rodičovská individua a jejich potomstvo jsou stejného druhu."

Tato zásada říká, že nejsou na Zemi žádné živé formy, ať již zvířecí či rostlinné, které by neobdržely svůj život od již existujících živých forem. Protože tato poučka biogeneze praví, že život pochází pouze z již existujícího života, musel by zde život být, který uvedl v jsoucnost všechen ostatní život. Tento věčný zdroj života je Bůh, jak ukazuje text v Žalmu 36,10.: "Nebo u tebe jest studnice života". Povšimněme si shody mezi tímto prohlášením bible a následujícími výroky několika vědců:

Astronom G. Stromberg /60/: "Jsme přesvědčeni, že nihil ex nihilo fit" /z ničeho pochází nic/."

Lord T.W. Kelvin /61/: "Jsem ochoten přijmout jako článek /dnešní/ vědy poučku, že život vzniká z života, z ničeho jiného než z živo-

ta."

Pozorování a logika, matematika a přírodní zákony dokazují, že bible má pravdu, když mluví o Bohu, který vždy existoval. V Žalmu 93,2. je napsáno: "Utvrzenť jest trůn tvůj přede všemi časy, od věčnosti ty jsi." Lord Kelvin prohlásil /61/: "Když přemýšlíme, přinutí nás věda k víře v Boha."

Rovněž Planck řekl /60/: "Není žádné vysvětlení pro vesmír kromě předpokladu nejvyšší tvůrčí inteligence."

To potvrzuje i Albert Einstein /62/: "Badatel je však pronikán příčinností všeho dění... Jeho nábožnost spočívá v tom, že žasne u vytržení nad souladem zákonitosti přírody, v níž se jeví tak nadřazený rozum, že všechnen důmysl... lidského myšlení a uspořádání je zcela nicotným odleskem."

Bible k nám mluví zcela jasně o tom, jak vznikl život.

"Všechno povstalo skrze ně (Slovo Boží) a bez něho nepovstalo nic co jest" /Evangelium Jana 1,2. Ekum. překlad/.

Naproti tomu nevěřící vědci jsou donuceni prohlásit /63/: "Na základě biologických skutečností můžeme říci, že o původu života nevíme nic kladného. Je to největší nerozřešitelný problém, se kterým se člověk setkává."

4. Pohled do nitra největšího Božího zázraku - buňky

/64/: Do labyrintu a chaosu tohoto světa volá Pán vesmíru: "Ustaňte a uznejte, že já jsem Bůh.." /Žalm 46,11. - překlad Hegerův/. Hospodin vybízí člověka, aby se na chvíli ztišil, aby přemýšlel a uznal jeho jsoucnost a vládu. V ráji se tázal Bůh člověka: "Kde jsi?" Dnes obrátil moderní člověk tuto otázku a ptá se: "Bože, kde jsi a jsi vůbec?", a na tuto otázku odpovídá takto: "Kde jest Bůh? Marně jej hledáme svými dalekohledy a mikroskopy. Nenarazili jsme na něj nikde svými skalpely, ani naše pokusy ho neobjevily. Naše věda neví nic o Bohu, proto s ním nemůžeme počítat. Hledejme přirozený výklad původu života."

K tomu je možno jen dodat: "Nic nového pod sluncem". Již v dobách krále Davida předkládali nepřátelé podobné otázky: "...utrhají nepřátelé moji, říkajíce mi každého dne: Kdež jest Bůh tvůj?" /Žalm 42,11./

My však věříme, že Bůh je! Netvrdíme tak na základě nějakého matematického výpočtu. Bůh je nekonečný a chtít jej vypočítat by bylo největší pošetilostí. Netvrdíme tak ani na základě našeho rozumování.

Toto tvrzení je výslednicí naší víry. Avšak věřit v Boha je něco rozumného a logického.

Karel Barth napsal /173/: "Křesťanská víra není iracionální ani supraracionální, nýbrž, rozumějme dobře, racionální. Církev, která vyslovila CREDO, která vystupuje s tím nesmírným nárokem na to, že káže a zvěstuje radostné poselství, přichází s tím, že něco pochopila - vždyť rozum znamená něco pochopit - a chce, aby se jiní chopili toho, čeho se sama chopila."

Alfréd Vancher, adventní teolog, pravil: "Zjevení Boží v přírodě je dostatečně krásné, dostatečně jasné, dostatečně dokonalé, aby mohlo zrodit v upřímných srdcích city úcty ke klanění se."

V přírodě dal Bůh dostatečné zjevení, aby přivedl člověka,

tedy i člověka našeho století, k poznání sama sebe, neboť současné objevy ukazují logicky na Boha Stvořitele - nejvyšší možnou inteligenci. V první třetině dvacátého století pronikla věda do nitra atomového jádra, do hlubin hmoty, o nichž dříve nikdo neměl ani ponětí. Jednoduché představy mechanické fyziky se zhroutily a na místo nich přichází nesmírná složitost - samá matematika a abstrakce. Nyní se útok vědy uskutečňuje ve zcela jiném směru poznání. Věda proniká do jádra živé buňky. právě odtud, z chomáčku rosolovité hmoty, miliardkrát menší než špendlíková hlavička, se rozbíhají signály, které řídí giganticky složitou chemickou továrnu buňky. Již v nená vratnu jsou ty představy o jednoduchém principu života, který mohl vznikat kdekoliv a kdykoliv, jen když k tomu byly patřičné podmínky, častokrát jenom špína a prach.

V posledních třiceti letech provedli biologové frontální útok k odhalení tajemství života a dědičnosti. S nimi do ofenzivy vyrazily i příbuzné obory - biochemie, cytologie, antropologie a další. Nesmírně je podpořila fyzika, která je vybavila přístroji, jimiž lze na vlastní oči vidět onen mikrosvět, kde se odehrávají tajemné proměny života. Čím více člověk studuje problematiku života, tím více poznává jeho složitost a originalnost.

4.1. Základ života - buňka

Tak jako celý neživý hmotný svět je vytvořen z atomů, které mají velmi složité vnitřní uspořádání, tak i veškerá živá příroda je vytvořena z buněk.

Buňku jako základní součást organismů, poznal již v r. 1937 slavný český biolog Jan Evangelista Purkyně /134/, profesor fyziologie na pražské univerzitě. Od něho pochází též název protoplazma, označující živý buněčný obsah. V následujícím roce německý botanik Scheilden a zoolog Schwann našli, že jak těla rostlin, tak živočichů, jsou složena z různě utvářených buněk, skládajících tkáně. U prvoků je tělo živočichů tvořeno jen jedinou buňkou, která vykonává všechny funkce nutné k udržení života. U ostatních živočišných kmenů, které souborně nazýváme živočichy mnohobuněčnými, je tělo složeno z velkého počtu buněk, jdoucích až do bilionů.

Buňky u živočichů se od sebe odlišují a specializují se pro určité funkce či tvorby různých tkání a organismů.

Všeobecně se rostlinné a živočišné buňky skládají ze stejných součástí, t.j. z blány a vlastní protoplazmy, která se dělí na karyoplazmu /jaderná hmota/ a ostatní cytoplazmu. Blány živočišných buněk mají takovou funkci jako u rostlin, ale jsou důležitým činitelem při výměně látek,

kteřá závisí na jejich prostupnosti. Protoplazma je složitým koloidem. Její podstatnou složkou jsou bílkoviny, jejichž veliké molekuly jsou řetězovitě a síťovitě uspořádány. Dále jsou v protoplazmě glycidy, tuky, enzymy, minerální soli a poměrově značné množství vody. V každé buňce je dále jádro buněčné. Je složeno hlavně z nukleoproteinů, což jsou složité bílkoviny, obsahující DNK. Ty tvoří chromatin, který je podstatnou částí chromozomů. Dalšími složkami jádra jsou linin, jádérko a šřáva jaderná.

Cytoplazma je u živočišných buněk často rozlišena na vnější, povrchovou vrstvu buňky a na část vnitřní, obsahující různá cytoplazmatická tělíška.

Důležitou součástí živočišných buněk je dělicí tělíško, které je zřetelné, když se buňka dělí.

Dále bývají v cytoplazmě vakuoly, množství různých drobných tělíšek a různá vlákénka /fibrily/.

V živočišných buňkách - chybějí zcela plastidy, které tvoří význačnou součást cytoplazmy u rostlin.

Mezi cytoplazmou a jádrem je stálá výměna látek, stejně jako mezi cytoplazmou a vnějším prostředím. Všechny chemické složky se stále vyměňují: jsou odbourávány a zase nahrazovány novými. energii ke svým úkonům získává živočišná buňka oxidací organických látek. Velikost živočišných buněk se značně různí. Průměrně činí asi 0,005 - 0,030 mm. Jsou však buňky mnohem menší nebo mnohem větší - až viditelné pouhým okem.

Mnohem podrobněji ukázal struktury buňky elektronový mikroskop /65/. Uvnitř buňky je soustava jemných blan (membrán), vytvářející bludiště kanálků, dutinek, plochých váčků a měchýřků, které se neustále mění. Některé útvary zanikají, mění se v jiné, spojují se nebo oddělují, aby do těla přivedly potřebné látky a odvedly škodliviny.

Buňka je vlastně nepředstavitelně malá továrna na život, kde probíhají složité biochemické procesy. Buňka je schopna se reprodukovat - každou vteřinu totiž 50 miliónů buněk odumírá a stejný počet vzniká, přičemž si předávají dědičné informace.

4.2. Dědičnost

Na polích kláštera sv. Augusta v Brně pozorovali čeští rolníci v létě roku 1858 pilného mnicha. Skloněn nad záhony cosi počítal a zapisoval. Říkali mu Řehoř Mendel. Byl to člověk s rozumem i sklony vědce, který v oněch dnech udělal objev. Mezi druhy hrachu se vyskytují odrůdy se zelenými

nebo žlutě zbarvenými semeny. U čistých druhů je shoda zbarvení prověřena u mnoha pokolení. Pracovitý mnich přenášel pomocí pinzety a štětečku pyl z květů "žlutých hrachů" na květ "zelených hrachů". První kříženci byli všichni žlutí. "Žlutá" dědičnost potlačuje "zelenou". Když však Mendel mezi sebou zkřížil žluté křížence z druhého pokolení, objevily se tu a tam v řádcích lusky se zeleným hrachem. Zelená barva, potlačena ve druhém pokolení, se ve třetím pokolení znovu objevila. Nejpřekvapivější je však to, že početní vztah potomků zůstával stále stejný. Žlutých exemplářů bylo ve třetím pokolení vždy třikrát více než zelených. Jaký z toho udělal Mendel závěr? Roku 1865 referoval Mendel /66/ o svých pokusech na dvou zasedáních Přírodovědné společnosti v Brně. Předpokládal, že nějaká částice živé hmoty obsahuje příčinu zeleného nebo žlutého zbarvení semen. Je skryta uvnitř "mužské" nebo "ženské" zárodečné buňky? Když se setkají v zárodku potomka, určují tyto částičky svým společným vlivem jeho zbarvení. Ve druhém pokolení jsou všichni potomci nositeli komplexu ze "žlutých" i "zelených" dědičných částic. Avšak dále?

Ve třetím pokolení jsou možné tyto kombinace předání dědičných částic: žlutá - žlutá, zelená - žlutá, žlutá - zelená, zelená - zelená. První tři kombinace dávají žluté zbarvení semen /"žlutý vliv" u hrachu je silnější/ a čtvrtá kombinace přinese zbarvení zelené. Při velkém množství kříženců bude tedy žlutých vnuků a vnuček třikrát více než zelených, což Mendel dokázal. Dokázal také, že dědičná látka živých buněk existuje. Skládá se z nějakých jasně ohraničených hmotných jednotek, z částic, které jsou schopny při přechodu z pokolení na pokolení oddělovat se a kombinovat podle přísně statistických zákonů.

Mendelovy práce zapadly však bez povšimnutí a teprve na zlomu tohoto století byly znovu objeveny dalšími badateli. Zájem mnoha badatelů se v té době soustředil na studium dědičnosti. Nebylo již používáno jen popisných a statistických metod. Využívala se i studia mechanismů při buněčném dělení. S rozvojem znalostí nauky o buňce vystupovaly do popředí snahy najít v buňce hmotný podklad pro dědičnost. V r. 1902 poprvé zaznělo slovo "gen" z úst dánského rostlináře Christiana Johansena. Jeden z Johansenových žáků napsal /67/: "Ve stejném smyslu, v jakém fyzik dokazuje reálnost neviditelných atomů, v tomtéž smyslu je biolog přesvědčen o existenci neviditelných hmotných elementů, skrytých v živé, dědičné hmotě, zvaných geny." Gen byl však ještě v tuto dobu zahalen rouškou hlubokého tajemství a teprve až po druhé světové válce biologie tuto roušku poodkryla. Geny se staly viditelnými teprve objevem elektronového mikroskopu.

4.2.1. Tajemná deoxyribonukleová kyselina (DNK)

Díváme-li se mikroskopem na buňku živé tkáně, vidíme jasně její jádro uprostřed rosolovité šedobílé látky - cytoplazmy. Buněčné jádro je ve skutečnosti "srdcem buňky". V mužských pohlavních buňkách /spermatozoidech/ vyšších živočichů vytváří jádro hlavičku, která sama prochází v okamžiku oplodnění dovnitř mateřské vaječné buňky a spojuje se s jejím jádrem. To znamená, že okruh hledání je zúžen.

Vždyť jestliže je jen jedno jádro spermatozoidu jedinou hmotnou částicí, nesoucí veškerou dědičnou informaci od jednoho z rodičů, pak celý komplex genů je skryt v tomto jádru.

Dostáváme se tedy do oblasti, která je ještě zhruba tisíckrát menší než sama buňka, t.j. k jejímu jádru.

Podívejme se do objektivu mnohonásobně zvětšujícího mikroskopu, na jehož sklíčko jsme umístili preparát jádra buňky, vyjmutý z těla banánové mušky. Banánová muška - octomilka /*Drosophila*/, velká asi 2 mm, se stala v celém světě ideálním modelem dědičnosti, neboť se rychle rozmnožuje, má velké chromozómy a mnoho výrazných znaků, na nichž se dají snadno sledovat změny. Je to především tvar a barva očí, která má škálu od tmavočervené přes karmínovou, rubínovou, rumělkovou, růžovou, na hnědlou, oranžovou, žlutavou, až ke zcela bílé.

V mikroskopu uvidíme, že hmota jádra není celistvá, zřetelně se rýsuje osm slaboučkových, nafialovělých, bičikům podobných tělísek. Velikost každého je přibližně 20 až 30krát menší než vlastní jádro. Jejich délka je menší než 0,01 mm. Jejich rozmístění není libovolné. Tvorbí páry, kdy ve dvojici vždy jeden druhého přesně kopíruje. Zato každý pár se výrazně liší od párů ostatních. Jsou to tzv. chromozómy, neboli v překladu z řečtiny - barevná tělíska. Každý druh živočichů má v buněčném jádru jiný počet chromozómů. Např. člověk jich má 23 párů. Jsou součástí všech buněk v těle. Tak byl učiněn další krok. Skryší genů jsou chromozómy. K tomuto závěru vedla především tato skutečnost:

Rodičovské buňky, které se zúčastní početí potomstva, nesou v sobě pouze poloviční soubor chromozómů. To znamená, že chromozómy každého druhu jsou v jádrech pohlavních buněk zastoupeny jen jedním exemplářem. Poté, když se otcovská a mateřská buněčná jádra spojí, vytvoří první buňku nového organismus, ve které je již plný počet chromozómů /polovina od otce a polovina od matky/. A dále, když se první buňka začne dělit a stává se základem dvou, potom čtyř, osmi atd. buněk, kdo nese štafetu mateřských a otcovských dispozic? Jsou to opět chromozómy. Neboť při každém dělení se všechny chromozómy štěpí na dva, jedna polovina pře-

chází do jedné, druhá do druhé buňky. Počet chromozómů v jádru buňky je u různých organismů různý, stejně jako je různý jejich tvar a v nich je zapsán program vývoje. Důsledek: v jednom případě se z buňky vytváří moucha, v jiném zase např. člověk. Přesvědčivým důkazem byl objev, který vnesl do dávnověké hádanky světlo. Bylo zjištěno, které chromozómy u člověka určují, zda se narodí chlapec nebo děvče. Aby se narodilo děvče, musí se setkat dva tzv. "X - chromozómy" /jeden od otce, druhý od matky/, má-li to být chlapec, pak "X - chromozóm" od matky a tzv. "Y - chromozóm" od otce. A jestliže tedy záleží pohlaví budoucího dítěte již na první buňce zárodku, pramení z toho i závěr, že celá vývojová cesta od oplodnění až po narození je přesně naprogramována uvnitř chromozómů určitou /zatím neznámou/ šifrou. Vzniká však otázka, jak se zachová informace zapsaná v buňce, jak se uchovávají geny, když se jejich nositel, chromozóm, rozděluje na dvě poloviny.

V obou nově vzniklých buňkách, jak se potvrdilo, je obsažena plná zásoba informací, totožná s těmi, které měla buňka, z níž vznikly.

Chemické složení buněčného jádra se začalo zkoumat už dávno předtím, než byly objeveny chromozómy. Mladý Švýcar Johann Müscher se již před sto lety poprvé začal zajímat o chemii jádra buňky.

K svému překvapení zjistil, že polovinu hmoty jádra tvoří bílkovinné sloučeniny. Avšak ostatní hmota byla svým složením látka dosud neznámá. Bylo pouze zjištěno, že je bohatá na fosfor a cukry. Müscher dal této látce název "nuklein" /z latinského "Nucleus" - jádro/. Později bylo zjištěno, že nuklein patří do skupiny kyselin a že druh cukru, který je v něm obsažen, je chemicky zván "deoxyribóza". Záhadný nuklein byl potom přejmenován na neméně záhadnou kyselinu deoxyribonukleovou, zkráceně DNK. Trvalo však ještě hodně dlouho, než byl pochopen její skutečný význam.

DNK není toliko v pohlavních buňkách, ale je v každé buňce a všude uplatňuje své dědičné faktory. Významnému anglickému vědci se podařilo odstranit jádro žabího vajíčka a nahradit je jádrem z buňky střeva. I z tohoto vajíčka se začala vyvíjet žába. Tím se potvrdilo, že ve všech buňkách těla jsou dědičné informace stejně jako v oplozeném vajíčku.

DNK je stejně stará jako život sám. Přechází z pokolení do pokolení. Nese ji v každé své buňce i člověk.

DNK je tedy nositelem dědičnosti. Byla objevena v částech buněčného jádra, v chromozómech, kde je proložena bílkoviny a uložena do bílkovinného obalu.

4.2.2. Dvojitá spirála

Po dlouhém výzkumu a pátrání bylo zjištěno, že v DNK jsou zapsány veškeré instrukce pro činnost buňky, čili jsou v ní ukryty geny.

Molekulu DNK vytváří desítky a stovky milionů atomů, které jsou v ní umístěny v ucelených skupinách ze šesti různých chemických druhů: z fosfátů /především atomů fosforu/, cukrů /deoxyriboza aj./ a ještě ze čtyř druhů, tzv. nukleobází, /složených z různých seskupených atomů uhlíku, dusíku, vodíku a kyslíku/ nesoucích názvy: adenin /A/, thymin /T/, guanin /G/ a cytosin /C/. Tyto pro laika nezvyklé názvy vešly do terminologie v biologii stejně tak, jak jsou dnes známá slova "elektron", "proton", "neutron".

Opět následovaly měsíce a roky mravenčí práce, než se podařilo zjistit, jak jsou mezi sebou tyto atomové hrozny šesti různých druhů spojeny. Pak bylo zjištěno, že množství adeninu v DNK je vždy rovno množství thyminu a množství guaninu je rovno množství cytosinu. Tisíce a tisíce pokusů bylo učiněno při zjišťování struktury molekuly DNK, až konečně se podařilo fyzikům F. H. Crickovi, M. H. Wilkinsonovi a biologu J. D. Watsonovi objevit molekulovou strukturu DNK, za což obdrželi v r. 1962 Nobelovu cenu.

Obdivuhodně složitá molekulární stavba se pro názornost zobrazuje v podobě provazového žebříku. Žebřík je stočen do závitů a vytváří tak dvojitou spirálu. Boční osy žebříku jsou vytvořeny řetízky pravidelně se střídajících fosfátů a cukrů.

"Levý" řetízek je přesnou kopií "pravého". Kromě os žebříku jsou zde i příčky. Abychom si udělali představu, jak malý je ten svět, kde se odehrávají tak velké věci, porovnejme: kdyby lidská buňka měla rozměr Velké Prahy, pak příčka této molekuly by měřila dva metry.

Příčky si můžeme představit jako uzly, umístěné symetricky vlevo i vpravo na provazových osách. Od každého "levého" uzlu je vazba k "pravému". Ve skutečnosti žádná plná příčka neexistuje, jsou zde jen jednotlivé atomy a mezi nimi vakuové vazby.

Nejdůležitější částí celé konstrukce jsou ony zmíněné uzly, umístěné podél bočních os dvojitě spirály. Tyto uzly vytvářejí již uvedené atomové hrozny "A" /adenin/, "T" /thymin/, "G" /guanin/ a "C" /cytosin/. Avšak jestliže je vlevo umístěn uzel "A", pak naproti němu symetricky vpravo je umístěn uzel "T". Stejně tak "G" je vždy v páru s "C". To, jak vidíme, přesně odpovídá dříve uvedené rovnováze množství těchto součástí DNK. Z toho je vidět, že celá "levá" část dvojitě spirály je přesnou kopií "pravé".

Podobně jako staří Egypťané psali své knihy na dlouhé pásy papyru, zapsala "příroda" své dědičné pokyny na dlouhé řetězce molekul této kyseliny. Mohli abychom to srovnat se submikroskopickým magnetofonovým páskem. Obsahuje velké množství textu (asi 600 000 stran). Stačilo by však přehrát jen půl metru tohoto pásku a pak by se text neustále opakoval. Žádná kniha ani deska nevyšla v takovém nákladu. Tyto zprávy uvádějí do všech podrobností, jak má být stavěn živý organismus. Při početí předává každý z rodičů dítěti desetitisíce takových záznamů v DNK a přesto se celá tato knihovna nebo soubory plánů či programů, podle nichž se bude vyvíjet zárodečná buňka, vejdou na špičku jehly. Dědičné informace, zapsané /zatím ještě neznámým písmem/ ve struktuře dvojité spirály, jsou tam umístěny ve dvou naprosto shodných exemplářích. To řeší záhadu zachování této informace v okamžiku dělení buňky.

Povšimněme si však ještě fantastické zvláštnosti stavby molekuly DNK. Šířka "žebříku" nepřesahuje miliontinu centimetru. Ale její délka, kdybychom spirálu narovnali, je dva metry. Přitom je tak dokonale zatočena a uložena uvnitř chromozómu, že je umístěna v objemu milionkrát menším než je špendlíková hlavička. Kdybychom svázali všechny molekuly DNK, které jsou v lidském těle, potom bychom dostali 600 nití, které by sahaly až ke Slunci.

Když se však buňka dělí a chromozómy se štěpí na poloviny, tak se tento neviditelně stočený molekulární "balíček" bleskově páře středem svinutých spirál, jako když se rozepíná zip. Každá z polovin přechází do nově zrodivší se buňky. Spolu s nimi přechází tam i jeden z identických exemplářů informací.

/67/: "Ohromujícím faktem zůstává, že příroda v žádném jiném případě nedosáhla takového mistrovství při konstruování detailů, jako je tomu s jádrem buňky a s chromozómy."

Avšak záhada "šifry" nebo kódu, v němž jsou naprogramovány životní procesy, zůstává dále nerozřešena. Je to otázka, ukončující dlouhý řetěz záhad, na jehož počátku jsme se setkali s výzkumy brněnského Řehoře Mendela na jeho záhonech hrachu.

4.2.3. Genetický kód

První, kdo přišel na myšlenku, že jsou to nukleové báze "A", "T", "G" a "C", které ve dvojité spirále DNK hrají úlohu písmen určitého kódu, byl americký fyzik ruského původu G. A. Gamov.

Během chemických procesů živé buňky probíhá nepřetržitý

vznik tisíců a desetitisíců druhů bílkovinných molekul. Do buňky neustále přicházejí aminokyseliny a jiné části zpracované potravy. Z aminokyselin utváří buňka znovu bílkoviny, a to jak pro sebe, tak pro celý organismus. Mezi bílkovinami mají zvlášť důležitou roli stimulanty a urychlovače chemických reakcí - hormony a fermenty.

/67/: "Veškerá tato zázračně složitá chemická dílna pracuje obdivuhodně přesně /je-li organismus zdrav/, jako by ji řídil neviditelný dispečer! V ní jsou instrukce zapsány podél dvojité molekulární spirály."

Gamov uvažoval takto: "Dejme tomu, že všechny bílkoviny bez výjimky dávají možnost vzájemné kombinace ne více jak dvaceti různých aminokyselin. Jestliže by každé aminokyselině odpovídalo minimálně jedno "slovo" ze čtyř písmen molekulární abecedy A, T, G a C, pak je otázka, z kolika písmen musí být utvořena slova jedné celé bílkovinné stavby. Zde je možno při sčítání po dvou získat šestnáct různých kombinací. To však je k ovládnutí dvaceti aminokyselin velmi málo. A co sčítat po třech? Tak získáme 64 kombinací, tedy více, než dostačující množství. Z toho učinil Gamov závěr, že informace, zapsané do molekuly DNK, je kódovaná kódem ze "tří písmen". To jest v každé části ze tří za sebou jedoucích /pokážde v jiném pořadí/ atomových skupin A, T, G, C je obsažena instrukce, týkající se jedné určité aminokyseliny. Podél gigantické /samozřejmě v molekulárních měřítkách/ dvojité spirály DNK je dostatek míst, aby se tam vešly statisíce a milióny instrukcí.

A jak se v tomto případě vysvětluje "gen"? Vezmeme-li v úvahu, že základní proces v buňce je syntézou jednoho určitého druhu bílkoviny /např. určitého fermentu/, pak je odpověď jasná. Gen je nositelem minima informací, nezbytných k syntéze jedné určité bílkoviny. Ve dvojité spirále jsou však umístěny také geny s jiným posláním.

Je-li některý druh bílkoviny složen nejvýše z dvaceti různých aminokyselin a každá aminokyselina je zašifrována třemi "písmeny", pak z toho vyplývá, že gen obsahuje ne více než 60 "písmen". Jinými slovy, gen je atomový hrozen, který sdružuje asi tisíc atomů uhlíku, dusíku, vodíku a kyslíku a je částí spirálové větve DNK, kratší než stotisícina centimetru.

Tyto předpoklady byly potvrzeny. Již v r. 1961 biochemici dokázali nejen složení molekulového kódu ze tří "písmen", ale "přečetli" i samotný kód. Bylo zjištěno, s jakým konkrétním molekulárním "slovem" je svázána informace, adresovaná každé z dvaceti aminokyselin. A nejen to, byla rovněž zjištěna ohromující skutečnost. Totiž to, že všichni živí tvorové bez výjimky /od viru až po člověka/ mají jeden a týž genetický kód. Vedoucí molekulární biolog současnosti, laureát Nobelovy ceny Francouz Jeanes Monod prohlásil: " To, co platí pro bakterie, platí i pro slona!"

Genetická informace je v chromozómech uložena zhuštěně, takže celá zásoba DNK např. v oplodněném ženském vajíčku váží nejvýše pět triliontin gramu. A v této zásobě je obsažen celý program, všechny geny, nutné k tomu, aby se ze zárodečné buňky mohlo vyvinout dítě.

Toto tvrzení bylo ověřeno v listopadu 1969.

To hlavní však teprve molekulární biologi čekalo!

4.2.4. DNK je důkazem, že veškerý život má jednotný původ /79/

Molekuly DNK, jak již bylo dříve uvedeno, jsou obsaženy v jádrech buněk ve formě tyčinkovitých útvarů - chromozómů a jejich struktura připomíná šroubovici nebo spirálu. Každý zámečník nebo domácí kutil ví, že závitý šroubů mohou být pravotočivé nebo levotočivé. Z chemického hlediska jsou obě varianty rovnocenné, a tudíž i stejně pravděpodobné. Ale molekuly DNK v živých organizmech jsou bez jediné výjimky všechny levotočivé. V živých organizmech se s pravotočivou molekulou DNK nesetkáme. Pokud by život vznikl spontánně z různých prvopočátečních zdrojů, byly by obě varianty DNK zastoupeny v živé přírodě se stejnou četností. To, že tomu tak není, znamená, že život vznikl jen z jednoho jediného zdroje a tím zdrojem byla nejvyšší inteligence - Bůh Stvořitel. Všechny živé bytosti mají identický genetický kód. U všech je mechanismus dědičnosti zapsán ve čtyřech nukleotidech, tvořících t.zv. DNK. Všechny identicky syntetizují bílkoviny. Všechny mají také totožnou stereochemickou strukturu - v molekule DNK se jednotlivé atomy spolu spojují tak, že se otáčejí na levou stranu. Tato totožnost mechanismů a stavby jasně hovoří pro to, že život pochází z jednoho zdroje.

4.2.5. Na scéně je ribonukleová kyselina /RNK/

Zde je první z nekonečné řady nových otázek. Jak se konkrétně využívají informace, uložené v DNK? Kam směřují z jádra buňky? Jakým způsobem jsou tyto informace uvnitř jádra "čteny"? A pomocí jakých "nástrojů" se uskutečňuje skládání bílkovinových molekul podle instrukcí zakódovaných ve dvojité spirále?

I když mnoho detailů k dnešnímu dni není dosud vysvětleno, přece jen výzkumy v posledních sedmdesátých letech vytvořily matný obraz toho, co se děje uvnitř největšího tajemství - života. Zastavíme se u některých jeho základních rysů.

/67/: "Molekula DNK, obsahující informace, nezůstává

v jádru buňky nečinná. Vstupuje do nitrobuněčného prostoru a okamžitě se zapojuje do řetězu udivujících procesů, jaké by nevymyslel žádný sebeodvážnější projektant."

Přimyká se k jedné ze spirálových větviček molekuly a hned se začíná vytvářet její kopie. Jedna ze čtyř nukleobází /"písmen"/, konkrétně "thymin" /T/ je zaměňována novou skupinou - "uracilem" /U/.

Po této záměně odpovídá nová dvojitá spirála již nové chemické sloučenině, nikoliv deoxyribonukleové kyselině /DKN/, ale jednoduše ribonukleové /RNK/. Pracuje tu něco jako automatická tiskárna. Automat - sazeč za prvé zaměňuje v textu písmeno /což v daném případě nemá vliv na smysl textu/, za druhé z "Matrice" DNK jako by se odlévala nová molekula - RNK, která nese další informační štafetu. Úlohu sazečské kasy, ze které se berou tiskařské znaky, má zde celý obsah buňky /mimo jádro/. Sem přicházejí stravou dodané molekulární články všech potřebných druhů. A dále? Dále molekula RNK připlouvá k "montážní dílně" buňky - k ribozomu. Ribozomy jsou mikroskopické částičky ve tvaru prstenu. Spirálová nitka RNK prochází uvnitř tohoto prstenu, podobně jako nit prochází uchem jehly, ribozoma pomalu klouže podél ní. Přitom krok za krokem čte informace zapsané podél její osy. Každé "slovo" ze tří "písmen" dává povel jednomu určitému bílkovinnému článku - aminokyselině. Uspořádání "slov" odpovídá uspořádání sloučenin a aminokyselin. Nyní do hry vstupuje tzv. "transportní RNK." Plní funkce posla a vazače. Připoutává k sobě jednu aminokyselinu za druhou, pak je váže do řetězu v určeném pořadí, dokud nevznikne molekula bílkoviny určitého typu.

4.2.6. Složitě chemické reakce v buňkách /21/

K tomu, abychom mohli žít, musí v 50 miliardách buněk našeho těla v každé sekundě probíhat několik set složitých chemických reakcí. Když jsme ještě byli kluci a podařilo se nám někdy proniknout do chemického kabinetu, nebo zůstat bez dozoru při laboratorním cvičení, naší první snahou bylo smíchat kdejakou chemikálii, která byla zrovna po ruce a čekat, co z toho vyleze. Většinou naštěstí nevylezlo nic. Konečně ani kuchařka nevytvoří pořádné jídlo smícháním všeho, co jí přijde pod ruku. Také chemické reakce v buňkách je nutno řídit. A klíč, otevírající dvěře pro průběh jedné chemické reakce, nesmí umožnit reakci jinou. Právě takovou roli spolehlivého patentního klíče pro řízení chemických reakcí hrají v buňkách enzymy. Jsou to bílkoviny, a jako všechny bílkoviny, jsou i enzymy sestaveny z aminokyselin. Ze sta nebo i více možných druhů aminokyselin, které si umí che-

mie vymyslet nebo i vyrobit, se jich v živých organismech vyskytuje jen 20. Všechny druhy bílkovin, které se mohou objevit v buňce kteréhokoliv živého organismu, jsou sestaveny právě jen z těchto 20 aminokyselin. Aminokyseliny jsou tedy stavebními kameny všech bílkovin. Pokud jde o tvar, dají se aminokyseliny přirovnat spíše ke korálkům v náhrdelníku, protože všechny bílkoviny se podobají řetízkům sestaveným z různě poskládaných 20 druhů aminokyselin. Délka řetízku může být různá. K tomu, aby byla např. složena jedna molekula bílkoviny inzulinu, je nutno svázat v přesném pořadí 51 aminokyselin.

Uvedený rozbor činnosti buňky s možností dědičných známů byl podán jen schematicky. Chybí v něm mnoho doplňujících detailů. Přesto nám však ukazuje na maximální složitost a organizovanost, kterou v žádném případě nemůžeme přisoudit mrtvé hmotě. I výše uvedené citáty od ateisticky smýšlejícího autora ukazují na nepochopitelnost náhodného vzniku první prabuňky, která musela být stejně složitě organizována, jako buňky současné. Ještě jednou opakuji tři již uvedené citáty od Vladimíra Lvova /67/: "Veškerá tato zázračně složitá chemická dílna pracuje obdivuhodně přesně, jako by ji řídil neviditelný dispečer." "Ohromujícím faktem zůstává, že příroda v žádném jiném případě nedosáhla takového mistrovství při konstruování detailů, jako je tomu s jádrem buňky a chromozómy." "Molekula DNK, obsahující informace, nezůstává v jádru buňky nečinná. Vstupuje do nitrobuněčného prostoru a okamžitě se zapojuje do řetězu udivujících procesů, jaké by nevymyslel sebeodvážnější projektant."

Job nádherně vystihuje tuto pravdu a nelze jinak, než v tuto chvíli s ním souhlasit a pokořit se před mocným Bohem - Stvořitelem. "Kdo nezná ze všeho toho, že ruka Hospodinova to učinila? V jehož ruce jest duše všelikého živočicha a duch každého těla lidského." /Job 12,9.10./

4.3. Je možné moderní poznatky o buňce zneužít?

Britský nositel Nobelovy ceny Fr. Crick řekl /68/: "Vývoj biologie zničí do určité míry tradiční základy našich mravních názorů a není snadné si představit, čím je bude možno nahradit."

Profesor Salvadore Luria, jeden z tvůrců moderní virologie, se ve své knize věnované řízení lidské dědičnosti vyjadřuje ještě určitěji /69/: Přiznává se k pocitu, který "není pocitem optimismu, ale naopak ohromného strachu".

Jiný nositel Nobelovy ceny, dr. Edward Tatum, prohlásil /68/, že "můžeme předvídat cílené řízení genetických změn i u člověka" a dodal, že se to uskuteční "možná dříve než očekáváme".

Profesor Bentley Glass zdvihá naproti tomu varovný hlas /68/: "Během několika málo příštích let bude nezbytné udělat zásadní rozhodnutí, zda se vůbec má takové manipulování s lidskou reprodukcí dovolit."

V knize "Časovaná biologická bomba" /68/, která vyšla u nás koncem roku 1970, seznamuje autor R. G. Taylor s překvapivými objevy posledních let a umocňuje je vizemi odstrašující budoucnosti. Stačí letmý pohled do obsahu některých kapitol. Už v druhé kapitole se můžeme dočíst, že by se lidstvo mohlo rozmnožovat tak, jako se dnes množí některé rostliny - pomocí "řízků". Z jedné buňky by se podle těchto teorií dalo vypěstovat potomstvo ve statisícovém počtu jedinců. V další kapitole se dovíme, že je v dohledu vývoj dětí mimo matčino tělo. Mluví se tam o továrnách na děti, o umělém řízení populace, o jakémsi genetickém inženýrství a mnoha dalších prognózách odvozených z objevů soudobé biologie.

Francouzský biolog Rostand je přesvědčen, že umělé pěstování lidí se jednou stane skutečností.

/70/: "Lze-li vyrobit z tkáňových buněk náhradní exempláře všech orgánů, proč by nebylo možné vyrobit celého člověka?" Na námitku skeptika, který říká, že přirozené náhradní orgány jsou doposud pouhou utopií, odpovídá: "Doposud, člověk však drží počátek ariadny nití v ruce a snaží se rozmotat celé klubko. Jen se rozhlédněte po laboratořích." /70/: Kdyby se seřadily molekuly DNK vedle sebe, vznikl by řetízek dlouhý 180 cm. V každém centimetru tohoto řetízku je zakódováno asi 10 000 lidských vlastností. Celkem tedy okolo dvou milionů. Měly-li by se vyčerpat všechny možnosti, jak zkombinovat všechny vlastnosti, vzniklo by číslo s 60 nulami. To se už vymyká běžné představě. Přesto lze přivodit i určité fyzické a duševní změny v dědičných vlastnostech poměrně snadno.

Molekuly DNK jsou mezi sebou spirálově sepnuty podobně jako moderní šperky, jejichž články lze různě spojovat a rozpínat, takže se dají libovolně prodlužovat nebo zkracovat. Bodnutím jehly s mikroskopicky jemným hrotem je možné řetěz DNK přerušit, případně změnit pořadí molekul. Tím by bylo možno změnit stavební plán, podle něhož je utvořen lidský jedinec.

Tímto způsobem by se dalo napáchat bezpočet hrozných zločinů a i zkušeným vědcům dá mnoho námahy dohlédnout všechny možnosti. Je-li možné "vyrobit" člověka různých forem a vlastností, jakpak by

se dalo zabránit "výrobě" příšer, jaké známe jedině z hororů? Bytostí s maličkým mozkiem, ale šesti pažemi, kterých by se zneužívalo k otrocké práci... Bytostí bez hrtanu, které neodmlouvají, a bez očí, které nemohou pozorovat ... Celých regimentů krvelačných zabijáků ... nebo davů oddaných oveček s nekonečnou trpělivostí.

Basilejský profesor Portmann varuje, že cílem genetického plánování by se mohl dokonce stát i "chov použitelného podčlověka".

Právem si kladou někteří vědci otázku, zda nové objevy již nepřekročily schopnost lidstva nést odpovědnost za jejich zužitkování.

5. Evoluce či stvoření?

Již odedávna se lidé zaměstnávají otázkou svého původu. Dnes před nimi stojí dva protichůdné názory. Za prvé je zde mínění, které se učí na všech universitách, vysokých školách i školách nižšího stupně, a to jak na východě, tak i na západě, že člověk se vyvinul z nižších tvorů do nynějšího stavu evolucí.

/71/ "Evoluční nauka je teorie, která usiluje objasnit vznik vesmíru, obzvláště naší planety a života na ní, bez speciálních aktů stvořitel-ských, ale zkoumáním rozvoje každé formy z nějaké dřívější formy."

Člověk dle této teorie není tudíž nic jiného, než zvíře s vyšší inteligencí.

Druhé mínění čerpá ze zprávy bible, která hlásá, že vše živé bylo stvořeno účinnou silou a neskonanou moudrostí samotného Boha - Stvořitele a to v plné dokonalosti jednotlivých základních druhů.

Tyto dva názory si pochopitelně vzájemně odporují a přímo na sebe narážejí. Který z nich v této srážce obстоjí? Evoluce či stvoření?

Mnoho lidí přijímá evoluci jako skutečnost a zapomíná, že je to pouze hypotéza - domněnka. Proč? Slyšeli snad pro ni perfektní důkazy? Nikoliv. Většina těch, kteří věří v evoluci, ví málo o jejím přesnějším odůvodnění. Vědí pouze, že vědci ji prohlašují za skutečnost, že se učí ve školách a přednáší na universitách, že veřejný tisk ji přijímá jako pravdivou a že ji uznávají i někteří novodobí teologové. Tak tedy většina stoupenců evoluce přijímá slepě všechnu tuto propagandu, následuje ji a bezmyšlenkovitě opakuje, že každý, kdo se přidržuje biblické zprávy o stvoření, je staromódní a nevědecký.

Je však myšlenka evoluce tak moderní a zpráva bible tak nevědecká? Má vždy tisk pravdu a duchovní káží bludy? Jsou školy a university neomylné? A korunní svědkové evoluce jsou vždy skuteční vědci? Což není všeobecně známo, že vědecké teorie a hypotézy se mění jako dām-

ská móda? - Že to, co je dnes ve velké vážnosti, bude snad již zítra v pohrdání a v posměchu? Ano, je již mnohokrát potvrzenou skutečností, že nejedme bezpečně, když se dogmaticky držíme některých proměnlivých vědeckých hypotéz. Vzpomínám si na příhodu z vysoké školy. V určitém vědním oboru vyšla nová skripta. Autor, přednášející profesor, nám však hned v první přednášce oznámil, že ve skriptech /ačkoliv teprve vyšla/, jsou již zastaralé názory a že je nutné učit se dle přednášek.

Jestliže však evoluce stojí na pevném základě, měla by uvítat pečlivé zkoumání. Jestliže evolucionisté chápou svoji teorii jako dogma, o kterém se již nedá diskutovat, jestliže se dívají na ty, kteří jim odporují, s pyšnou tváří přesily, hanobí bibli a vysmívají se těm, kteří věří v bibli - nečiní toto všechno věc evoluce podezřelou? Jsou snad takové taktiky nutné k popření věcí, které dle jejich názorů stojí na slabých nohou, nebo nemají zcela žádný podklad? Správná a zcela dokázaná věda nemusí si nasazovat zastrašující tvářnost, aby se ubránila přezkoumávání, nemusí k ochraně svých objevů špinit odpůrce. Proč to činí evoluce? Protože není zralou, na skutečnostech vybudovanou vědou. Útok proti nauce o evoluci není tudíž útokem proti pravé vědě. Jako hučící vlna přílivu proudí dogma o evoluci z per a rtů novodobých vychovatelů a valí se z různých učilišť, universit, aby zaplavila celou zeměkouli. Hrozí utopit křesťanskou víru, kde je slabá a vyplavit ji z mysli mnohých lidí. Avšak křesťané, jejichž víra pevně kotví v trvalé moudrosti Božího slova, nebudou se podobati nestálým mořským vlnám, které jsou bičovány nárazy větru a hnány a zmítány sem i tam. Každý myslící křesťan, když zváží tzv. "vědecké důkazy" evoluční teorie, bude odolávat narážejícím vlnám pochybností, jež tato teorie někdy mohla vyvolat. Budou-li důkazy pro evoluci zváženy na váze rozumu, bude možná konečný úsudek týž, jako onen za starých časů: "Zvážen jsi na váze a nalezen jsi lehký." /Daniel 5,27./

5.1. Krátký nárys vzniku a dějin evoluční teorie /72/

Evoluční teorie měla různé vykladače od doby, kdy povstala mezi pohan-skými věky. Ve své pseudovědecké formě povstala v době Bufflona /1707 - 1788/. Slavný švédský přírodopisec Carl Lineé /1707 - 1778/ provedl systematické rozřídění veškerého živočišstva. Ještě však prohlásil: "Živočišné druhy se nemění, je jich tolik, kolik jich bylo na počátku stvořeno."

Erasmus Darwin /1731 - 1802/, děd Charlese Darwina, přijal ideu o přirozeném rozvoji světa od Davida Huma, skotského skeptika.

Vývojovou myšlenku poprvé vyjádřil francouzský zoolog Jean Baptiste de Lamarck /1744 - 1829/. Dle něho se vývoj uskutečňoval aktivním přizpůsobováním živočicha k prostředí, k určitým účelům, jaksi z jeho vůle. Přizpůsobení se potom prý dědičně přenášelo na potomstvo.

Georges Cuvier /1769 - 1832/, výbojný přírodopysk se neshodoval s žádnou předcházející teorií evoluce, ale šířil teorii dlouhých úseků a souběžnost světových katastrof.

Charles Luell /1797 - 1875/ založil systém geologie pod názvem "Uniformiterismus".

Charles Rob. Darwin /1809 - 1882/ - anglický přírodovědec, vykonal 5 let trvající výzkumnou cestu na lodi "Beagle" kolem Jižní Ameriky a tichomořských ostrovů. V r. 1859 vydal dílo "O vzniku druhů", v r. 1868 "O změnách zvířat a rostlin" a v r. 1871 "O původu člověka a výběru pohlavním".

Spisem "O vzniku druhů" vzbudil a vzrušil Darwin celý svět. Jeho hypotézy byly studovány s nevídaným západem a literární pole se brzy proměnilo v kolbiště, na kterém se bojovalo bojem často nemírným a vášnivým. Účastnili se ho přírodopyskci, filosofové i teologové. Darwinovo učení odporovalo dosavad platným názorům a vyhovovalo názorům materialistickým. Podle jeho teorie se druhy stále mění, nejsou to stálé systematické jednotky. Jedny se vyvíjejí z druhých od nejjednodušších začátků. Proměny se dějí přirozeným způsobem. Vycházel z pozorování, že každý organismus produkuje daleko více potomstva, než by bylo nezbytně nutné k udržení druhu. Toto potomstvo není nikdy naprosto stejné, nýbrž jeví větší nebo menší odchylky od svých rodičů. Odchylky mohou být pro druh prospěšné nebo naopak škodlivé ve vztahu k prostředí, v němž živočich žije. Prospěšné odchylky mají daleko větší naději na přežití a udržují se a postupně zesilují u potomstva, kdežto odchylky nevhodné vymírají.

Tímto přirozeným výběrem v tzv. boji o život, jak Darwin metaforicky nazval výběr prováděný životními podmínkami, pokračoval vývoj krůček za krůčkem v průběhu milionů let, ke své dnešní dokonalosti.

/73/: "Zastánci evoluce se posmívají biblické zprávě o stvoření naší země a vyzývají všechny učence, aby přijali teorii vývoje. Teorie, vyjádřena prostými slovy, učí, že vyšší formy života - jako člověk - povstaly z nižších a že nejnižší formy života - jako mikroby - povstaly z neživé země a sama Země že povstala z něčeho jiného. Nebo vyjadřují tuto teorii v chronologickém pořadí: když naše Země přijala vzhled a tvar, stavbu a teplotu, tehdy v důsledku jakési nahodilé kombinace samočinně zplodila žijící buňky, které v dalším průběhu se proměňovaly ve vyšší formy života, až konečně povstal člověk. Jinými slovy, celé stvoření od kosmického prášku až

k rozumu člověka jsou svázány řetězy ve vzestupnou stupnici složitosti."

K Darwinově teorii se nadšeně hlásila celá řada přírodovědců: /31/ Vogt o něm psal jásavě:

"Teorií Darwinovou je Tvůrce již nadobro odstraněn a jeho působnosti není již více místa ponecháno."

Strauss velebil Darwina, že jeho teorií navždy odstranil veliký zázrak - stvoření.

Huxley vyznává bez obalu, že hlavní zásluhu Darwinovi přičítá v tom, že jeho teorie úplně se prý přičí církevně - náboženským názorům.

/147/: "Po Darwinovi není již nutný předpoklad Božské bytosti, aby se dala vysvětlit skutečnost biologické adoptace."

5.2. Hlavní teze Darwinova učení o vzniku druhů

5.2.1. Proměnlivost a dědičnost

Darwin srovnával mezi sebou několik rostlin, které vyrostly ze semen jednoho plodu nebo několik zvířat, která se narodila z jedné matky a zjišťoval určité, někdy jen nepatrné odchylky. Z toho usuzoval, že proměnlivost je všeobecná vlastnost živých bytostí. Za příčinu považoval vliv měnících se životních podmínek. Předpokládal, že se potom dědičně přenášejí na potomky. Dědičností rozuměl Darwin vlastnost organismů uchovávat v potomstvu jak podobnost vnější a vnitřní stavby, tak i schopnost reagovat jiným způsobem na vnější podmínky.

5.2.2. Umělý výběr

Darwin pozoroval, že nejružnější plemena domácích zvířat a odrůdy kulturních rostlin byly vytvořeny podle zájmů a potřeb člověka někdy i z jeho rozmaru - neuvědomělý výběr.

5.2.3. Přírodní výběr a boj o existenci

Při uvědomělém výběru se nejen třídí a vybírají lepší jedinci, ale také se ničí

a odstraňují ti jedinci, kteří se méně hodí potřebě člověka.

Všechny organismy jsou v nejtěsnější závislosti na vnějším prostředí. Příznivé podmínky podporují dobrý rozvoj, nepříznivé potlačují. Uchování organismů se znaky užitečnými pro jejich život a vývoj a hynutí organismů se znaky nepříznivými nazval Darwin přírodním výběrem neboli přežíváním lépe přizpůsobených organismů.

5.2.4. Darwin o vzniku nových druhů

Na základě studia umělého vyšlechtění nových plemen zvířat a odrůd rostlin vypracoval Darwin svoji teorii o tvoření nových druhů rostlin a zvířat v přírodě.

5.3. Stupnice živočišstva

Na základě evoluční teorie byli všichni živočichové rozčleněni do následujících stupnic:

- 1./ Prvoci /s jednobuněčným tělem - množí se nepohlavně. Patří sem mřížkovci, nálevníci./
- 2./ Houby
- 3./ Láčkovci /tělo složeno z buněk, uvnitř dutina láčková, v níž tráví potravu. Množí se dělením, pučením i vajíčky. Patří sem nezmar, medúzy./
- 4./ Ostnokožci /s tělem paprskovitým, dýchající žábami. Patří sem mořské ježovky, sumýši, lilijice./
- 5./ Měkkýši /mlži, břichonožci, sepie, chobotnice/
- 6./ Červi /tělo oboustranně souměrné - žížaly, pijavky/
- 7./ Členovci /korýši, trilobiti, raci, krabi, dafnie/
- 8./ Pláštěnci /mořské sumky a salpy, tělo mají průsvitné, množí se vajíčky velmi složitě/
- 9./ Obratlovci - a/ ryby, b/ obojživelníci, c/ plazi, d/ ptáci, e/ savci
- 10./ Člověk - řadí se fyziologicky k obratlovcům, až na rozdíl poměrné velikosti mozku, rovnosti postavy, velikostí obličejce, vynikající však nepoměrně nad ostatní obratlovce dušenými vlohami.

5.3.1. Strom života

Na základě stupnice živočišstva lze vykonstruovat "strom život". Podívejme se, jak jednotlivé větve tohoto stromu na sebe "navazují".

Základem "stromu života" by měly být protozoové kořeny. Protozoony, jak ukazuje slovo samé, měly být prvním projevem života. Jsou ze všech živočichů nejjednodušší. Skládají se z jednotlivých buněk. Nejsou organizovány do systému orgánů v pravém slova smyslu, jak to lze vidět u vyšších živočichů. Dělí se do 3 hlavních skupin:

- a/ nálevníci - je to kmen prvoků se dvěma nebo více jádry. Velké jádro řídí vegetativní funkce, menší jádro se účastní pohlavního rozmnožování. Na povrchu těla je pevnější blanka s řadami brv.
- b/ kořenonožci - mají těla různých tvarů s panožkami, které používají k získávání potravy.
- c/ bičíkovci - mají jeden nebo i více bičíků, kterými se pohybují. Rozmnožují se podélným dělením. Jsou jednobuněční.

Žádná z těchto skupin nepodává určitý důkaz o svém možném původu. Ani nevidíme příznaky, podle nichž by se dalo usuzovat, jak se z nich mohli vyvinout vyšší živočichové.

První větvi "stromu života" jsou houby, které jsou již vícebuněčné. Ve své struktuře se tak podstatně liší od ostatních živočichů, že se o nich nedá mluvit jako o předchůdcích nějakých vyšších forem života. Musí se brát jako větev sama pro sebe.

Další větvi jsou lácovci. Sem patří mořské sasanky, rosolovité organizmy a korály. Skládají se z dlouhé rourky s dvěma vrstvami, z nichž vnější obstarává ochranu organizmu a vnitřní slouží k zažívání. Tato skupina je tak rozdílná od každé jiné, že vylučuje přímo jakoukoliv možnost, že by z ní vývojem mohly vzniknout vyšší organizmy.

O stupeň výše je větev ostnokožců. Patří sem mořské hvězdice a jejich příbuzní - ježci. Jsou jiným skupinám zcela nepodobní. Ústřední disk těla obsahuje orgány. Pohyby ramen jsou podporovány jednotným systémem přísavných bradaviček, jimiž se přichycuje na povrchu předmětů. Jsou ovládány systémem tlaku kapaliny uvnitř těla. Hledáme-li vývojovou příbuznost mezi touto skupinou a jakoukoliv jinou skupinou, zjistíme, že chybí.

Do vyšší větve "stromu života" se zahrnují měkkýši, živočichové se dvěma škeblemi, ústřice a hlemýždi. Jsou třídou sami o sobě. Je tajemstvím, ze kterých živočichů mohli vzniknout a neskýtají ani sebemenší

pomoc v dohadách, jak by z nich mohl vzniknout život vyšší formy.

Totéž, co bylo řečeno o koryšících, platí i o různých druzích červů. Jsou tak různorodí, že se dají velmi těžko zahrnout do jednotného vývojového schématu.

V učebnicích se setkáváme s výrazy: "důkazy mizivé", "nedostatečně ověřené", "není podobného důkazu", atp. Tak je to se všemi domněnkami a nejistotami - je to pramalá pomoc při konstrukci vývojového žebříčku.

Čeď členovců zahrnuje hmyz, pavouky, mořské raky, škorpiony a stonožky. Zde nacházíme velmi zvláštní situaci. Patří k živočichům nejvíce specializovaným, protože mají vysoce vyvinuté orgány. Podobné formy orgánů ovšem nenajdeme u žádného jejich předchůdce.

Když dospějeme k nejvyšší větvi "stromu života", najdeme skupinu živočichů tak jasně se lišící od ostatních skupin, že je nemožné, najít nějaký důkaz o jejich možném vývoji. Bylo vysloveno mnoho teorií o možném vývoji obratlovců. Avšak ani jedna z nich plně neuspokojuje ani nejpřesvědčivějšího obhájce vývojové teorie. Obratlovci se skládají z ryb, obojživelníků, plazů, ptáků a savců. Mají mnoho společných rysů, jako např. páteř a obratle. Každá třída má však své specifické znaky: ptáci peří, savci srst, ryby jsou uzpůsobeny k životu ve vodě, obojživelníci mohou žít na souši i ve vodě.

Evoluční teorie obchází všechny těžkosti a zásadní skutečnost, že neexistují žádné konkrétní důkazy o přechodu nižších živočichů, a přesto své názory vydává za vědecké a učí je ve školách i na universitách.

V důsledku spolupůsobení náhody a geneticky pevně založených mutací, které se měly ukázat v boji o existenci jako užitečné, měla vznikat z jednoduchých buněk vyšší až nejvyšší zvířata a rostliny. Množství a složitost, taktéž stupeň organizovanosti, to všechno prý povstalo samo od sebe, pod mocí mutace a boje o existenci. Darwinisté říkají, že to nebylo možné najednou. Náhoda by nemohla tuto "pozoruhodnost" uskutečnit v jednom skoku. Proto evoluční teorie učí, že se to dělo pomalu, tak jako schodiště nelze překlenout jedním skokem, ale je to možné dokázat po jednotlivých schodech.

5.4. Šest skupin geologických

Protože evoluce měla postupovat pomalu, potřebovala dlouhé časové údobí - miliony let. A tato údobí jsou rozvržena do šesti geologických časů:

6 skupin geologických /74/:

- 1./ Prahory /Archaikum/
Doba trvání: 2 600 milionů let
Organismy: žádné -
- 2./ Starohory /proterozoikum/
Doba trvání: 1 100 milionů let
Organismy: vznik života, prvoci, láčkovci, chaluhy, přesličky, trilobiti, plavuně, ostnokožci, červi,
- 3./ Prvohory /paleozoikum/
Doba trvání: 550 milionů let
Organismy: nižší obratlovci, ryby, obojživelníci.
- 4./ Druhohory /mezozoikum/
Doba trvání: 190 milionů let
Organismy: ptáci, plazi a ještěři, krytosemenné a nahosemenné rostliny, stromy jehličnaté-
- 5./ Třetihory /kaenozoikum/
Doba trvání: 55 milionů let
Organismy: rozvoj ptáků a savců - Mastodon, dinotherium aj.
Listnaté stromy
- 6./ Čtvrtohory /antropozoikum/
Doba trvání: 1 milion let
Organismy: ostatní savci, člověk.

Geologické skupiny se rozlišují podle sedimentů /usazených hornin/ a podle organických zbytků v nich obsažených zkamenělin /fossilí/.

Tvrdí se, že všechny skupiny geologické se nikdy nevyskytují současně nad sebou. Skupina archaická se odhaduje asi na 38 km do hloubky, paleozoická na 30 km, mezozoická na 4 km, kaenozoická na 1 km, antropozoická na 150 - 250 m.

Biblická exegeze však s tímto vědeckým výkladem není srozuměna.

5.5. Jsou hlavní postuláty darwinismu vědeckými fakty?

Prozkoumejme některé téze descendenčního učení na základě logického uvažování.

Při srovnávání koster, svalů a nervů různých druhů tvorů, jsou evolucionistovi nápadné podobnosti v tělesné stavbě. Z toho vyvozuje, že se všechny vyvinuly za dlouhé miliony let z jednoho společného předka.

Podobnost některých sousedů v řadě živočichů nemůže být popřena. Je jasné, že trvá podobnost mezi všemi živými buňkami, mezi lidmi, zvířaty a rostlinami. Podobnost mezi opicí a člověkem také existuje. Nikdo, kdo je čestný, tuto podobnost nepopírá.

Učení o vývoji vysvětluje však podobnost na základě genetickém, tzn., že člověk pochází přímo, nebo nepřímo z opočlověka, čili, že je zde příbuznost.

/21/ "Řada typických vzhledových rysů se zachovává vlivem dědičnosti po několik generací. Proto např. i pro vysvětlení faktu, že všichni savci, od krta až po žirafu, mají 7 krčních obratlů, nebo že člověk, netopýr i tuleň mají na předních končetinách 5 prstů, se těžko hledá lepší důvod, než příbuznost a společný původ."

Je však podobnost důkazem genetické příbuznosti? V celém světě se vyskytují dvojníci. Často jsou si tak podobní, že se dají sotva rozeznat. Bylo by ovšem klamné se domnívat, že čím větší podobnost dvojníků, tím větší příbuznost. Zde není podobnost žádným důkazem příbuznosti. Často si členové rodiny zase naopak jsou tak málo podobní, že by mohl vzniknout spor, zda jde skutečně o příbuzné z jedné rodiny.

Je známo, že oko chobotnice vykazuje velkou podobnost s okem lidským. Geneticky však nejsou spolu vůbec spřízněny. I zde je důkaz, že podobnost není důkazem příbuznosti.

Názor, že se jeden druh živočišstva vyvinul z nejbližší nižšího je pouhou spekulací. Dokazuje snad skutečnost, že všechny domy, mající podlahy, stěny, střechy, okna a dveře, jsou původem a dědičnou posloupností ve vzájemném vztahu? A nebo, že je jejich stavitelé vyvolili pro podobné účely?

Dokazovat podle argumentu seřazování jest totéž, jako kdybychom postavili malou psí budku vedle větších psích bud, potom přiřadili kůlničky, domky a domy, panská sídla a zámky a potom pro jejich podobnost tvrdili, že zámky se vyvinuly z psích bud.

Proti tomu srovnání se může namítnout, že v tomto případě se jedná o neživé věci, ale potom je možno se ptát: Nemohlo by se něco neživého vyvinout v něco jiného neživého snadněji, než se neživé vyvinulo v živé, jak to tvrdí evoluce svou teorií o samozplození?

Že opice vypadá podobně jako člověk, znamená, že za

oběma stojí v pozadí stvořitelská myšlenka. Rozumně uváženo, nemohlo by tomu být tak, že podobnost, která jest mezi tvory, pochází od jednoho jediného Stvořitele, který je všechny určil k životu na Zemi, přičemž jednotlivé tvory zvláštěně uzpůsobil pro život ve vzduchu nebo na zemi nebo ve vodě? Proč by měl Stvořitel u každé životní formy jinak uspořádat složení kostí, svalů a nervů, když přece tyto tři věci slouží podobným účelům za podobných poměrů a když jsou vyživovány podobnou potravou?

5.5.2. Je vývoj od nižšího k vyššímu teoreticky možný, nebo pravděpodobný či nepravděpodobný?

Dnešní přírodověda, jak již bylo řečeno, je postavena na třech hlavních větách termodynamiky.

Ta první učí, že hmotu - energii nelze ani stvořit, ani zničit.

Druhá věta praví, že ačkoliv celková energie ve vesmíru zůstává konstantní, bude množství té energie, která je schopna vykonávat ještě užitečnou práci, stále menší.

K objasnění druhé věty možno použít příklad: když je voda v přehradě, může být použita k výrobě elektrického proudu pomocí turbin. Jestliže se již voda dostala jednou do údolí, potom kola turbíny již neroztočí. Množství vody je sice stejné, ale poklesl stav užitečné energie.

V přírodě se všechno pohybuje ve směru velké pravděpodobnosti. Řád se však zákonitě mění v chaos. Když někdo nebude opravovat své auto a nechá ho stát na dešti a větru, brzy to pozná.

Jiný příklad: obrátíme krabičku s precizně urovnanými zápalkami. Zápalky se vysypou na zem. Vytvoří zápalky na zemi nějaký přesný geometrický obrazec? Každému je jasné, že zápalky na zemi budou v chaotickém stavu.

To, co učí descendenční teorie, je v základu asi toto: před mnoha miliony let se atomy uhlíku, vodíku, dusíku smíchaly dohromady a čirou náhodou nebo zákonitě vytvořily nesmírně dokonalou strukturu.

Dále evoluční učení hlásá, že utvoření vyšších forem života bylo možné jen tím, že v tom sehrála velkou roli dlouhá časová období a vytvořila podmínky pro tento řád. Vzpomeňme však na lístky vyhozené z letadla a iniciálky AEWS. Padáky připevněné k lístkům by nezvýšily pravděpodobnost k vytvoření písmenek, naopak, pravděpodobnost by byla potom ještě mnohokrát menší.

Darwinisté nemohou věřit, že se to mohlo stát náhle, najednou, stvořitelským činem. To by byl pro jejich víru příliš velký šok. A přitom nepocítují žádné těžkosti, když věří, že to vlastně probíhalo pomalu,

postupně po miliony let.

5.5.3. Embryologie

Ukvapenější evolucionisté tvrdí, že lidské embryo probíhá všemi stupni vývoje, od jednobuněčného až k člověku. Že tedy v několika málo měsících od početí až do porodu jsou vměstnány miliony let života, přičemž oplodněná lidská buňka vyrůstá v rybu, potom přechází v plazu. Od tohoto v savce, v opici a posléze končí jako lidské dítě. Toto fantastické učení a tvrzení vykládal Ernst Haeckel, který řekl: "Dějiny plodu před narozením jsou opakováním dějin celého rodu." Aby své tvrzení dokázal, namaloval embrya v různých fázích vývoje, na kterých dokazoval svoji teorii. Později se přišlo na to, že jeho obrázky jsou neskutečné a že jsou pouhou Haeckelovou fantazií.

Dnes již jen málo evolucionistů zastává tento názor, ale přidržují se ještě jeho zbytků. Vynechávají mnoho stupňů, jdou nejkratší cestou. Většina z nich dnes tvrdí, že se projevují jen tři stupně: stupeň ryby, stupeň ocasu a stupeň chmýří.

Říkají, že na lidském embryu se jeví rozštěpy žaber. Ve skutečnosti jsou to jen pouze záhyby neboli oblouky, z nichž vznikají sluchové chodby, spodní čelist a části krku.

Dále tvrdí, že v lidském embryu existuje ocas, který se poznenáhlu ztrácí, a při zrození zmizí docela. Označovat páteř člověka za ocas je nesmyslné, zvláště když je známo, že podél tohoto "ocasu" nachází se konečník.

Které zvíře, mající ocas, mělo kdy své vnitřnosti ve svém ocasu, takže by vylučovalo své výkaly špičkou ocasu?

O stupni vlasu je třeba říci, že embryo jest po určitou dobu pokryto velmi měkkými jemnými vlásky, tzv. mléčným vlasem /lanugo/ neboli embryonálním chmýřím. Toto v době porodu již skoro všechno zmizí, ale na některých místech, jako v obličejí a na uších zůstává po celý život. Dá se však toto chmýří srovnávat s hrubou srstí zvířat?

O embryologii a evoluci se vyjádřil slavný evolucionista sir Arthur Keith takto: "Od embrya se očekávalo, že se v něm budou opakovat znaky jeho předků od nejnižší až k nejvyšší formě říše zvířat. Nyní, kdy je známo vzezření embrya ve všech stádiích, vládne všeobecně pocit zklamání; lidské embryo podle svého vzezření není v žádném stadiu antropoid."

O embryologických důkazech evoluce prohlásil před americkými učiteli evolucionista William Bateson: "Dnes považujeme za jistější mlčeti."

5.5.4. Rudimentární orgány

Na jisté orgány v člověku a u jiných vyšších forem života, pohlížejí evolucionisté jako na zbytky útvarů, které kdysi potřebovali níže stojící předkové, které však již nejsou nutné jejich nynějším majitelům. Takové útvary či orgány se nazývají rudimentární /nevyvinuté, zakrnělé/. Evolucionisté poukazovali asi na 180 takových zbytků u člověka, avšak v té míře, jak rostlo poznání, ubýval počet rudimentárních orgánů, takže dnes se jich uvádí obyčejně jenom hrstka. Apendix /červovitý přívěsek slepého střeva, lidově slepé střevo/ má být dle této teorie také důkazem, že je to zbytek z doby, kdy praotcové člověka pojídali celulózu, což je důkazem toho, že lidé skutečně pocházejí ze zvířat, které požíraly celulózu. Pečlivým průzkumem se zjistilo, že zatím co se každé dítě narodí s normálním apendixem, vyvíjí se tento orgán až do určitého maxima a potom zvolna ubývá. Mezi Švýcary se tohoto maxima dosáhne ve 20 letech. U obyvatelů Edinburghu až ve 40 letech a u Filipinců, kteří jsou hlavně vegetariány, se maxima dosáhne až v 60 letech. Sir Arthur Keit /77/ na základě tohoto zjištění prohlásil: "Orgán, zvětšující se až do 20 nebo dokonce do 60 let, nezasluhuje názvu rudimentární."

Všimněme si např. zakrnělých mužských prsních bradavek. Kdyby byly nepotřebné, nikdy by podle evoluční teorie nevznikly. Musí tedy být v pohotovosti, aby v budoucnosti mohli savci mužského rodu kojit svá mláďata. Podle téže teorie se však tvrdí, že mužské bradavky jsou zmizelé nebo mizející orgány a že mužský partner v době geologicky mladší kojil svá mláďata, ale časem pozbyl své funkce, proto bradavky zakrněly. Tato teorie si při nejmenším protiřečí.

Tyto vysvětlovací pokusy jsou směšné a odkrývají nedostačinnost celé evoluční teorie.

Mnozí evolucionisté dnes již váhají označit jakékoliv orgány za rudimentární a vynikající lékaři dosvědčují, že každý orgán má svou funkci. Profesor E. S. Goodrich z Oxfordské university prohlásil /75/: "Kdo by ještě chtěl tvrdit, že některá část lidského těla je zbytečná, mluvil by skutečně unáhleně." Kdykoliv byl takový orgán zkoušen, vždy se objevily nějaké jeho funkce.

Praví se /76/: "Lze doufati, že rudimentární orgány brzy upadnou v zapomenutí."

V zoufalé snaze dokázat svou teorii zavírá evolucionista mimo to oči před rozhodujícím bodem:

Rudimentární orgány nemohou být důkazem pro evoluci, nýbrž pro degeneraci. Evolucionisté by vlastně neměli dokazovat zbytečnost některých orgánů, nýbrž měli by dokazovat získávání nových, potřebných

orgánů. Měli by předložit průkazný materiál pro vznikající orgány, pro počátek nových orgánů, které jsou zastiženy ve vývoji.

Douglas Dewar /76/ upozornil na nutnost rozeznávat mezi orgány nevyvinutými, tj. orgány, které jsou nyní ve stavu vznikání a na cestě k dalšímu vývoji a orgány "zakrnělými", které byly kdysi vyvinutější a užitečnější, než jsou nyní.

Evolucionisté nebyli vždy bedliví v jejich rozlišování. Např.: Jsou telata narozená s kořeny rohů, které se nikdy nevyvinou, kočky a ocasey, jež nikdy nevyrostou, ryby a jiná zvířata s důlky, které při dospělosti mají jen stopy po očích a mnoho jiných příkladů, jež by bylo možno uvést. To jsou právě "zakrnělé" orgány a jsou správnými důkazy degenerace.

Ale v oblasti srovnávací anatomie není znám v celém živočišném světě ani jediný, dostatečně ověřený, případ pravého, dosud nevyvinutého orgánu.

Důkaz, opírající se o rudimentární orgány, byl jedním z domněle silných důkazů, na kterých byla budována evoluční teorie. Byl to důkaz, který silně působil na veřejnost minulé generace, poněvadž tehdy nebyla správně chápána fyziologie řečených orgánů. Jinými slovy, působil přitažlivě na nevědomost.

Avšak dnes, kdykoli se představuje jako důkaz pro evoluci, není již účinný, poněvadž mnozí znají funkci a smysl těch orgánů. A potom existence rudimentárních orgánů, jsou-li vůbec jaké, nemají v evoluční teorii význam.

5.5.5. Krevní zkoušky

/78/ Profesor George Nuttal z Cambridžské university vypracoval metodu k vyšetřování lidské krve.

Tato metoda se ukázala užitečnou v kriminalistice. Vyrobil tekutinu, kterou označil jako "lidem cizí serum" /t.j. že se nesnáší s lidskou krví/. Když se tato tekutina smísí s lidskou krví, vytvoří se těžká bílá sraženina. Avšak sraženina se nevytvoří, když tekutina se smísí s krví kuřat nebo králíků, t.j. tvorů, které stojí v evolučním žebříku hluboko dole. Sraženina se však utvoří, jestliže je tekutina smíšená s krví tvorů, kteří stojí člověku blízko, jako jsou opice, gorily, šimpanzi. Pro evolucionisty měla být tato podobnost krve důkazem, že se jednotlivé organismy vyvinuly z nižších.

Avšak podobnost krve není důkazem pro evoluci, právě tak jako skutečnost, že jehla a bagr jsou oba z cele, nedokazuje vývoj jednoho

ze druhého.

Také z jiných krevních zkoušek ukazují se podobnosti. Jedna z nich dokazuje úzké krevní příbuzenství mezi tygrem a velrybou. Vyšetřování specifické váhy krve přivádí koně a vepře do blízkosti člověka, ano, dokonce žába a had jsou člověku blíže než opice a myší krev je přesně táž.

Je-li něco, ještě divnějšího než tato rovnost člověka s myší, pak je to výsledek Nuttallova pokusu, podle kterého jest krev šimpanze lidš-
tější než krev samotného člověka! Tvrdí se, že množství bílé sraženiny má ukazovat na stupeň vývoje. U gorily dopadá zkouška ještě uspokojivě, sraženina jest menší než u člověka, ale krev šimpanze dává silnější sraženinu než krev lidská. Podle této krevní zkoušky by byl člověk chybějícím článkem mezi gorilou a šimpanzem.

5.5.6. Vědecké pokusy

Pravdivost evoluční teorie se často dokazuje vědeckými experimenty různých vědeckých veličin celého světa. Každá zbraň, která je namířena proti biblické zprávě o stvoření v šesti skutečných dnech, je dobrá a také proti věřícím lidem využívaná. Uvedu tři experimenty tzv. vědy i z té druhé stránky věci:

a/ Až do prvního desetiletí tohoto století se jméno vídeňského biologa docenta doktora Paula Kammerera objevovalo v odborných vědeckých publikacích v souvislosti s pokusy, jimiž potvrdil Darwinovu teorii, že vlastnosti získané v jedné generaci se přenášejí dědičně na další generace. A právě s tímto výzkumem získal Kammerer evropský věhlas i úctu svých rakouských kolegů. Vídeňský badatel prováděl své pokusy na žabách. Přesněji řečeno, na ropuchách vejconosných "*Alytes obstetricans*". Tyto ropuchy žijí pouze na souši. A Kammerer si vytkl za úkol přizpůsobit jejich organismus životu ve vodě. Několik let trvaly jeho pokusy, při nichž navykal suchozemské ropuchy životu ve vodě. V roce 1911 bylo konečně jeho badatelské úsilí korunované úspěchem. Kammerer vypěstoval ropuchu, u níž "v zřejmé spojitosti s nezvyklými životními podmínkami, se vyvinuly na předních nohách plodící mozoly, právě takové, jaké mají vodní ropuchy. Co je však nejdůležitější, takto získanou vlastnost lze přenášet na další generace dědičně." Tak to řekl v r. 1911 doktor Kammerer svým universitním kolegům, tak to bylo potom hlášáno dále do světa. Kdo nevěřil, měl možnost se přesvědčit přímo u badatele, který si ponechal pro budoucnost několik takto adaptovaných ropuch v lihovém nálevu. Vědci však věřili, neboť

neměli důvod nevěřit. Až jednou - v r. 1926 - napadlo jiného biologa, profesora Nobleho, podívat se na Kammererovy badatelské výsledky trochu důkladněji. Prohlédl si kdysi adaptované ropuchy, které byly již jen v lihovém nálevu, nejdříve sám a potom si k tomu přizval ještě dalšího biologa doktora Przibrama. A výsledek? U všech tří exemplářů byly plodící mozoly na nohách přimalovány speciální barvou.

b/ Jiný vídeňský biolog Walter Finkler začal jednoho dne prohlašovat, že se mu podařil v biologii neslýchaný kousek - implantovat odříznuté hlavy hmyzu na trup jiného hmyzu. A co hlavní, udržel tyto živočichy při životě. Z počátku několik hodin, pak dnů, týdnů... Napsal o svých "pozoruhodných a převratných výzkumech", jak je sám označil, do odborného tisku. Popsal, jak prý nejdříve začal s přenášením vosích hlav na včelí tělíčka. Přirostly, podle Finklera, během velmi krátké doby, krevní lymfa zacelila místo spojení a nový tvor žil. Vrcholem všeho pak bylo, když prohlásil, že lze dosáhnout toho, aby chroust s hlavou chrobáka pojídal jen trus a chrobák s hlavou chrousta naopak požíral listí.

Jak to skončilo? Walter Finkler nemohl předložit svým oponentům žádné jiné důkazy, než ty, které měl v ruce: fotografie. Živé exempláře neměl. Ty mu totiž pokaždé při implantaci zahynuly.

c/ Akademik T. D. Lysenko /80/ na XX. sjezdu KSSS prohlásil, že objevil "zákon života biologického druhu" a označil jej za "největší vymoženost současné biologie". Sám osobně pracoval i v tomto směru. V Leninských Gorkách měl vědeckou výzkumnou stanici, kde své objevy aplikoval ve šlechtění hovězího dobytka. Prohlásil, že vyšlechtil unikátní stádo skotu, v němž se stala dědičnou vysoká dojivost krav a nebyvalá tučnost mléka.

Lysenkovy hypotézy se staly okamžitě slavné - na tak dlouho, než navštívila stanici v Leninských Gorkách prověrka, která zjistila, kromě finančního schodku, že akademik Lysenko po celou dobu vědomě klamal celou sovětskou veřejnost. Vědeckým výsledkem bylo, že u krav ze stáda kříženců se prudce snížila produkce mléka a celkové procento tuků a bílkovin značně pokleslo a že se podstatně snížila živá váha každého kusu. Ukázalo se, že v Leninských Gorkách platí tytéž biologické a genetické zákony jako všude jinde na světě od prvopočátku. Tak zhasla hvězda slávy jednoho tzv. vědce.

5.6. Důkazy v horninách

Než půjdeme dále, jest nezbytně nutné objasnit některé základní pojmy. Podle Genesis rozmnožují se stvořené rostliny a zvířata "podle svého pokolení" /I. Mojžíšova 1,11.21.25./ Toto "pokolení" nevztahuje se na druh /lat. species/, nýbrž více odpovídá tomu, co se dnes označuje jako čeleď /lat. familia/, jako čeleď psů, koček, lidí. Velká rozmanitost uvnitř jednoho a téhož "pokolení" dovoluje, aby z jednoho jediného páru původně stvořeného "pokolení" mohlo vzniknout mnoho plemen a druhů /species/ a tyto rozmanité formy uvnitř "pokolení" neboli čeledi mohou se navzájem křížit. Avšak žádná z těchto variací nemůže prolomit hranice "pokolení", o němž je zmínka v Genesis. Jedinci z různých "pokolení" neboli čeledí /familia/ jsou jen vzácní, ale nejsou schopni dalšího rozmnožování.

Uvnitř "pokolení" může být mnoho dalších variací. Před potopou světa, o které vypráví Genesis 6 - 8 kap. bylo na naší Zemi zcela odlišné klima, což vedlo k tomu, že vznikaly určité druhy živočichů. Potopu v Noemově arše přežili jen představitelé pokolení /čeledi/, nikoliv však jednotlivé druhy. Po potopě bylo podnebí na Zemi naprosto odlišné od předpotopního, což vedlo potom ke vzniku různých nových druhů, které dnes ještě existují. Tam, kde se bude mluvit o čeledi /familia/, myslí se tím "pokolení" dle Genesis.

5.6.1. Fosilie

Mnozí evolucionisté tvrdí, že nejsilnější důkaz pro jejich teorii podává geologie a fosilie. Ve starších vrstvách zemských usazenin nalézáme zkameněliny poměrně jednoduchých forem života. Během milionů let - jak říkají - ukládaly se nové a nové zemské vrstvy, život se dále vyvíjel a ustavičně se tvořily nové zkameněliny. Tvrdí, že v mladších vrstvách hornin se nalézají formy života. Z toho vyvozují závěr, že to dokazuje evoluci.

Zatím však to, co čteme o horninách, je silný nepřímý důkaz stvoření, neboť nenalézáme v nich žádný pozvolný vývoj od čeledi k čeledi, nýbrž čeledi /familia/ zůstávají nezměněné a nové jsou náhle objevovány, aniž by při nich něco poukazovalo na dlouhé období pozvolného vývoje.

Kdyby byl skutečně existoval vývoj, byl by život během věků přecházel v ustavičném proudu od jedné formy ke druhé. Podle názorů evolucionistů bylo by třeba milionů let k tomu, aby jedna čeleď vytvořila most ke druhé. Zatím co by plynuly nesčetné miliony let, tvořily by se nové

vrstvy hornin. Ryby by přecházely ve čtvernohé obojživelníky a tito v plazy. Šupiny ryb by se vyvíjely v peří a přední končetiny v křídla, zatím co by se z jiných plazů a obojživelníků vyvíjeli savci, opice a lidé. Ačkoliv však tito tvorové, nacházející se v přeměně, byli by žili a umírali během stamilionů let, zatím co by se tvořily nové vrstvy usazenin. Nebyla však nalezena ani jedna zkamenělina, která by jasně ukazovala aspoň jednu z milionů nutných přechodných forem.

Spolehlivá země zachovala ve zkamenělinách miliony tvorů ještě dnes žijících čeledí a jistý počet vyhynulých, které však nepředstavují žádné přechodné formy. Proč tak mnoho zkamenělin ještě existujících čeledí, ale žádná řada zkamenělin, která by ukazovala vývoj nových orgánů? Nebo přechod od šupin k peří? Nebo přechod od ploutví k nohám, nebo od nohou ke křídlům? Nebo od ryb, které dostávají zadní končetiny, nebo od hadů, kterým roste srst? Darwinův pokus dáti odpověď dopadl slabě /81/: "Geologie nám neodhaluje jistě žádnou takovou jemně odstupňovanou řadu organismů a toto jest snad pádnější a nejdůležitější námitka, která může být uvedena proti mé teorii. Avšak vysvětlení leží v krajní neúplnosti geologických důkazů."

Kupodivu, tyto důkazy jsou stále "krajně neúplné" v oněch kritických bodech, kde měly být mosty od čeledí k čeledi, zatím co uvnitř každé jednotlivé čeledi jsou úplně dostatečné.

A zde následuje nyní nejtěžší rána proti evoluci. Důkaz zkamenělinami začíná ve vrstvách, které geologové nazývají "kambrijské" a jejichž stáří se odhaduje asi na půl miliardy let. Teprve v těchto vrstvách se objevuje život. Ano, v tomto dokladu, který poskytují horniny, život vstupuje zcela bezprostředně a ve velmi rozmanitých formách, v podobě obyvatel moře, kteří nenesou žádné stopy pozvolného, věky trvajících vývoje z beztvaré protoplazmy.

V předkambrijských vrstvách, přímo pod kambrijskými usazeninami neobjevují se žádné zkameněliny. Přece však evolucionisté tvrdí, že život existoval již miliardu let před časem kambrijských vrstev. Proč toto tvrzení, když přece nemají žádné zkamenělé důkazy? Protože se zdráhají vzít v úvahu zvláštní náhlé stvoření nebo vytvoření života Bohem - Stvořitelem, a přece jen toto dlouhé období potřebují, aby se evolucí mohl malý chomáček protoplazmy vyvinout v nesmírnou mnohotvárnost vysoce organizovaného života, který se tak náhle objevuje v kambrijských vrstvách.

Co však evolucionisté říkají o tomto choulostivém bodu? /82/: "První dobře zachované množství organismů nalézá se v kambrijských horninách na počátku paleozoické doby. Toto jest však v dějinách země již daleko pokročilá doba a podle vývojového stupně, ve kterém se nalézají

zvřáta a rostliny kambrijské doby, můžeme si býti jisti, že život tehdy trval již dlouhý čas."

Ale jak je možné být si jist, že život trval již dlouho před tím, když pro to chybí důkazy? Tito lidé tvrdí, že život počal asi před půl-druhou miliardou let, sami však shledávají, že zkameněliny podávají důkaz pouze pro půl miliardy let! Jak jsou lehkověrní ke svému evolučnímu náboženství!

Následující výňatek ukazuje, s jakou horlivostí se evolucionisté snažili vyplnit mezeru miliardy let, aby měli nějaké skutečnosti, o něž by mohli opřít svou víru /82/: "V jistých oblastech jsou ložiska téměř nezměnitelného proterozoického sedimentu /vrstva pod kambriem/. Jestli vůbec někde, pak tedy zde smíme doufat, že najdeme důkaz předkambrijského života a mnozí schopní paleontologové dlouho a pečlivě pátrali po zkamenělinách v této vrstvě. Výsledky až dosud zklamaly. Domnělé zkameněliny řas, vylučujících vápno, se ve velkém množství vyskytují v jistých proterozoických útvech. Před několika málo lety byly ještě označovány za nejstarší známé organismy. V poslední době se však zjistilo, že tyto útvary jsou anorganického původu. Přes mnohá znamení, dávající plno naděje, ohlášené objevy bakterií /prvků/ a členovců postrádají pevného podkladu. Jedině zkameněliny, které až dosud byly s jakousi jistotou identifikovány, jsou zkameněliny jistých kroužkovitých červů a jakýchsi houbovitých jehliček. Protože se tam zkameněliny vyskytují tak řídko, bylo celé toto velké období, k němuž patří archaezoické a proterozoické vrstvy, označeno jako "cryptoeon", tj. "období skrytého života."

Ne právě s optimismem se mluví o hubeném a zcela nedostatečném důkazu předkambrijských zkamenělin. Anglická kniha "Nárys geologie" vzhledem k tomu s lítostí poznamenává: "Toto jistě není žádný působivý výčet důkazu života v době více než tří čtvrtin dějin země." Geologie tedy nedává evoluci podporu, v kterou evolucionisté doufali.

Ačkoliv by evolucionisté rádi donutili důkazy v horninách, aby hlásily něco jiného, tyto důkazy oznamují, že život se objevil náhle a ve složité formě a že nové čeledi vstoupily v existenci bezprostředně, bez zřejmých předchůdců. Důkazy zkamenělin dosvědčují, že život neprolamuje hranice čeledí, i když se uvnitř těchto hranic dalekosáhle různí.

Paleontologie dokazuje, že první netopýři byli praví netopýři, první velryby pravé velryby, že první ptáci měli dokonale vytvořené peří a první hmyz byl dobře vyvinut.

Známý francouzský vědec Lecomte du Nouy řekl /83/: "Zdá se, že každá skupina nebo čeleď zrodila se náhle a téměř nikdy nenacházíme formy, které by je spojovaly s předcházející čeledí. Když je objeví-

me, jsou již zcela rozlišeny. Ale nejen že nenacházíme prakticky žádné přechodné formy, ale všeobecně je také nemožno novou skupinu přivést společlivě ve spojení s nějakou starší." Připouští, že plazi se objevují náhle, že nemohou být spojeni s jakýmikoliv zemskými předchůdci a totéž přiznává vzhledem k savcům. O ptácích říká, že mají "všechny neuspokojivé znaky absolutního stvoření".

5.6.2. Určování stáří

Biblická zpráva o stvoření světa a o celosvětové potopě je ve vědeckých kruzích všeobecně odmítána, a to z toho důvodu, že biblická chronologie nesouhlasí s dnešními názory. Před lety vypočítal anglický biskup Usher datum stvoření světa v sedmi dnech do r. 4 004 př. Kr. To znamená, že dnes by od stvoření světa se všemi rostlinami, živočichy a člověkem neuběhlo ještě 6 000 let. Zatím co tzv. vědecké názory počítají pro výskyt života na naší planetě 1 1/2 miliardy let.

Mohou se vědci při určování stáří tolik mýlit, nebo máme zaujmout kritické stanovisko k bibli?

1. Geologické počítání času.

Aby bylo možno odůvodnit evoluci, potřebují její zastánci dlouhé časové období, poněvadž podle jejich teorie postupuje vývoj tak pomalu, že z něj žádná generace nic nepocítí. Proto také musí být Země stará, prastará... Že toto stáří nelze dokázat a že proti teorii staré Země hovoří mnoho skutečností, to evolucionisty zřejmě nevzrušuje.

Před rozšířením vývojové teorie se vědci spokojili stářími tisíců let. Brzy se však poznalo, že vývoj by potřeboval miliony let. Někteří vědci se začali ohlížet po způsobech, jak by dokázali - tak, jak to požadovala vývojová teorie - že Země je velmi stará. Všechny vymyšlené datovací metody, které byly použity pro určení stáří Země, jsou založeny na principu uniformitarizmu, t.j. názoru, že svět se vyvíjel vždy tak, jako dnes, t.j. bez světových katastrof. Geolog Beurlen napsal: /175/"Všechny pokusy, určit trvání a stáří Země geologickými prostředky, zůstaly neuspokojivé. Není to ani jinak možné. Tak, jak se nemůžeme vytáhnout sami za vlastní kšticí z bažiny, právě tak nemůžeme změřit proces, který probíhá s námi samotnými. Musíme mít nějaké měřítko, které lze přiložit zvenčí... Bylo nalezeno objevením radioaktivity."

Věřilo se, že se podařilo nalézt toto měřítko zvenčí z rozpadu radioaktivních prvků. Bylo vypracováno několik datovacích metod k určování stáří hornin /178/:

a/ metoda uran - olovo. Radioaktivní rozpad uranu a jeho příbuzného prvku thoria na izotopy olova 206, 207 a 208 nabízí celou řadu metod pro určování stáří hornin, které jsou radioaktivní a bohaté na uran. Uran 238 se rozpadá dlouhou rozpadovou řadou až na olovo 206. Při tom vzniká celá řada prvků s různými poločasy rozpadu a současně uniká radioaktivní záření alfa, beta a gama. Aby bylo možno u těchto rozpadů stanovit stáří horniny, je zapotřebí mnoha předpokladů:

- že poločasy rozpadu uranu a všech na rozpadu zúčastněných prvků, byly od vzniku země vždy stejné,
- že při krystalizaci horniny nebyly přítomny žádné atomy olova, tzn., že všechny atomy olova vznikly z rozpadu uranu,
- že dodatečně, tedy od okamžiku krystalizace, zůstala zkoumaná hornina uzavřeným systémem a nedošlo k vniknutí nebo ke ztrátě atomů olova a uranu.

Při každém určování stáří nějaké horniny se tyto předpoklady respektují. Je však tragikou naší vědy, že se na takovýchto neprokázaných a neprokazatelných předpokladech budují celé stavby pojmů. Jsou nereálné a vůbec neodpovídají daným skutečnostem a proto také jsou všechny údaje o stáří, i když bylo provedeno jejich zjišťování se sebevětší pečlivostí, chybné, neboť:

- na naší Zemi vůbec neexistují uzavřené systémy, mohou vznikat různé izotopy olova tzv. záchytem neutronů,
- uran může být vymýván spodní vodou,
- rozdílná velikost barevných ostrůvků kolem zon radioaktivních složek ukazuje na to, že se poločasy rozpadů měnily /176/,
- v rozpadové řadě uran 238 až olovo 206 je mezistupeň plyn radon 222 s poločasem rozpadu 3,82 dnů. Kdo chce tvrdit, že část tohoto plynu ze systému neunikne?
- olovo se může odpařovat,
- izotopy olova byly jistě přítomny již při vzniku minerálů od začátku.

Touto metodou bylo určeno stáří Země na 4,51 miliardy roků.

b/ metoda draslík - argon. Stala se známou v posledních letech jako jedna z nejdůležitějších metod pro určování stáří hornin. Je mnohem univerzálnější než předchozí metoda, jeli-

kož draslík se v zemské kůře vyskytuje v průměru 25,9 kg na 1 tunu. Přírodní draslík 39 obsahuje ještě své izotopy, a to draslík 40 a 41. Na 100 000 atomů draslíku 39 připadá jen 12 s atomovou hmotností 40. Draslík 40 je radioaktivní a rozpadá se na vápník 40 /89 %/ a argon 40 /11%/, přičemž vyzařuje záření beta a gama. Poločas rozpadu je 1,3 miliardy roků. Vznikající vápník je nezajímavý, neboť je ho všude dost. Zato však vznikající argon jako plyn, je pro určování stáří zajímavý. Ačkoliv se od této metody mnoho očekávalo, zklamala. Aby tato metoda mohla být považována za skutečné hodiny, na kterých by bylo možno odečítat stáří hornin, musely by platit následující předpoklady:

- muselo by být zaručeno, že při krystalizaci hornin nedošlo k nasátí argonu ze vzduchu, který ho obsahuje 0,93 %. Čím je v hornině více argonu, tím by se hodnotila jako starší /již jeden atom argonu na 100 000 atomů draslíku je zdrojem chyby 1,3 miliardy let/. Na mnoha konkrétních případech tato metoda selhala. Např. /177/: Na Havajských ostrovech byla před 200 lety v činnosti sopka Kilauea. Při stanovení stáří sopěčného produktu metodou draslík - argon, vyšlo výpočtem stáří 22 miliony let. Příčina chyby tkví v tom, že zatím co láva byla ještě tekutá, pohltila argon ze vzduchu,
- musí být jistota v tom, že jak argon, tak i draslík, zůstanou v hornině a nemají možnost unikát. Je to nesplnitelný požadavek, protože argon je plyn a draslík je prvek s velkou slučivostí a všechny draslíkové sloučeniny jsou ve vodě dobře rozpustné. Je zcela nepochopitelné, proč metoda, jejíž nedostatky byly již mnohokrát prokázány, je ještě v současné době používána.

c/ metoda rubidium - stroncium

Tato metoda se používá převážně při stanovení stáří metamorfózních hornin. Rubidium 87 je radioaktivní a rozpadá se za současného beta záření na stroncium 87. Poločas rozpadu je stanoven na 47 miliard roků. I u této metody se dokázalo, že není spolehlivá, a to z těchto důvodů:

- o přesném poločase rozpadu rubidia není ještě zcela jasno
- na naší Zemi existuje přirozené stroncium 87, které zkresluje výsledek výpočtů
- stroncium 87 snadno difunduje /prolíná/

- stroncium 87 může rovněž vzniknout ze stroncia 86 zachytem neutronů.

2. Určování stáří fosilií.

Radiokarbonovou datovací metodou /metoda C^{14} /. Vypracoval ji po druhé světové válce americký badatel W. F. Liby /84/, nositel Nobelovy ceny za chemii z r.1960. Je založena na zjištění, že radioaktivní izotop uhlíku C^{14} je v tzv. výměnném uhlíkovém rezervoáru v atmosféře, v oceánech i ve veškeré živé hmotě obsažen v konstantním množství. Tolik C^{14} , kolik ubude jeho radioaktivním rozpadem, je opět nahrazeno působením kosmického záření. Jakmile však živočich zahyne, strom je podřat, jakmile tedy tyto části živého světa vypadnou z výměnného rezervoáru, izotopu C^{14} , obsaženého v jejich hmotě, která se zachová, nadále už jen ubývá. Tzv. poločas rozpadu /čas, v němž se radioaktivním rozpadem sníží určité množství látky na polovinu/ se u jednotlivých radioaktivních látek pohybuje od miliontiny vteřiny k 10^{17} roku. A snad nejpříznivější okolností pro využití izotopu C^{14} v archeologii je jeho poločas rozpadu experimentálně stanovený na 5568 ± 30 let, (v literatuře /178/ je uveden poločas rozpadu na 5730 roků), tedy hodnota skoro optimální pro časový rozsah zájmu archeologů. Tato technicky velmi náročná metoda není v principu o nic složitější než měření času na přesýpacích hodinách. Abychom určili, kolik času uplynulo od obrácení přesýpacích hodin, bereme v úvahu, jaká část zrněk propadla vzhledem k celkovému obsahu a jak dlouho rozpadávání trvá. Totéž v našem případě: Zjišťujeme-li, jak dlouhá doba uplynula od smrti živého organismu, z jehož pozůstatků v archeologickém objektu byl vzat vzorek, uvažujeme změřený obsah izotopu C^{14} ve zkoumaném vzorku ve srovnání se známou hladinou C^{14} v živé hmotě při známém poločasu rozpadu. Teoretické předpoklady i technické postupy metody C^{14} jsou už dlouhou dobu vystaveny kritice, která někdy dokonce vyústila v její úplné odmítnutí. Jak se ukazuje v poslední době, dosavadní datování na základě metody C^{14} je třeba zvláště ve starších obdobích nad 1 500 let př. n. l. korigovat podle dat získaných tzv. dendrochronologickou metodou, která se opírá o studium počtu a charakteristik letokruhů na různě starých a časově navazujících kmenech."

Podívejme se na tuto elegantní metodu z vědeckého hlediska a prošetřme i některé nedostatky:

a/ /52/: Metoda je závislá na tom, že syntéza C^{14} z atmosferického dusíku N^{14} zůstává vždy konstantní. /Vysoko ve stratosféře je ovzduší bombardováno kosmickými paprsky, které působí na atmosferický dusík a vytváří tak radioaktivní uhlík C^{14} /. Byla-li však podstata stratoféry před 5 000 lety jiná než nyní, byly by všechny organismy, které v této

době zemřely, radioaktivně mrtvé. Nyní se určuje jejich stáří pomocí metody C^{14} a C^{14} se nezjistí. Závěr je takový, že ostatky jsou více než 12 tisíc let staré. Ve skutečnosti je jejich stáří teprve 5 000 let. Nelze zaručit, že by stratosféra, kde je obsažena podstata C^{14} , nebyla před několika tisíci lety lépe chráněna před zářením, takže pronikalo méně paprsků. Svědčí o tom nové poznatky o ubývání intenzity magnetického pole kolem naší Země. Toto pole brání naši Zemi před kosmickým zářením. Jestliže v minulosti byla intenzita magnetického pole větší, potom vnikalo do atmosféry méně kosmického záření a tím také vnikalo méně radioaktivního uhlíku C^{14} . Dále nás bible informuje, že před potopou na zemi nepršelo, což je znamenitá skutečnost. /Genesis 2,5./ Zemské klima bylo mnohem teplejší. Život na zemi byl biologicky silnější. Radioaktivní záření zkracuje život lidí i zvířat a urychluje stárnutí. Dnes je vědecky dokázáno, že se má zabránit každému zbytečnému ionizujícímu záření. Předpotopní lidé žili daleko déle než my. Dá se říci, že před potopou stála osa země k slunci jinak, polární krajiny mohly přijímat sluneční světlo v zimě i v létě. Je tudíž možno říci, že množství C^{14} v ovzduší nebylo vždy konstantní.

b/ Grahame Clark /84/: "...jednotlivé údaje získané radiokarbonovou metodou, nejsou samy o sobě příliš přesné: k opatrnosti vedou už takové potenciální zdroje omylu jako kontaminace, chybný odběr a označení i nesprávné zpracování vzorků. Radiokarbonová metoda navíc v sobě zahrnuje faktor nahodilosti, jemuž se často nepřikládá náležitý význam.. Údaje získané radiokarbonovou metodou musíme považovat spíše za data relativní než absolutní - alespoň do té doby, než bude vliv proměnlivé intenzity zemského magnetismu prozkoumán tak přesně, aby bylo možno na jeho základě tyto údaje korigovat."

c/ "Archeolog V. Milojčić /85/ otevřeně vystoupil proti určování stáří archeologických nálezů pomocí měření stupně rozpadu radioaktivního uhlíku, který obsahují. Označil tuto poměrně novou a všeobecně uznávanou fyzikální metodu za nepřesnou a nespolehlivou. Dokládá to řadou až anekdotických příkladů. Když touto metodou měřil stáří kvetoucí plané růže, vyšlo mu stáří 360 let. Ulita docela mladého

žijícího měkkýše vykazovala stáří 1200 let. Naproti tomu zkoumaný vzorek eukalyptu měl podle měření existovat až za 800 let a jakási ulita z Floridy dokonce až za 1 080 let! Milojčić došel tak daleko, že obvinil z organizovaného podvádění 50 světových laboratoří, které se datováním archeologických nálezů měřením radioaktivity C^{14} zabývají. Přivolal tím ovšem na svou hlavu hněv fyziků. Dokázali mu, že se nevyzná ve statistice, nebere v úvahu teorii chyb, nerozumí významu střední hodnoty atd. Ukazuje se však, že dosavadní metodika těchto měření má přece své závažné slabiny. Všechny výpočty stáří nálezů jsou založeny na chybném předpokladu, že původní radioaktivita byla stejná jako dnes. Je však již nesporně zjištěno, že tato hodnota se během věků mění. Jen za posledních 100 let došlo ke zřetelným změnám koncentrace C^{14} v ovzduší důsledkem rozvoje průmyslu a jaderných výbuchů. A tak nyní odborníci, podobní detektivům, usilovně pátrají po všech možných vlivech, které zavinují nepřesnost této zatím nejlepší metody zjišťování stáří archeologických nálezů." Touto metodou lze určovat stáří organických zbytků maximálně jen do tří polohasů rozpadu, tj. do 15 - 17 000 let. Je-li někde uvedeno, že touto metodou bylo určeno stáří v milionech roků, pak je to "novinářská kachna".

3. Určování stáří podle fosilií.

Poslední metoda, která se dnes používá k určování stáří geologických útvarů, je nesmírně důležitá. Princip je následující: dle evolučního učení musí obsahovat nejstarší geologické útvary jen jednodušší útvary. Složitější formy života se v této době ještě nevyvinuly. Jistá fosilie patří tudíž do určité doby a podle toho se určuje stáří útvarů.

Stojíme však před otázkou: Je to logicky správné a oprostěno od jakýchkoliv námitek? Tímto zkusíme pravdivost evoluční teorie, zda stojí na skutečných důkazech! Tato metoda se stala velmi důležitou v moderní geologii. Přesvědčení, že darwinismus je vědecky neotřesitelný, je u mnohých skálopevné. Podívejme se však, je-li možno darwinismus použít jako důkaz pravdivosti. Zjistíme nakonec, že jde o "circulus vitiosus" /bludný kruh/.

Řada přírodovědců dokázala, že z tohoto "důkazu" se ježí vlasy na hlavě. Např. W. E. Lammerts - Growing Doubts cituje /52/: "Procento případů, kde je požadována poslušnost od jednodušších forem až po

komplexní organismy, je překvapivě malé. Ve skutečnosti leží útvary, které obsahují vysoce vyvinuté formy života, často přímo na základním granitu. Mám ve své sbírce na 500 popsaných případů, které vykazují převrácené pořadí, to znamená jednoduché, nevyvinuté formy života leží nahoře a vysoce vyvinuté formy jsou pod ním."

Také R. H. Rastall, docent ekonomické geologie na univerzitě v Cambridge, píše r. 1956 /52/: "Ze striktně filosofického hlediska se nemůže popřít, že geologové argumentují v jakémisi "circulus vitiosus". Relativní stáří skal určují pomocí zbytků ve skalách."

Celá síla této teorie spočívá pouze v tom, že se nedá odmítnout i tehdy, je-li segmentace útvarů falešná. Tedy: leží-li některý útvar přímo na základním granitu, nemusí být starý. Poloha útvaru má malý význam, ale v něm uložené zkameněliny znamenají všechno. To stojí v rozporu s evoluční teorií.

4. Skutečnost je jiná /86/.

Když se dnes vydaly obě velmoci v boj o dobytí či ovládnutí planetárního prostoru, pak vycházejí z poznání, které platilo již za Galilea, Keplera a Newtona jako jistý a nezvratný důkaz. Tito pionýři moderního vědeckého bádání razili při pozorování přírody i patřičné pojmy jako hmota, těleso, tíha, energie a čas. V mnohých vzorcích popsali zákony, dle kterých je známá závislost souhvězdí na svých drahách a dle kterých probíhá život na zemi. Nestalo se tedy, že by jeden člověk poznal vše najednou, anebo že by hned všechno pochopil, ale učil se stále víc a více poznávat přírodu a takto rozšiřoval o ní své poznatky.

Bez těchto pozorování a výpočtů, které razily cestu kupředu, nebylo by se stalo, že francouzský astronom Urbain Jean Leverrier objevil u pracovního stolu v r. 1845 planetu "Neptun". Z výkyvu dráhy "Uranu" a na základě gravitačního zákona přišel k závěru, že ve sluneční soustavě musí existovat ještě nějaká neznámá planeta. Stejným způsobem byla objevena v r. 1930, také od pracovního stolu, devátá planeta naší sluneční soustavy "Pluto", přestože se tato planeta vůbec nehledala.

Jak přesně a spolehlivě používají fyzikové a technici našich dnů dosud poznaných zákonů ve svých výpočtech, vidíme z úspěchů kosmonautických pokusů. Je to přece až dosud největší triumf lidského ducha.

Míšenský biskup Dr. Otto Spülbeck přitakává západnímu materialisticko-mechanickému světovému názoru, když se pokouší vyjádřit chování člověka k přírodě jakýmsi snadným a přitom drastickým srovnáním: "Dle tohoto obrazu světa probíhá zde na světě všechno podle pevných zákonů. Vše lze vyjádřit pohybem. Jeden přírodní zákon staví na druhém..."

Příroda nedělá žádné skoky, protože nemůže přijít nic ne-

očekávaného. Zázraky jsou podle tohoto zobrazení nemožné. Neboť když se připoutají zákony jako přičky u žebříku, pak musí, když se jedna přička žebříku vyjme, padnout celý žebřík. Bůh už více nemůže zasahovat do tohoto stroje. On snad mohl stvořit na počátku tento stroj, mohl dát začáteční podmínky, mohl uvést kouli do pohybu, nyní však jde všechno samo. Kdyby Bůh zasáhl do tohoto stroje, tento by se zhroutil.. Pán Bůh může nanejvýš přihlížet, jak se jeho 92 prvků prohání i s těmi mnohými triliony atomů mezi sebou a jak se spolu spojují. On nepotřebuje a také ani nemůže více pohnout ani jediným prstem."

Tak vidí přírodu mnozí lidé. Jsou mezi nimi lidé vzdělaní a často i učenci. Z tohoto stanoviska poznávají na naší zemi takové věci, které zařazují do dob milionů či snad ještě více let zpátky.

Z přenesení od pozorování naší doby na další údobí a na jiné světy, jsou vyvozovány konečné závěry pro vznik a stáří naší Země, pro vznik života a jeho vývoj až k dnešnímu stadiu. Tímto se však dostáváme do říše hypotéz. Převedeme-li pouze zákonnou míru, kterou dnes poznáváme a kterou srovnáváme s přijatými miliony let, dostáváme se pouze o malou píď kupředu a přicházíme tak k známé evoluční teorii a učení o původu.

Tak správně a přesně kráčí za poznáním moderní fyzika a dnešní technika. Užívá vypořádané zákony v dnešní době. Všecko to, co by se mohlo říci o dlouhých, minulých dobách, zůstává zcela hypotetické. Vřelá upřímná láska k pravdě a logickému myšlení nám nedovoluje přehlédnout tento rozhodující rozdíl.

Výše nastíněný světový názor lidského myšlení je ořesen objevením atomové energie již v samotném svém základu. Pohledem do světa mikrokosmu, do světa atomů, molekul, protonů a neutronů přicházíme k úplně jiným poznatkům: "Přírodní zákony jsou nějakým druhem ocelového lešení, na kterém je pověšena stavba světa; naše tělo se může chovat i jinak, než žádají přírodní zákony, bez toho, že by se svět zhroutil."

Právě s tímto nemohl žádný přírodovědec dosud počítat. Myslíme na vyskytující se zásoby uhlí, na jantar na pobřeží Baltského moře, nebo na diamanty v Jižní Africe a říkáme, že to byly kdysi stromy a celé lesy, nebo pryskyřice, ve kterých je vidět často hmyz, který tam našel svou smrt. Kolika tisíciletí, ba milionů let by bylo třeba, aby se z rostlin vytvořilo uhlí, jantar nebo diamanty?!!!

Dne 11.7..1961 vyšla v tisku následující zpráva s nadpisem "Umělé diamanty": "Čtyři roky po podzemním atomovém výbuchu v jedné horské jeskyni v Nevadě poprvé vkročili vědci a žurnalisté na místo výbuchu. Zjistili, že atomovým výbuchem povstal světový zázrak s fantastickými formami a umělými diamanty v podobě kapek." Ve zlomku jedné sekundy

vlivem obrovského žaru atomového výbuchu se roztavila země, skály se všemi nerosty a přeměnily se na diamanty.

Nad tím je třeba se zamyslet a přijmout další možnosti, které nám otevírají nový pohled na tzv. "miliony let". Atomy existují tak dlouho, jak dlouho trvá svět. Atomový blesk byl možný odjakživa, jen my lidé jsme o něm nic nevěděli a nikdy jsme nepočítali s takovou možností. Bůh však stvořil všechno, i atomy. On zná i ovládá takové moci, které v nich dřímají. Nebyl by ukvapený závěr přijímat v našich úvahách jen ty možnosti, které známe? Bůh disponuje ještě s jinými možnostmi a prostředky, o kterých se nám ani nesnilo.

Jiný příklad: od té doby, kdy byla objevena atomová energie, nepozoroval se pouze rozpad radioaktivních prvků, nýbrž byla zjištěna také doba, kterou potřebovaly prvky ke svému rozpadu.

Jeden velmi zajímavý příspěvek na toto téma byl uveřejněn ve švýcarském technickém časopise /87/: "Rychlost radioaktivního rozpadu byla až dosud pokládána za nezměnitelný a neovlivnitelný přírodní zákon. Myslelo se, že je konstantní, jako např. rychlost světla. Tak se určuje stáří hornin, skalnatých masivů a také jiných archeologických nálezů na základě rozpadu uranu a pomocí metody C^{14} . Mělo se za to, že takto lze dosáhnout absolutní přesnosti a výsledek nemůže být ovlivněn ani teplem, ani zimou, tlakem, magnetismem nebo kteroukoli jinou silou.

/88/: Vědci v "Westinghouse Research Laboratory" v Pittsburghu /USA/ postavili svým krátkým pokusem k nezměnitelnosti tohoto přírodního zákona velký otazník. Zjistili totiž, že radioaktivní rozpad železa Fe^{57} může být prodloužen. Železo Fe^{57} existuje jak v radioaktivním neboli vzbuzeném stavu, tak i ve stavu neradioaktivním, stálém.

Vědci uložili radioaktivní železo do pláště stálého Fe^{57} . Výsledek ukázal, že některé radioaktivní atomy, vysílající gama paprsky, byly pohlceny od atomů stálých, které tím byly uvedeny do vzbuzeného stavu. Nato musely tyto atomy opakovat svůj proces rozpadu, čímž byl prodloužen radioaktivní rozpad asi o 3 %.

Výsledek tohoto experimentu má předběžnou, čistě teoretickou cenu, bez vyhlídky na možnost brzkého praktického upotřebení. Dle výroků vědců mohly by získané poznatky eventuálně přispět k tomu, že by bylo možné dosáhnout nadějného cíle, radioaktivní rozpad dle možnosti buď prodloužit anebo ukončit a odstranit."

Na druhé straně se sovětským fyzikům podařilo podstatně zkrátit poločas rozpadu Americia, a to za pomoci urychlovačů. Tento pokus byl proveden v laboratoři pro jaderný výzkum v Dubně.

Tímto jsou nám předloženy dosud zcela neznámé principy,

kteře nebylo možno teoreticky předpovědět. Výňatek z přednášky Dr. Hanse Rohrbacha, universitního profesora v Mainzu /86/. Vyslovil se jasně a určitě pro Boha - Stvořitele, i ke zprávě o stvoření jako pramene zjevení božské pravdy. Mluvil také o jistotě přírodovědeckých výzkumů a pokračoval dále: "Nyní se snad budete tázat, zda lze zastávat takový postoj bez nějaké vnitřní rozpolcenosti? Nestojí často přírodovědecké poznatky v protikladu k svědectví bible? To míníte vy, ale není tomu tak. Musím jasně říci: Ne! Ne! Byla doba, kdy byla pocítována neshoda mezi božským zjevením a přírodovědeckým pozorováním a to připravilo věřícím lidem zármutek a bolest. Může tomu být tak i dnes. Ale tento protiklad nevznikl tím, že bylo falešné a nepravdivé Boží zjevení. To se může vždy přihodit. Ne, zdánlivý protiklad mezi Božím zjevením a vědeckými poznatky může nastati tím, že tyto přírodovědecké poznatky nepronikly až do hloubky skutečnosti. Pak následuje naše kolísání a zmatek. Nyní mají přírodovědci hlubší, jistější porozumění pro skutečnost... Je to pro ně však těžké, aby se z toho poučili, ba některý z nich se spokojí s dosavadním myšlením a názory.. Fyzik dneška se sklání před skutečností, která je jiná, než si myslel."

"Skutečnost, která je jiná", než se dříve zdála. S touto formulací uhodil Rohrbach přesně na jádro, na kořen problému. Z tohoto myšlenkového obrazu také s jeho předčasně učiněnými závěry, vznikla evoluční teorie a učení o původu druhů. V ní nebylo vůbec místa pro nějakého Stvořitele. Všechno muselo vzniknout postupně. Člověk povstal ze světa zvířat, zvíře z plazmy, země z održené mlhoviny sluneční atd. To vše se pohybuje úplně v bahně staré pohanské kosmogonie. Jaký protiklad k základnímu postoji křesťana, který tam, kde nic nevidí a kde nemohou platit žádné základy rozumu, jednoduše věří, jak to popisuje apoštol Pavel: "Každý dům totiž musí být od někoho stavěn, ale ten, kdo postavil všechno, je Bůh." /Epištola k Židům 3,4. - překlad Ondřeje Petřů/.

5.7. Zamyšlení nad Darwinem a vážné důvody proti jeho teorii

1. Jeho vlastní přiznání /89/: "Měl bych se zde také přiznat, že jsem si jako malý chlapec rád vymýšlel úmyslné lži, abych vzbudil rozruch."

2. Jeho jiné teorie byly překonány. Sám přiznává k pojednání o pobřežních terasách, které uveřejnil ve "Filosofickém sborníku" /89/: "Tato práce byla velkým omylem a stydím se za ni. Protože jsem byl pod

hlubokým dojmem zdvižené pevniny, které jsem viděl v Jižní Americe, přisoval jsem terasy činnosti moře; ale musel jsem upustit od tohoto názoru, když Agassiz uveřejnil svou teorii o ledovcovém jezeru. Protože za tehdejšího stavu našich vědomostí nebylo možné jiné vysvětlení, snažil jsem se odůvodnit vznik linií účinkem moře; můj omyl mi byl dobrým poučením, abych ve vědě nikdy nevěřil zásadě výlučnosti."

3. Jeho teorie byly neustále opravovány /89/: "Nemohu ovšem jednat jinak, neboť s výjimkou teorie o korálových útesech nemohu si vzpomenout na jedinou napoprvé utvořenou hypotézu, které bych se nebyl musel po nějaké době vzdát anebo ji silně opravit."

4. Proti Darwinově nauce svědčí tyto vážné důvody /34/:

- a/ Předně je to vnitřní, vrozená schopnost vývoje u každého jedince - tedy ne bojem o život, ani ne pohlavním výběrem.
- b/ Paleontologie nám jasně dokázala, že ve vrstvách kůry zemské nalézáme mnohé silné druhy, jež vyhynuly /např. koryši, obrovští ještěři atd./, zatím co slabší druhy dosud trvají.
- c/ Paleontologii se také dosud nepodařilo zjistit přechodné tvary mezi jednotlivými čeleděmi zvířat a mezi zvířetem a člověkem. Citát od A. H. Clarka /90/: "Jednou z nejpozoruhodnějších a nejdůležitějších skutečností, jež byly potvrzeny zkoumáním zkamenělých živočichů je, že od nejranějších dob, od samého prvního začátku fosilních záznamů, zůstal všeobecnější vzhled zvířecího života na zemi beze změny." Dále na jiném místě píše: "Úplný nedostatek jakýchkoliv přechodných forem mezi většími skupinami zvířat, který je jedním z nejpozoruhodnějších a nejvýznamnějších zjevů, odhalených zoologickým zkoumáním, byl až dosud přehlížen nebo aspoň ignorován."
- d/ Místo přechodných tvarů, které nikde nebyly nalezeny, setkáváme se vždy a všude pouze s tvary hotovými, nikoli se tvary ve vývoji. Clarck o tom píše /90/: "Ať jdeme jak chceme daleko nazpět ve fosilním záznamu dřívějšího zvířecího života na zemi, nenalezneme ani stopy živočišné formy, která by byla přechodem mezi různými většími skupinami."
- e/ Nepříznivým faktem pro descendenční teorii je také neplodnost mišenců - bastardů. Jedinci téhož druhu mívají plodné potomky. Zkříží-li se však jedinci různých druhů, i kdyby

si byli sebe podobnější /jako vlk a pes, kuň a osel/, nemívají plodných potomků. Této skutečnosti, že zkřížení způsobuje sterilitu, se vždy užívalo jako důležitého důkazu hranic mezi druhy. Dnes se k tomuto účelu používají výsledky studií chromozómů.

- f/ V egyptských pyramidách byly nalezeny mumie psů, koček, opic a jiných živočichů, které se nijak neliší od nynějších druhů, ač jejich stáří je uváděno několik tisíc let.
- g/ Bakterie se množí až 50krát za den - přesto nakažlivé choroby, způsobené choroboplodnými zárodky, se projevují stejně jako v dobách starého Egypta.
- h/ Žádný žijící organismus v současné době není ve stadiu vývoje nebo s polovynutým orgánem. Všichni živočichové jsou jedinci, kteří veškeré orgány potřebují ke svému životu.

5. Darwin zakončil své dílo "O vzniku druhů" památnými slovy, jakých by sotva užili Haeckel a jeho spolupracovníci /81/: "Je to vskutku velkolepý názor, že Tvůrce - zárodek všeho života, jenž nás obklopuje, jen několika málo pratvorům vdechl život a že, co planeta naše podle přísných zákonů tíže kolem slunce kolotá, a tak jednoduchého začátku nekončící řada bytostí vždy krásnějších a dokonalejších se zrodila a ještě rodí."

Když jej někteří pro tuto zmínku o Tvůrci napadali, odpověděl Darwin v londýnském "Athenaeu" /25.4.1863/ takto: "Kárali mě někteří za to, že jsem užil tohoto biblického výrazu "Tvůrce", kde jsem mluvil o pratvaru, jemuž byl nejprve vdechnut život - v díle tak čistě vědeckém. Snad jsem neměl toho výrazu použít; ale jednak jest vhodný na označení, že o původu života víme tak málo, jako o původu síly a hmoty."

6. Poslední dny Charlese Darwina.

Vyprávění Mrs. Heppe z Northfieldu o její návštěvě u Ch. Darwina: "Bylo to za krásného podzimního odpoledne, když jsem byla požádána, abych navštívila profesora Ch. Darwina. Byl již téměř stále upoután na lože. Jeho zjev byl vznešený. Seděl rovně na lůžku, oblečen ve vyšíváný župan, podepřen poduškami. Hleděl s nadšením na krajinu, viditelnou širokým oknem. Lesy a pole zářily v zapadajícím jasu slunečním. Tyto západy jsou krásou anglické krajiny Kentu a Surrey. Jeho ušlechtilé čelo bylo oživeno radostí, když jsem vstoupila. Pokynul mi jednou rukou k oknu, ukazuje tu krásu, ve druhé měl otevřenou bibli. "Co čtete právě?" otázala jsem se a posadila k loži. "List k Židům", odpověděl, "stále ještě list k Židům, říkám mu královská kniha. Není velkolepý?" Kládl prst na různá místa a předčítal mi je. Učinila jsem narážku na silně hájené domněnky mnohých o stvoření

světa, na zacházení s 1. kapitolou I. knihy Mojžíšovy. Byl nějak zarmoucen, jeho prsty se pohybovaly křečovitě a zbledl. "Byl jsem mladým mužem s nezralými myšlenkami. Rozhazoval jsem otázky a domněnky a chtěl jsem všemu přijít na kloub. K mému překvapení mé myšlenky zasahovaly kolem jako požár. Nemohu za to, že si lidé z mých myšlenek udělali náboženství." Odmlčel se a po několika větách o svatosti Boží a slávě bible, kterou držel po celý čas v ruce, řekl: "Mám v zahradě pavilonek, který pojme asi 30 osob. Přál bych si, abyste tam promluvila. Rád bych, aby se tam zítra sešlo služebnictvo a sousedé. Promluvíte k nim?" "O čem mám hovořit?" "O Ježíši Kristu!" odpověděl Darwin a rozhodným hlasem dodal: "A o spasení v Něm. Není to ten nejlepší předmět? A doufám, že také zazpíváte. Budete se doprovázet na našem nástroji, že ano?" A s pohledem oživující tváře dodal: "Až budete mít shromáždění, budu mít otevřené okno a zúčastním se také."

5.8. Ústup evoluce před vědeckými skutečnostmi

Proč používá Lecomte du Nouy /83/ v souvislosti se "Známkami absolutního stvoření" slova "neuspokojivý"?

Protože pro evoluční náboženství je stvoření kacířstvím. Pro vědce jsou důkazy stvoření zlem, které nechtějí vidět, ani o něm slyšet nebo mluvit. Všimněme si, jak evolucionisté vyjadřují tento nevědecký postoj.

Sir Arthur Keith řekl: "Evoluce jest nedokázaná a nedokazatelná. Věříme jí pouze proto, že jinak bychom museli uvěřit absolutnímu stvoření, což je pro člověka dvacátého století nedůstojné."

Profesor D. M. S. Watson z londýnské university /109/ napsal: "Zoologové přijímají evoluci nikoliv proto, že by mohla být pozorována jako skutečný proces, nebo... že by se dala dokázati logicky souvisejícími důkazy jako pravdivá, nýbrž proto, že je to jediné, co jinak zbývá. Speciální stvoření je zřejmě nevěrohodné."

Ale skutečnosti, které byly vědeckým bádáním odhaleny, souhlasí s biblickou zprávou o stvoření a před těmito skutečnostmi tvrdohlaví stoupenci evoluce krok za krokem ustupují. Podívejme se na to, od čeho museli již odstoupit.

Evoluce nemá žádný výchozí bod, žádný živý počátek svého evolučního řetězu. Dříve předpokládali možnost samozplození z neží-

vé hmoty, ale Pasteurovými objevy se prokázalo, že toto tvrzení je neplatné. Nato evolucionisté vzhledli za hranice země a řekli, že život sem přišel s hvězdným prachem z jiné planety. Když se evolucionisté museli dát na ústup před množícími se skutečnostmi, dostali se ve svém hledání výchozího bodu života tvář v tvář stvoření, jak to připustil jejich přední bojovník Darwin: "Představuji si, že pravděpodobně všechny organismy, které kdy žily na této zemi, pocházejí z jedné primitivní formy, která byla povolána k životu Stvořitelem." Avšak připustit jeden nebo více aktů stvoření znamená připustit možnost tisíců takových aktů. Proto se většina evolucionistů jednoduše vyhýbá otázce, jak počal život. Tak důležitý první článek řetězu evoluce chybí, i když jsou zde teorie, jako např. Oparinova. Připustíme-li vznik počátečního jednobuněčného organismu, jak se potom vyvinul až v člověka?

Před více než 100 lety řekl francouzský evolucionista Lamarck, že tvorové vlivem okolí získávají jisté vlastnosti a tyto předávají dále svým potomkům, kteří je dále rozvíjejí, až konečně vystoupí radikální změna a vytvoří se nové druhy. Omyl Lamarckovy teorie spočívá v tom, že získané vlastnosti se nedědí. Časopis "Life" /91/: "Až do r. 1900 věřili mnozí biologové, že vlivem okolí získané znaky rostlin a zvířat přecházejí na potomky. Novodobá nauka o dědičnosti dokázala, že tomu tak není."

Po Lamarckovi přišel Charles Darwin a řekl: "Kéž mě nebesa chrání před Lamarckovým nesmyslem."

Darwin pozoroval u potomků týchž rodičů různost ve velikosti i barvě. Dále pozoroval boj o život a vyvozoval, že užitečné variace zůstávají na živu, zatím co neužitečné hynou. Na tom založil svoji teorii o přirozeném výběru přežíváním nejschopnějších jedinců. Avšak změna současných znaků jest něco docela jiného, než vyvinout úplně nový orgán. Proto řekl profesor Lock z Cambridge: "Výběr, ať přirozený nebo umělý, nemůže mít sílu k vytvoření něčeho nového."

Profesor Coulter z chicagské university řekl: "Nejzákladnější námitka proti teorii přirozeného výběru jest, že tímto výběrem nemohou nově povstati žádné charaktery, výběr se děje pouze mezi již stávajícími charaktery."

Darwin sám řekl: /81/ "Přirozený výběr uskutečňuje se pouze udržováním a hromaděním malých zděděných modifikací... Kdyby mohlo být dokázáno, že existuje nějaký složitý orgán, který za žádných okolností nemohl povstati z četných malých, po sobě následujících modifikací, moje teorie by se nutně musela zhroutit."

Jak by se bylo mohlo vyvinout oko, ucho, srdce nebo plíce hromaděním malých modifikací? Až do své dokonalosti by byl býval takový

orgán neúčinný, byl by v přirozeném výběru shledán jako neschopný k přežití.

Pavouci mají na zadečku jemný orgán k vytvoření pavučiny, bez něhož by mnozí pavouci nemohli chytit žádnou potravu. Jak tedy žili během milionů let, v nichž se tyto orgány vyvíjely? Jestliže si potravu opatřovali jiným způsobem, proč se tedy musely vytvořit pavučinové orgány? Přirozený výběr by byl přece vyloučil neúčinné modifikace při jejich počátku. Jestliže se prsní žlázy nebo cecíky zvířat, která kojí svá mláďata, vyvíjely pomalu během tisíců nebo milionů let., jak potom zůstala mláďata na živu během toho času? A jestliže byla živena jinak, jak se tu mohly vyvinout cecíky, když přece až do své dokonalosti byly neúčinné? Polohotové, neúčinné orgány by byly bývaly překážkou - a Darwin řekl, že "v nejmenší míře nepříznivá změna bezohledně propadá zkáze".

Dnes se odstupuje od darwinismu, tak jako předtím museli odstoupit od teorií o dědičnosti získaných znaků a o samosplození. Objevené skutečnosti nám dotvrzují, že čeledi se objevily náhle, a to se "všemi neuspokojivými znaky absolutního stvoření". Proto se novější teorie chtějí vypořádat se skutečnostmi, aniž by se musely zabývat přímým stvořením. Nyní se hovoří o mutacích, tj. změnách vystupujících skokem.

5.9. Vysvětluje se evoluce mutacemi?

V roce 1929 řekl Augustin H. Clark, biolog ze Smithsonianova institutu /92/, že není žádných článků pro spojení hlavních zvířecích skupin, že "vývojová linie má jisté mezery" a že tyto mezery "jsou proto přirozené a nelze z nich vyvozovati nedostatek důkazů". Dále vyjadřuje myšlenku, že evoluce neprobíhala poznenáhlu, ale řadou skoků od jedné významné formy života ke druhé. Pokud se jedná o hlavní zvířecí skupiny, říká Dr. Clark: "Zdá se, že zastánci stvoření mají pro sebe lepší argument. Není nejmenší známky toho, že některá z hlavních skupin vznikla z jiné. Každá je zvláštním živočišným celkem, jehož příslušníci jsou mezi sebou úzce příbuzní a proto se projevují jako zvláštní, rozdílné stvoření." Podle pojetí Dr. Clarka se člověk objevil v období pliocenu před dobou ledovou. Objevil se náhle, v podstatě v téže formě, jakou má dnes.

Většina evolucionistů se nyní pokouší vysvětlit náhlé objevení se "čeledi", o níž se zmiňuje Genesis, mutacemi. Aby tato věc se stala srozumitelnou, je nutno si zopakovat některé myšlenky ze 4. kapitoly.

Jádro každé buňky má určitý počet maličkých tělísek, tzv. chromozómů. V zárodečných buňkách je pouze poloviční množství. Když se spojí buňka semene s buňkou vajíčka, má tak oplodněné vajíčko, t.j. nová buňka, jež se stává novým individuem, opět normální počet chromozómů, protože dostala polovinu od matky a polovinu od otce. Proto se dědí charakterové znaky obou rodičů. Každý chromozóm obsahuje tisíce genů a tyto určují dědičné vlohy. Pro veliký počet genů a téměř nespočetné množství možných kombinací genů je v každé čeledi překvapující míra variací. Proto mohl člověk pečlivým výběrem rodičovského kmene vypěstovati takovou rozmanitost psů, koní, hovězího dobytka, drůbeže a jiných domácích zvířat a také rostlin.

Avšak nebyly stvořeny žádné nové geny, nebyly uvedeny do čeledi žádné cizí znaky, nýbrž byly pouze plně rozvíjeny již stávající vlastnosti.

Mendelovy zákony dědičnosti ukazují schéma variací, ale psi zůstávají vždy psy, kočky zůstávají kočkami a lidé lidmi. Od psů není možno dostat kočky, od opic lidi, ani obráceně. Ostatně, tato velká rozmanitost uvnitř čeledi jest často jen výsledkem vědomého výběru, prováděného člověkem a nikoliv dílem přirozeného výběru. V divokém stavu, přenechány samo sobě, kříží se tyto specializované variace, plemenné rasy nebo druhy a brzy se opět vracejí zpět ke své původní formě. Ano, eugenika se opírá o selhání přirozeného výběru ke zlepšení čeledi.

Protože nyní máme již určité vědomosti o genech a dědičnosti, podívejme se na mutace. Geny jako nositelé dědičnosti se mohou, jak se zdá, měniti a tyto změny se odrážejí pak v dědičné struktuře potomků. Tyto změny jsou známy jako mutace.

Většina odchylek není výhodná, zhoršuje podmínky života buňky a způsobí její odumření buď ihned, nebo po určitém počtu generací. Může se však objevit i mutace, která buňku proti původnímu stavu v daných podmínkách zvýhodňuje a má proto větší naději na přežití. Současná teorie vzniku a vývoje živých organizmů na Zemi se opírá právě o tento mechanismus vývojových změn. Předpokládá, že v živých mechanismech dochází občas k náhodnému vzniku nejrůznějších mutací, ale přežívají jenom ty, které jsou v daném prostředí výhodné. Některá posloupnost mutací své možnosti po určitém počtu kroků vyčerpá, vývoj skončí ve slepé uličce, jiná poskytuje možnost dalších výhodných variant a vývoj organismu pokračuje v souladu s podmínkami okolního prostředí.

Protože všechny jiné teorie k vysvětlení evoluce se dostaly do odpadového koše špatné fantazie, dalo se očekávat, že evolucionisté sáhnu po tomto stéblu, aby zachránili svou padající teorii. Nemohla by se po-

kračující řadou malých dědičných mutací poznenáhlu vyvinout zcela nová čeleď? Nebo mohla by snad nahromaděním mutací rázem povstat čeleď nová? Co na to odpovídají výsledky pokusů?

Byly podniknuty rozsáhlé pokusy, zvláště s ovocnou muškou, která je známá jako *Drosophila*, banánová muška. Jedním z nejslavnějších světových badatelů v otázkách dědičnosti jest známý evolucionista profesor H. I. Muller z university v Indiana /USA/. Vypěstoval 900 pokračujících generací banánových mušek, což by se rovnalo době 25 000 let lidského rozplozování. V roce 1927 objevil Muller, že se mutace mnohonásobně rozmnoží, jestliže rodiče byli vystaveni ozáření, např. X - paprsky nebo gama - paprsky z radioaktivních látek. Někteří říkají, že u banánové mušky mutace stoupají až na stopadesátinásobek. Velmi opatrný odhad však udává, že se mutace rozmnožuje dvacetinásobně. Veliké množství Mullerových generací banánových mušek bylo vystaveno ozařování, čímž se mutace rozmnožily značně nad normální míru, takže Mullerovy experimenty s *Drosophilou* by odpovídaly době nejméně půl milionu let lidského vývoje. V takové době by se byly bývaly měly vyvinout všechny druhy opičích lidí, jakož i novodobý člověk.

Co se nyní stalo s malou banánovou muškou během té doby, která odpovídala tomuto dlouhému období? Změnila se v čmeláka nebo chrousta? Nikoliv, je stále toutéž malou banánovou muškou, jakou ji badatelé o dědičnosti měli před sebou od počátku. Stále ještě prožívá mutace, při nichž se její oči mění z červených na bílé a zpět a její křídla se stávají jednou kratšími a pak opět delšími.

Učenci uznávají, že *Drosophila* stále ještě není nic jiného, než banánová muška, přes rozplozování při zvýšených mutacích během asi tisíce generací.

Vysvětlení vývoje mutacemi, jak bylo nastíněno /21/, je velmi zjednodušené. I kdyby jednotlivé mutace vznikaly zcela náhodně, život by do současného mnohotvárného stadia v žádném případě nedospěl. Ani představa o účelném výběru náhodně vzniklých životaschopných mutací prostředím totiž absolutně nestačí ke zdůvodnění rychlosti a mnohotvárnosti vývojového procesu. Ojedinelá mutace sama o sobě by totiž s velkou pravděpodobností téměř vždy vedla k poruše v životních procesech. Pro vznik jedince, který má být na vyšším vývojovém stupni je třeba, aby došlo najednou k celé řadě vzájemně sladěných změn, které dovedou nahradit jemný mechanismus jednoho typu enzymatických reakcí mechanismem jiným, výhodnějším.

Po objevení radioaktivních izotopů je daleko více příležitostí pozorovat mutace a toho plně využívají vědci pro své pokusy. Avšak mu-

tace zklamaly a ukázaly se jako neužitečné pro evoluční teorii. Proč to? Protože druhy /species/ jsou mutacemi spíše poškozovány než zlepšovány. Proto vědci nevítají atomový věk jako prostředek množení mutací, které by urychlily vzestupný vývoj člověka. V časopise "Life" /91/ je napsáno: "Záření při explozi atomové bomby působí genetikům velké starosti. Někteří z nich myslí, že mutace mezi Japonci, kteří byli vystaveni ozáření v Hirošimě a Nagasaki, mohly by trápit lidské pokolení po tisíce let."

Jestliže mutace je hlavní silou evoluce, čímž z jednobuněčného předka v kaluži "prvotního slizu" vznikl člověk, je zvláštní, že nyní mutace působí těžké starosti, místo aby byly vítány jako záchrance, který by pozvedl člověka ještě výše.

Následky ozáření a jeho pozdní genetické účinky byly zkoumány za podpory komise pro atomovou energii na univerzitě ve Washingtonu. K těmto pokusům bylo použito ryb, protože při ozáření reagují skoro stejně, jako výše stojící obratlovci včetně člověka. Jako zprávu o pokroku uveřejnil časopis "Life" 21.11.1949 několik obrazů hrůzně znetvořených pstruhů, potomků ozářených rodičů a poznamenal: "Pokusy během pěti let ukázaly, že ozáření nevyvolává abnormity, které by se příležitostně nevyskytovaly také v přírodě. Avšak ozáření rodiče mají značně vyšší procento znetvořených potomků. Po ozáření X - paprsky o dávce 1 000 Roentgenových jednotek je znetvořených potomků až 59 %. Neobjevily se žádné užitečné mutace a žádné se neočekávají."

Biolog L. R. Donaldson, vedoucí těchto výzkumů, prohlašuje: "Pokud je nám známo, nedocílujeme žádných dobrých znaků. Nemůžeme nic připojit, když něco odnímáme."

Na tyto tvrdé, bezútešné skutečnosti narážejí evolucionisté, kteří očekávali od mutací záchranu pro svou teorii. Z mlhy myšlenky, jejímž otcem bylo jenom přání, vystupuje neměnná skutečnost, že nové čeledi se nemohou tvořit ani získanými znaky, ani přirozeným výběrem, ani mutacemi. Mullerovy studie mutací souhlasí se studiemi Donaldsovými, podle nichž mohou nastati nevýznamné mutace, přičemž potomci dále žijí a dále se rozplozují, zatím co velké mutace přivozují potomkům smrt. Malé mutace oslabují, velké usmrcují a užitečné se ještě neobjevily. Zatím co uvnitř čeledi, zmíněné v I. Mojžíšově, může být mnoho variant, které se kříží a mají potomstvo schopné rozplozování. Silně se odchyloující mutanti jsou Stvořitelovým zařízením genů ničení a tak je zjištěno, že každá čeleď poslouchá zákon Boží a přivádí potomstvo "podle svého pokolení". Hypotézy, jimiž se ohradili evolucionisté, jsou bořeny jedna za druhou přibývajícím poznáním a stálý ústup evolucionistů vyhání jejich teorii z hlav střízlivě myslících lidí.

5.10. Evoluce staromódní a náboženská

Evolucionisté jsou pyšní na svůj domněle moderní postoj. Nespoutáni pověrami, nevázáni na mýty, nezapleteni do náboženství a nezdržováni nevědomostí ani zastaralou lehkověrností, snaží se raketovým tempem dostat se za nové hranice vědomostí. A jistě by se nikdy nenechali zdržovat ve svém rychlém pokroku tím, že by si nechali pověsit bibli na krk jako mlýnský kámen! S posměchem a hanobením odsunují tuto knihu stranou jako knihu, vhodnou jen pro "chudé duchem". S pýchou, která předchází pád, gratulují si evolucionisté ke své velké moudrosti a převaze. Ale jak moderní jest vlastně evolucionista, vysmívající se těm, kteří věří v bibli?

/93/ Evoluci se již učilo v pátém století př. n. l. Řecký filosof Empedocles /493 - 435 př. n.l./, označovaný jako "otec vývojové myšlenky", věřil v samozplození jako počátek života. Myslel, že se organismy vyvinuly poznenáhlu po mnohých pokusech a zmatcích - a v hrubých obrysech učil Darwinově teorii o přežívání nejschopnějších.

Aristoteles /384 - 322 př. n. l./ tvrdil, že "člověk jest vrcholný bod dlouhého ustavičného vzestupu".

Řečtí filosofové přý převzali své evoluční ideje od Hindů, podle jejichž názorů se duše transformuje z jednoho zvířete do druhého, až dosahuje dokonalosti v "nirvaně".

600 let př. n. l. začala kultura Mayů a jejich náboženství učilo evoluci ve směru proudu, říkajíc, že bůh deště stvořil člověka v následujícím pořádku: řeka, ryba, had a pak člověk. Divoké kmene všude na zemi odedávna věřily v evoluci. Mají totemy a jako totem nějakého kmene slouží obyčejně obraz nějakého zvířete nebo rostliny. Britská encyklopedie o tom říká /94/: "Příslušníci totemového kmene se jmenují podle jména svého totemu a obyčejně věří, že skutečně pocházejí od něho. Podle toho kmen Želvy Irokesů pochází od tlusté želvy, která se velmi trápila pod tíhou svého krunýře, s velkým úsilím jej odhodila a pak se ponenáhlu vyvinula v člověka. Indiánský kmen Choktavů, kmen Říčního Raka původně se skládal z říčních raků, kteří žili pod zemí a jen příležitostně vycházeli bahnem na povrch. Jednoho dne je skupina Choktavů vykouřila, potom s nimi jednali přátelsky, naučili je choktavské řeči, chodit po dvou nohách, dali jim ostříhat nehty a vytrhat chlupy po těle, načež je přijali do kmene. Ale ostatní z jejich čeledi, říční raci, stále ještě žijí pod zemí.

A není to právě evolucionista, který lehkověrně polyká podobné pohádky? Nemluví se v pohádkách často o tělesném proměňování?

O dětech, které byly proměněny v pavouky a pak opět v děti? O myších, které se staly koňmi, o ještěrkách, které se proměnily v muže? Bajky evolucionistů o proměňování byly ovšem vymyšleny lstivěji: místo, aby se proměny vynořily náhle po kouzelných slovech čarodějnic nebo mávnutím kouzelného proutku víly, vznikají tak pomalu, že se tempo dneška proti tomu zdá tempem bleskovým. Přece však evolucionista V. Beebe píše /95/: "Myšlenka podivuhodné proměny, o níž se soudí, že je vyražena jen pohádkám, je všeobecný zjev evoluce."

Dr. Wilson, redaktor Oxfordských medicinských listů, označil evoluci jako teorii, v níž se to hemží obry, rusalkami a kentauri, stejně jako v nějaké pohádce.

Proto je to evolucionista, který uvázl v pověrečných mýtech šerého pravěku. V mýtech, které dnes, právě jako tehdy, nemohou být dokázány. Jak to tedy, že velická část vědců přijímá tuto, z kalu starověku pocházející teorii? Protože je jejich náboženstvím, ortodoxní vírou vědců a proto, že se bojí, co by si o nich mysleli učení kolegové, kdyby se nepřizpůsobili těmto názorům. Nedokázaná a nedokazatelná evoluční teorie je vírou, vírou ve zkameněliny, jichž není, vírou v chybějící články, které stále ještě chybí, vírou v rudimentární orgány, které nejsou rudimentární, vírou v embryologické důkazy, které byly vymyšleny, vírou v krevní zkoušky, které nechtějí poskytnout výsledek podle přání a vírou ve srovnávací anatomii, která nic nedokazuje. Je to slepá víra, lehkověrnost, mrtvá víra bez skutků, víra způsobená strachem, strachem před tím, co by si jinak mohl myslit svět, prosáklý evoluční ideou.

Jistí vědci se snaží spolu se svým evolučním náboženstvím přidržovat se ještě víry v bibli.

Extremisty tohoto druhu jsou A. Cressy Morrison a Lecomte du Nouy. První tvrdí /96/, že "nejvyšší bytost nám ponechává čas, takže člověk konečně evolucí vyvine svoji duchovnost, vyvine se tedy v "čistého ducha". Druhý dokazuje ve svém díle /83/, že dnešní člověk jest "předchůdce budoucí rasy, předek duchovně dokonalého člověka, jehož předčasným příkladem v jistém smyslu byl Kristus, který vítězně obstál v boji. Tak je možno Krista srovnávat s mezistupněm nebo průchodnou formou, která předchází vývoj snad o milion let".

Jako se jistí učenci snaží zaplést bibli do evoluční nauky, tak se zase jistí duchovní snaží nakapat do bible evoluční myšlenky. Pod heslem "Evoluce" říká "Katolická encyklopedie" /97/: "Jest v úplném souhlasu s křesťanským pojetím vesmíru, neboť Písmo nic nepraví, v jaké formě byly původně Bohem stvořeny dnešní druhy rostlin a zvířat... Až do jakého stupně lze použít evoluční teorii na člověka? Že Bůh mohl použít

přirozených evolučních příčin při stvoření lidského těla, samo o sobě není nepravděpodobné."

Kardinál Achille Leinart napsal v jezuitském časopise "Etu-des" v prosinci 1947: "Možno říci, že paleontologie pochopila vnitřní běh těchto dějin /života/ pod zorným úhlem pozvolného vývoje, který vycházejí od rudimentárního stadia, tvořil stále dokonalejší tvory, až v osobě člověka dosáhl ranního svítání ducha."

Pierre Teilhard de Chardin, profesor geologie na katolickém institutu v Paříži /98/: "Přišla chvíle, kdy musíme jasně a jednou provždy skoncovat se stále ožívající legendou, že se v člověku, a zejména v dnešním člověku, Země dostala na dno svých biologických možností. Ukážeme zde - stále na rovině vědeckého pozorování - že právě souhra konvergentních sil, vyvolávaných "stlačující" socializací, dává vývoji na Zemi ještě další možnosti, než prosté pokračování podle starého receptu. Přímo před našimi zraky se totiž vývoj odráží k novému skoku - analogicky k mnohastupňové raketě, která může znovu a znovu vyrazet nad sebe - tentokrát však s radikálně novým mechanismem a novou průbojností."

Protestantismus nezůstává pozadu v přijetí evoluční myšlenky. W. A. Heller /99/: "Protestantská teologie byla již v 19. století v magickém kruhu evolucionismu a toto břemeno "mocného díla podvodů" převzala a na této linii dále buduje svou náplň teologie 20. století. A protože obsah Písem svatých od první kapitoly až po poslední stránku je naprosto neslučitelný, stojí v diametrálním rozporu s tím, čemu učí a co tvrdí evoluční teorie, stáli i teologové tohoto století před téměř neřešitelným problémem. Šlo stále o to, jak tyto rozpory překlenout. Jakmile jednou uvízli v tomto magickém kruhu, v setrvávání na pozici "nesmyslných tezí" moderního evolucionismu, považují evoluční světový názor za jedině možný, naprosto správný a všechny závěry a dedukce z něho odvozené za "vědecky zdůvodněné". Proto bible hemžící se zprávami o skutcích Božích, o jeho zásadách jak do přírody, tak i do života člověka a národů, o jeho tvůrčí i zničitelské moci, byla jimi vzata kriticky "pod lupou" z pozice evolucionismu, místo aby z pozice neomylnosti, naprosté věrohodnosti a spolehlivosti celého obsahu bible vzali kriticky "pod lupou" celý bludný evolucionism a kategorie vědních oborů na něm vybudovaných. Povstala tzv. "biblická věda", která si vzala za úkol přizpůsobit bibli moderní době a modernímu /rozumějí: evolucionismem odkojenému/ člověku."

Jestliže náboženští myslitelé přistupující na kompromisy říkají, že Bůh při svém stvořitelském díle použil evoluce, přičemž nechávají bez povšimnutí výslovný zákon, podle něhož mělo Boží stvoření mítí potomky "podle svého pokolení" /čeledi/, potom se jejich náboženství reduku-

je pouze na hybnou sílu vesmíru a bibli se svými neměnnými stanovisky dávají do pozadí. Evoluční nauka je právě tak málo dokázaná vědeckými skutečnostmi jako nauky moderního náboženství bibli. Oslepeny a ošáleny lidskou moudrostí jsou dnešní věda a falešná náboženství slepé pro Boží moudrost, slepé pro pravdy jeho Slova.

6. Antropoidní opice nebo člověk - homo sapiens?

Před více než 3 400 lety napsal Mojžíš z vnuknutí Božího: "I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej; muže a ženu stvořil je." /I. Mojžíšova 1,27./

Názor dnešního ateisticky smýšlejícího evolucionisty /100/: "Cesta, po níž se ubíral vývoj člověka, když se člověk počal znenáhla vyvíjet ze svých zvířecích prapředků až k dnešní své dokonalosti, byla dlouhá a spletitá. Nevedla blaženým rájem, ba naopak, byla to cesta zlá, plná hloží a kamení, ale byla to cesta hrdinská, vpravdě pionýrská, neboť po ní vedlo lidstvo své kroky od tmy počátku až k dnešní slunné přítomnosti."

Oba tyto názory jsou protichůdné a neexistuje žádná střední cesta. Buď má pravdu bible, nebo má pravdu evolucionista. Buď Bůh stvořil hned dokonalého člověka, nebo se člověk vyvíjel z nižších živočišných forem. Současný svět převážně věří druhé alternativě a dokládá to objevy antropologů, které prý dokazují pozvolnou přeměnu živočišného předka v člověka.

Podívejme se nejprve na tyto nálezy:

6.1. Údajní prapředkové člověka

Darwin ve své knize "O vzniku druhů" se nezabývá vznikem člověka. V době, kdy psal a vydal svou knihu, byl znám pouze jediný nález - neandrtálec. Přesto se však vyjádřil, že člověk pochází z opice.

O vzniku člověka teprve podrobněji hovoří dva jeho nejvýznamnější přívrženci a bojovníci za uznání vývojového učení. V Anglii to byl Thomas Henry Huxley a v Německu Ernst Haeckel.

6.1.1. Haeckelův rodokmen /34/

Haeckel odvozuje "rodokmen" lidstva od prabuňky do 30 skupin. Počíná od své domnělé jednobuněčné monéry, od řasy jde dále přes kořenonožce, nálevníky až k obratlovcům a pak k savcům a lidoopům. Nejbližší příbuzenstvo člověka je šimpanz a gorila, které řadí na 29. místo, potom gibbon, který je na 28. místě, pak poloopice na 27. místě atd.

Tento názor se již neuznává a dnes se již tvrdí, že člověk nepovstal z opice, ale že člověk a dnešní opice mají společné předky. To znamená, že opice je jiná vývojová větev než lidská.

6.1.2. Rozdělení "prapředků člověka" dle nálezů antropologů

Peter Watson napsal /101/: "Od té chvíle, kdy Darwin vyděsil své současníky tím, že je prohlásil za potomky opic, potýkali se antropologové s tak těžkým úkolem, jako je sestavit skládačku, když většina kamenů chybí. Mají lebky, kosti, zuby, nástroje z Jávy, Itálie, Kentu, Číny, Tanzanie, Keni, Rhodesie, Jižní Afriky a z Porýní. Stáří těchto fragmentů je různé ... Stopy, které antropologové mají, jsou nanejvýš sporé a jejich metody připomínají spíše inspirace takového Sherlocka Holmse než důkladnost moderních detektivů."

Do r. 1972 platilo tohoto rozdělení /100/:

I. etapa: živočišní předkové člověka - patří sem všichni živočichové od první prabuňky až k prapředkům opice a člověka, tzv. předlidé /Plesianthropus Paranthropus/

Období: starohory až třetihory.

II. etapa: opolidé či pitecantropoidi

1. Pitecantropus erectus

Pitecos = opice, antropos = člověk, erectus = vzpřímený

Doslovný překlad názvu: opočlověk vzpřímený.

Jeho prvním dokladem měl být nález úlomků kostí /vrchní části lebky, horní kyčle a několika zubů/, které objevil r. 1891 - 92 nizozemský lékař Eugen Dubois na ostrově Jáva. V domněnce, že tento živočich chodil již vzpřímený, dostal výše uvedené jméno.

Branca, Ranko, Klatsch a další prohlásili, že tyto sporé kosterní zbytky patří opici typu gibbon.

Jak k nálezu došlo: Dubois nejprve našel pravou horní třetí stoličku. O měsíc později ve vzdálenosti 3 m od stoličky našel plochou lebeční klenbu. Za rok ve vzdálenosti asi 5 m od prvních nálezů objevil veli-

kou a úplnou levou stehenní kost. Z těchto nálezů vykonstruoval přechodného tvora mezi člověkem a zvířetem.

Berlínský universitní profesor Rudolf Virchow, který v té době patřil k nejproslulejším učencům a ve svém oboru, paleontologii, platil za všeobecně uznávanou autoritu, se na jedné konferenci vyjádřil: "Jsem toho názoru, že tento tvor bylo zvíře, a sice nějaký obrovský gibbon. Nemožu jen varovat před tím, aby se podle jednotlivých kusů budovaly rozhodující závěry o největší otázce stvoření. Že je pitecantropus přechodná forma, zůstane tak dlouho pochybné, pokud se nepodaří přesvědčivě doložit, jak se tento přechod udál v podrobnostech."

Později byla na Jávu vyslána další výprava, aby našla další zbytky po pitecantropovi. Kopalo se celkem 5 let a našli pouze jakýsi zub ze spodní čelisti, který byl považován a popsán jako zub pitecantropa, později se však ukázalo, že je to omyl, že jde zcela jistě o zub dnešního člověka. Stáří pitecantropa se odhaduje na 1 milion let.

Údajný obsah mozku 900 cm^3 .

27.12.1926 proběhla všemi novinami zpráva, že se Heberleinovi podařilo v Trinilu nalézt novou lebku pitecantropa. Nakonec se však ukázalo, že nejde o lebku pitecantropa, ale o kulatý kloub ramenní kosti velkého vymřelého slona.

Posléze sám Dubois prohlásil, že jeho nálezy jsou pouhým zbytkem jakési veliké gibbonovité opice.

Za zmínku stojí i ta skutečnost, že se přišlo na to, že uměle vykonstruovaná lebka pitecantropa ze sporých nálezů, je nápadně podobná lebčám domorodých obyvatelů Polynésie.

Druhým představitelem typu pitecantropa byl tzv. "australopithecus" /"jižní opice"/. Opět velmi sporé jeho pozůstatky objevil antropolog Raymond Dart, rodilý Australan, v místě zvaném Buxton, ve výběžku jihoafrické pouště Kalahari. Jeho mozek měl mít údajně kapacitu asi 500 cm^3 . Byl rychle uznán za nejranějšího známého lidského prapředka.

2. Sinantropus, tj. člověk z Číny /103/: R. 1927 byl Dr. Birgin Bolinem, mladým švédským geologem, nalezen v Ču-ku-tieniu v Číně zub lidského vzhledu - připsali jej novému velmi primitivnímu lidskému typu.

R. 1929 našel Pej Wen-Chung vrchní část lebky, která byla připsána sinantropovi. Pochází prý z doby meziledové, tj. asi 1/2 milionu let stará. Přesto, že byl k dispozici pouze jeden zub a kousek temenní kosti, byl z těchto dvou kousků vykonstruován "pravý člověk", vývojově stojící na samém začátku lidského vzniku. Později byly nalezeny ještě další úlomky kosti typu "sinantropus".

Kosterní zbytky Ču-ku-tienských sinantropů byly zničeny

za války Japonci. O pekingském člověku evolucionisté věřili, že v něm našli to, co pro svou teorii nutně potřebovali. Zjistilo se však, že dosud žijící Wedové na Ceylonu, jsou mu velmi podobní.

3. Protantropus /prvočlověk/

Profesor Otto Schoetensack přes 20 let kontroloval vykopávky v pískovně maličké osady Mauer poblíž Heidelbergu v Německu /102/. Konečně po mnohaleté práci ve 20 m hloubce byla v r. 1907 nalezena spodní čelist se všemi zuby, rozlomená do dvou částí.

Byla nazvána jako "čelist mauerská" nebo též "heidelbergská". Stáří protantropa bylo odhadnuto na 500 000 let.

4. Africantropus a Atlantropus /100/

V r. 1935 paleontologická expedice, vedená L. Kohl-Larsenem, objevila u jezera Njarasa při vykopávkách asi 200 malých lebečních úlomků. Jen na některých kostech se zachovaly styčné stěny nebo neporušené švy. Profesor Weinert z těchto úlomků sestavil lebku, která byla označena jako "Africantropus njarasensis" a jeví prý určitou podobnost s lebkami sinantropů. Jak dalece byla lebka z úlomků, které patřily asi čtyřem jedincům, přesně sestavena, nechť posoudí každý sám.

Druhý africký nález byl učiněn v červnu v roce 1954. Nález byl učiněn v severní Africe. Byly to dvě čelisti, z nichž jedné /pravděpodobně mužské/ chybělo 6 zubů a druhá /pravděpodobně ženská/ byla neúplná. Tvoru, jemuž čelisti tohoto typu náležely, bylo dáno jméno "Atlantropus mauritanicus".

III. etapa: neandertálci či pralidé

Představitelem je pračlověk typu "Homo-neandertalensis" /104/

R. 1856 ve feldhofske jeskyni v Neanderově údolí u Düsseldorfu v Německu se našly sporé zbytky lidské kostry, kterou dělníci vyhodili i s hlínou dolů, do údolí. Kosti letěly po svahu dolů a spadly - doslova - pod nohy majitele lomu pana Beckerhofa. Pádem byly hodně potlučené a z části i zničené. Přesto je věnoval místnímu gymnasiu do sbírky. Profesor Fuhlrott pořídil soupis zachovaných částí kostry a předložil vědeckému světu. Pak začaly značné vědecké diskuse. Jedni tvrdili, že se jedná o předchůdce člověka, jiní o současného člověka, trpícího nějakou nemocí.

Profesor Rudolf Virchow, všeobecně uznávaná autorita, na berlínském sjezdu antropologů veřejně prohlásil: že kostra z Neanderova údolí nepatří žádnému pleistocennímu člověku, předku předvěkého i dnešního člověka, nýbrž že to jsou kosterní zbytky starce, který v mládí trpěl křivicí a na konci života těžkou dnou. Nelze proto tyto kosterní zbytky považovat za typ nějaké primitivní lidské rasy, významné ve vývojovém procesu člověka, nýbrž musíme se na ni dívat jako na ojedinělý nález stařecké

kostry, u níž tvar kostí je změněn následkem chorob.

Později bylo nalezeno více kosterních pozůstatků typu neandertalců, a to na území celé Evropy.

Vyskytují se i takové názory, že se jedná o pozůstatky lidí dnešního typu, zatížené od narození "mongolismem".

V jižní Francii u vesnice Cro - Magnou byly nalezeny v jeskyni kosterní zbytky tzv. cromagnouského člověka, který byl v rodokmenu zařazen za neandertálce. jako vývojově mladšího, neboť byly současně nalezeny nádherné malby zvířat, které ukazují na vysokou inteligenci a umělecký cit. Dnes vědci soudí, že přes určité vnější rozdíly ve stavbě těla a lebky, žily oba typy ve stejné době vedle sebe.

IV. etapa: předvěcí lidé

Homo sapiens fossilis a *Homo sapiens diluvialis*.

Tvrdí se, že po období rozšíření rasy neandertálské nalézá se jiná lidská rasa, podobná dnešnímu člověku.

Naleziště koster, které se podstatně neliší od současných, jsou velmi četná /např. Předmostí u Přerova/.

6.1.3. Antropologické nálezy poslední doby

Rozdělení tzv. prapředků člověka podle výše jen stručně uvedeného schématu platilo do doby, než na scénu vystoupily nálezy Leakeyových /101/, /105/. Dnes se musí učebnice a naučné slovníky všude na světě přepisovat.

První historický objev, který rozbouřil hladinu vědeckého světa, učinili manželé Leakeyovi v roce 1959 po 28-leté nepřetržité práci v kaňonu Olduwei v Tanzanii. Nalezli primitivní kamenné nástroje a úlomek fosilní kosti - čelisti. Stáří bylo určeno na 1 3/4 milionu let. Leakeyovi nazvali svůj objev "zinjantrophus" t.j. člověk louskáček.

Tento ještě nenarušil antropologické pravověrné učení. Jako menší odrůda australopiteka dal se snadno zařadit do běžného schématu. Ale s příštím Leakeyovým nálezem to bylo jinak. Ten vyvolal spory, občas velmi sverpé, jež do dneška nedozněly. Byl to nález nyní známý pod jménem "homo habilis", který měl hlavu velice podobnou modernímu člověku. Jméno prozrazuje, že se jedná o člověka obratného, podle kamenných nástrojů ke krájení a řezání, které našli v okolí lebky. Mezi lety 1960 - 1964 objevili manželé Leakeyovi asi půl tuctu takovýchto pozůstatků. Nejzajímavější byla však ta skutečnost, že stáří bylo odhadnuto na 2 miliony let, což bylo fascinující a vyvstala tady otázka, co s nálezy, jako australopitecus aj., které by potom vůbec nepatřily k hlavní linii vývoje člověka.

Nový nález, který učinil syn Leakeyových - Richard - dne 27.8.1972, ohromil vědecký svět. Úlomky lebečních kostí byly nalezeny v hloubce 35 m vyschlého řečiště u Rudolfova jezera v Keni. Lebka, která byla z úlomků sestavena, nemá dosud jméno a podle svého registračního čísla v keňském Národním muzeu je určována jako "člověk 1470".

Vědecké laboratoře v Evropě a Americe prozkoumaly kosti a půdu, v níž byly nalezeny a pomocí radioaktivních metod určily stáří hornin na 2,8 milionů let a lebky asi na 3 miliony let. Obsah mozku je odhadnut asi na 800 cm³. Na schůzi Britské zoologické společnosti v listopadu 1972 se objevily určité výhrady. Anatomové poukazovali na to, že několik málo licních kostí, které se našly, nebylo správně sestaveno. Kritizovali také umístění kousku lebeční kosti do týla v místě, kde se na lebku napojuje páteř atd. Dle tohoto nálezu není možno zařadit do tzv. vývojové linie k modernímu člověku ani "homo habilis", což byla prý pouhá opice a časový rozvrh vývoje člověka se dle jejich názorů prodloužil z 1 milionu na 3 miliony, t.j. o dvě třetiny.

6.2. Jsou fosilní nálezy tzv. prapředků stoprocentně spolehlivé?

6.2.1. Odvážné rekonstrukce

Všechny fosilní nálezy kostí tzv. prapředků jsou velmi sporé, ze kterých je potom rekonstruována celá bytost.

Výňatek z knihy /106/: "Říká se, že velký přírodovědec Cuvier dovedl z jediné kosti nebo zubu odvodit, jak vypadalo celé zvíře. Ve skutečnosti takový zázrak nedokáže žádný vědec. Kvalifikovaný osteolog však dovede určit kost známého zvířete a popsat, jak zvíře vypadalo. Nemůže ale z jedné kosti, z jednoho zubu, ani z celého chrupu rekonstruovat celého živočicha. Může jen určit, zda neznámý tvor byl spřízněn s některým známým druhem a jak blízké příbuzenství to bylo".

Praxe je však jiná, neboť právě na základě velmi sporých nálezů se rekonstruují celé podoby.

6.2.2. Falzifikáty na poli antropologie

/107/: "Věda o člověku - antropologie - se může pochlubit spíš vysokým počtem vášnivých vědeckých sporů a bouřlivých polemik, než množstvím mystifikátorských skandálů."

Přesto však i v tomto vědeckém odvětví bylo odhaleno několik falzifikátů a je docela možné, že mnohé objeveny vůbec nebyly.

a/ Lebka z Calaveran /102/

Snahou mnohých odborníků bylo připsat nalezeným kosterním zbytkům člověka větší geologické stáří než čtvrtohorní. Jedním z takových nálezů, který svého času způsobil dosti velké vzrušení, byl objev lidské lebky u severoamerického města Calaveras. Bylo to r. 1867, kdy jakýsi zlatokop ohlásil nález lidské lebky ve zlatonosných pískách třetihorního stáří. Odborný časopis "Geological Survey" uveřejnil o tom zprávu trochu sensačního zabarvení. Mnozí vědci se začali o tuto lebku zajímat. Někteří chtěli získat, pokud možno, nejpodrobnější nálezovou zprávu přímo od zlatokopa. Ten však ve svých výpovědích nebyl jednotný, což vzbudilo podezření a konečně vedlo k odhalení, že nemaje štěstí v hledání zlata, chtěl v zlato proměnit nalezenou lidskou lebku. Dnes se již ví, že tato "třetihorní" lebka je lebkou Indiána, který zemřel nepříliš dlouho před rokem, kdy zlatokop lebku objevil a uměle ji patinoval.

b/ "Piltdownský člověk" /107/

V únoru 1912 překvapil Angličan Charles Dawson svého přítele sira Arthura Smitha z britského muzea pozoruhodným antropologickým exemplářem. Na lebce, kterou soukromý badatel do Londýna přivezl, byly totiž patrné jak lidské, tak i opičí rysy. Řediteli geologických sbírek i jeho spolupracovníkům se to zdálo až neuvěřitelné. S nevšedním zájmem začali nález studovat. A když se záhy shodli na jeho pravosti a originalitě, byla světová senzace na scéně.

"Víte, pánové, jaký převrat způsobí tento nález v dosavadním bádání o vývoji člověka?", hlaholil Arthur Smith, když se pod střešou muzea sešli pozvaní učenci. Nečekal však na odpověď přítomných a sám pokračoval: "Máte před sebou exemplář lebky nejstaršího zástupce lidstva na této planetě." "Řekl bych nejpřesvědčivější důkaz Darwinova učení", podotkl kdosi z pléna. "Správně, pánové, důkaz,

jaký světová věda dosud neměla. Podle mého odhadu je tento unikát starý 950 000 až milion let. Takový exponát nám bude závidět celý civilizovaný svět... Potom musel úspěšný objevitel mnohokrát opakovat, jak vlastně vzácný exemplář našel. Charles Dawson už od r.1910 navštěvoval nevelký štěrkový lom nedaleko sessexské vesnice Piltdown. Pátral zde a nalézal rozličné kosti zvířat, ale také různé kostěné úlomky, o nichž nebylo pochyb, že patřily člověku. Dawson se ovšem nechtěl nikterak ukvapovat se zveřejňováním svých objevů. Trvalo skoro dva roky, než se mu podařilo odkrýt místo, na němž byly soustředěny jednotlivé části lebky, která vzbudila takovou pozornost. Celkem 9 úlomků dává po rekonstrukci obraz toho, jak vypadal nejstarší zástupce lidstva na zeměkouli. Asi tak vyprávěl Dawson vědcům i novinářům, neboť v tomto smyslu potom popisovaly jeho nález všechny světové noviny. Evropské vědce zpráva vzrušila, britské nadchla. Sir Arthur Smith uspořádal na počest svého přítele a chráněnce slavnostní zasedání Royal Society, na němž dostal senzační Dawsonův nález i své vědecké jméno "Antropus dawson". V laické mluvě veřejnosti se však vžil název "piltdownský člověk". Společnost Royal Society se záhy postarala o to, aby celá oblast v okolí piltdownského lomu byla vyhlášena za státní rezervaci a aby tam působili zasvěcení informátoři, kteří by byli schopni poskytnout četným zájemcům potřebná vysvětlení o unikátním nálezu. Kromě toho během necelého roku byl postaven v lomu monumentální a obdivovaný portrét předchůdce člověka. Na 300 světových muzeí projevilo zájem o sádrové odlitky "piltdownského člověka". Historikové začali mít své starosti, neboť se setkávali s nepochopením, když žádali, aby byl piltdownský epochální objev ihned zařazen do učebních osnov, aby byly náležitě upraveny i učebnice. V celém tomto vzrušeném shonu kolem Dawsonova nálezů zcela zaniklo varovné upozornění známého německého paleontologa profesora Franze Weidenreicha, který po pečlivém prostudování exempláře prohlásil a napsal: "Piltdownský nález je praobyčejný podvrh, který nemá nejmenší vědeckou hodnotu. Dolní čelist patří dnešnímu orangutanovi a rovněž lebka pochází ze současné či nedávno uplynulé doby. Teprve časem se k němu přidali

někteří další vědci, ale existence "piltdownského člověka" byla už tak samozřejmá, že ani tyto hlasy nebral nikdo vážně. A pokud se našel nějaký novinářský šfoura, který se na takové námitky zeptal přímo sira Arthura Smitha, mohl slyšet následující odpověď: "Mluví z nich závist, že nemají takový exemplář v Německu, Holandsku nebo ve Francii."

Jak věda tuto drzou mystifikaci odhalila?

Vše začalo čtyři roky po zveřejnění senzačního nálezu. Tehdy v r. 1916 Charles Dawson náhle zemřel na otravu krve. Budiž po pravdě řečeno, že již v naprostém zapomenutí, a to nejen proto, že zuřila světová válka, ale i ze zcela jiných příčin. Ještě před Dawsonovou smrtí se totiž začalo mezi vědci šuškat, že tento zběhlý právník je vlastně podvodník. Tyto řeči měly reálný podklad. Jeden z historiků totiž objevil v londýnské knihovně sto let starý svazek, věnovaný dějinám zámku Hastingsu. Pročítal ho a náhle si vzpomněl, že Dawsonova práce byla na totéž téma. Po vyhledání zjistil, že je pouhým opisem staré vědecké práce.

Tak se v kuloárech britského vědeckého světa začalo mluvit o Dawsonovi jako o podvodníkovi. Odhalený podvod vzbudil nedůvěru a pochybnosti k ostatní Dawsonově činnosti včetně k nálezu "piltdownského člověka".

Za života Ch. Dawsona se tyto otázky pouze šeptaly. Když však náhle zemřel, začalo se o nich mluvit nahlas. Nelze se tedy divit, že muž, jehož jméno vyslovoval v r. 1912 s úctou celý kulturní svět, zemřel v zapomenutí.

To hlavní však teprve přišlo. Dawsonova nepřírozená smrt přivedla do starého advokátského domu policisty, kteří byli udiveni obrovským množstvím kostí a také dokonale zařízenou chemickou laboratoří. Pozvali si na pomoc hrstku odborníků.

Byl mezi nimi i antropolog a paleontolog doktor Kenneth Oakley. Tento vyslovil nahlas své pochybnosti nad originalitou "piltdownského člověka". V Dawsonově domě odhalil několik šimpanzích i orangutaních koster, u nichž chyběly dolní čelisti. Právě takové, jaké byly ve spodní části lebky "piltdownského člověka". Dále objevil v domě několik starých lidských lebek. Tohle všechno ho přivedlo na myšlenku, že Dawson hodlal vyrobit ještě další lebky piltdownského člověka snad proto, aby přesvědčil vědce, že jeho nález z roku 1912 není ojedinělý.

Doktor Oakley vyhověl prosbě sira Arthura Smitha a nerozšiřoval svá podezření dále. Až po jeho smrti dal Dawsonův nález důkladně prozkoumat moderními technickými prostředky a pravda vyšla najevo. Ukázalo se, že Dawsonův "piltdownský člověk" je antropologický podvrh!

Otázka k zamyšlení: Byly všechny podvrhy vždy odhaleny?

6.2.3.

Některé omyly při posuzování nálezů

a/

Eolity /102/

Velikou podporou názoru o existenci "třetihorního člověka" byl objev tzv. eolitů, tj. kamenů z červánků lidstva, nalezených v různých vrstvách třetihorního stáří a nesoucích prý stopy po opracování. Eolity by tedy byly záměrně opracovanými kameny, tedy nástroji třetihorního stáří, které by představovaly nejstarší lidskou kulturu. O pravosti eolitů rozhodla dokonce roku 1872 patnáctičlenná komise. Přesto se však vyskytli někteří, kteří je zavrhovali. V r. 1905 Max Verwon, profesor fyziologie na berlínské universitě, našel v neporušených miocenních vrstvách velký počet eolitů, smíchaných s neopracovanými pazourky. Prohlásil, že koncem miocénu žily již bytosti, které uměly zhotovit z kamenů nástroje a že je zhotovovaly rukou, která byla prý stejně velká jako ruka dnešního člověka. I tvarem těla byly prý tyto bytosti podobné dnešnímu člověku. Dosáhly prý už tak vysokého stupně vývoje, že si píně zaslouží jména člověk. Jestliže však takové bytosti žily již v miocénu, tu prý je nutno hledat počátky první lidské kultury nejméně ve starších třetihorách. Dnes se však tvrdí, že eolity nejsou výtvořem člověka nebo i jeho předchůdců, ale že to jsou výtvořy, vzniklé především činností tekoucí vody.

b/

Vědecký skandál - místo lebky pračlověka - lebka prasete /34/. Zpráva z denního tisku 27.7.1928: "Před několika měsíci našli archeologové v Nebrasce ve vykopávkách lebku, která jim způsobila mnoho starostí. Lebka měla velmi mnoho společných známek s lebkou nejvyspělejšího a nejvyvinutějšího druhu opic. Ale rozdíly byly přece tak veliké, že nebylo jednoduše možno považovat nález za část kostry lidoopa. Také struktura temene se značně lišila od struktury temene nejstarší lidské kostry. Po obšírných, rozvláčných diskusích na četných kongresech učenců dospělo se konečně k senzačnímu závěru, že lebka náleží onomu lidoopu, který tvořil přechodnou rasu mezi opicí a člověkem. Tuto přechodnou rasu učenci marně hledali.

Darwin ji napsal ve svých spisech "Missing link", ztraceným článkem řetězu ve vývoji lidstva. Stoupenci Darwina doufali vždy, že se někdy objeví stopy "missing - linku", a že učení velkého myslitele bude potvrzeno do všech detailů. Zdálo se, že se jejich sen nyní vyplnil. Nález byl pečlivě uschován v přírodovědeckém muzeu v New Yorku. Sta a sta učenců pojednání bylo napsáno o nebraském nálezu, sta a sta učenců podrobilo nalezenou lebku důkladnému studiu a šetření. Když většina z nich pak prohlásila, že lebka je hledaným "missing - link", stoupla její cena nesmírně. William K. Gregory, ředitel antropologického oddělení muzea, ji ocenil na milion dolarů.

Jednoho dne se přihodila jednomu z asistentů nemilá nehoda. Upustil lebku a ta se rozbila. Štálo to mnoho týdnů práce, než jednotlivé úlomky kostí byly opět uměle sklíženy.

Před několika týdny lebka náhle zmizela ze skříně. Návštěvníci muzea marně hledali "missing - link". Ten zmizel. V údolí Nebrasky, v oněch místech, kde byla nalezena lebka, bylo vykopáno asi 20 podobných lebek. Většina z nich pak byla daleko zachovalejší než exemplář uložený v muzeu v New Yorku. Při důkladné prohlídce nalezených lebek bylo konstatováno, že lebky náleží dnes již pravděpodobně vymřelé odrůdě prasat. Dnes je již zcela vědecky zjištěno, že lebka není v žádném vztahu k pračlověku a že je zbytkem po zvířatech velmi podřadného druhu.

V amerických kruzích učenců zavládlo po tomto objevu značné zklamání. Ti, kteří prohlásili a tvrdili svatosvatě, že se tu jedná o lebku pračlověka, utržili si značnou ostudu. "Missing - link" zůstane tedy i nadále záhadou."

Bylo by možné uvést ještě celou řadu vědeckých omylů a předpokládám, že mnohá současná tzv. "vědecká fakta" budou dalšími nálezy vyvrácena. K tomu celkem dobře přiléhají slova proroka Izaiáše: "Takto praví Hospodin vykupitel tvůj, a ten kterýž tě sformoval hned od života matky: Já Hospodin činím všechno, roztahuji nebesa sám, rozprostírám zemi mocí svou. Rozptyluji znamení lhářů a z hadačů bláznů dělám; obracím moudré nazpět, a umění jejich bláznovství." /Izaiáš.44,24.25./

6.2.4. Problémy mezičlánků

Mluví-li evolucionisté o chybějícím spojovacím článku, dělá to dojem, jako kdyby chyběl pouze jeden. Vědec Anthony Standen napsal o chybějícím článku *"missing - link"* /108/: "Toto jest nanejvýše mylný výraz, protože vzbuzuje myšlenku, že chybí pouze jediný článek. Bylo by přesnější říci, že chybí větší část celého řetězu, totiž tak mnoho, že není ani jisté, je-li vůbec nějaký řetěz."

Je třeba nesčetných milionů spojovacích článků ke spojení dnešního člověka s nějakou kaluží "prvotního slizu" z doby před miliony let. Bylo by jich třeba tisíce ke spojení člověka s primitivním druhem opic - a evolucionisté nemohou prokázat ani tyto. Nemohou ukázat ani jediný článek, který by mezi stovkami skupin čeledi navzájem spojoval jen dvě. A co jim působí ještě více rozpaků: nemohou prokázat pro svůj evoluční řetěz ani první článek života. Jejich první článek chybí. Ale evolucionisté dále beze studu hovoří o chybějícím článku mezi člověkem a primitivní opicí. Netvrdí již nyní, že člověk pochází z některé existující opice, neboť nechali padnout opičí mýtus, kterému se tak dlouho učilo. Přece však zůstávají u svého závěru, že člověk je příbuzný s opicí a mluví o domnělých chybějících článcích, jako je opičí člověk. Drží se takto pevně opičí teorie ve snaze setrvat ve svém argumentu seřazování, neboť když seřadí kostry od ryby až k člověku podle jejich podobnosti, staví do této řady také kostry šimpanzů a jiných opic, ačkoliv připouští, že tyto nepatří k předkům člověka. Takové metody nejsou ani nestranné, ani vědecké.

Není třeba, abychom dále zacházeli do podrobností, jak byl nalezen zde zub, tam stehenní kost a na jiném místě klenba lebky, jak tyto rozptýlené věci byly spolu sestaveny a pak se přísahalo, že patří k sobě a konstruovaly se z nich celé rodiny lovících opičích lidí.

Není tomu dávno, co v novinách proletěla zpráva, že ve Francii byly objeveny kostry v zemi, které prý dokazují milionové stáří člověka na zemi.

Ale tato zamilovaná teorie evolucionistů byla hrubě otřesena, když později na stejném místě byla vykopána kostra dívky, která měla na ruce náramek z doby Římanů! Jest fascinující skutečností, o které se mnoho nemluví, že na mnohých místech byly nalezeny lebky typu dnešního člověka, které jsou starší než tzv. chybějící články. Když sir Arthur Keith uvedl tuto skutečnost, řekl: "Většina anatomů a geologů jednoduše odmítá věřit v pravost těchto objevů, protože úplně odporují našim názorům."

V různých školských příručkách a populárních časopisech často najdeme obrazy "předhistorického" člověka z Jávy, podobajícího se

opici, s poznámkou, že je předkem nynější lidské rasy. A přece víme, že podobný tvor nikdy neexistoval, jediné v obrazotvornosti určitých zaujatých jednotlivců, kteří s fantastickou horlivostí se snaží najít tzv. "scházející článek" mezi člověkem a nižšími tvory.

Gerrit E. Miller, kurátor Národního muzea Spojených států, který prostudoval názory více než sto různých významných učenců, praví, že tito "odborníci" se naprosto rozcházejí ve svých tvrzeních, zda tyto "jávanské kosti" náleží jednomu nebo více jednotlivcům; zdali to byla opice nebo člověk; zdali to byl blázen, hlupák či osoba, která mohla mluvit; zdali žil před miliony lety nebo jen před několika tisíci lety.

O neznámějších tzv. chybějících člancích praví profesor Keith: "Řekněme jen hned, že za přítomného stavu geologického důkazu nemůžeme sledovat linii dnešního člověka zpět až k některé z těchto vymřelých základních forem."

Profesor W. Branco z berlínské university pravil: "Paleontologie nám o tom nic neříká. Nezná žádné předky člověka." Erich Wasman napsal /110/: "Celý hypotetický rodokmen člověka není podepřen ani jediným zkamenělým rodem, ani jediným zkamenělým druhem." Profesor Virchow prohlásil: "Opičí člověk neexistuje a chybějící článek zůstává fantómem." A. H. Clark, biolog ze Smithsonianova Institutu řekl v r. 1929: "Chybějící články jsou mylné výklady."

Americký učenec Osborn prohlásil na závěr svého života, že jeho celoživotní bádání bylo úplně zbytečné. /111/: "Včera jsme zaznamenali telegrafickou zprávu z Londýna, že ve vědeckých kruzích anglických způsobily překvapení poslední projevy dr. Henry Osborna, ředitele amerického přírodovědeckého muzea, který tvrdí, že opice a člověk nemají společných předků. Dr. Osborn byl až do poslední doby přesvědčeným darwinistou. Jak jsme již sdělili, dlouho pátral v poušti Gobi po zbytcích antropoidních opic, domnělých to předcích člověka. Objevy, které učinil při své výpravě, prý ho přesvědčily, že lidská rasa byla vždy odlišná od rasy opičí. Prohlášení dr. Osborna je vskutku s to vyvolat v kruzích darwinistů nejvyšší rozruch. Dr. Osborn je proslulým americkým paleontologem, jehož celá vědecká činnost byla spojena s pátráním po důkazech pro Darwinovu teorii. Osbornovi je dnes 72 roků a jeho vědecké jméno mělo svůj veliký zvuk již před 45 lety, kdy působil jako profesor anatomie na Princetonské universitě. Biologii a paleontologii se věnoval plných 40 roků a celou tuto svoji čtyřicetiletou vědeckou činnost končí nyní skeptickým prohlášením, že celé jeho vědecké snažení bylo bezvýsledné.

U nás to byl zejména prof. dr. Karel Absolon, který podniknul výpravu do střední Afriky, kde pátral po předchůdci člověka, jehož e-

xistenci Osborn popírá.

V Americe to byl ještě druhý český učenec, proslulý antropolog dr. Aleš Hrdlička, který rovněž pátrá po antropoidním předchůdci pračlověka.

Vypracoval teorii neandertálské fáze, v níž se snažil dokázat, že neandertálec je vývojově přímým předchůdcem současného člověka a že všechny lidské rasy jsou jednotného původu.

Je toto úsilí, kterému se věnovalo tolik vynikajících světových učenců, korunováno úspěchem? Dokázalo snad, že bible, která hlásá stvoření člověka Bohem, nemá pravdu? Z hlediska víry je zcela zbytečné vynakládat velké úsilí na podporu vývojové teorie, neboť všechny dosavadní výsledky více méně zklamaly.

6.2.5. Skutečnosti z nauky o zkamenělinách

Evolucionisté říkají, že člověk se vyvíjel z jednoduché životní formy. Aby dokázali své tvrzení, stále pátrají po přechodných tvarech mezi různými životními formami, jejichž zkamenělé pozůstatky se nalézají ve vrstvách hornin.

Měl Charles Darwin k dispozici, když sestavoval svou teorii, zkamenělé přechodné formy, které by dokazovaly jeho teorii? Které vědecké skutečnosti měl, to vysvětluje z jeho knihy, která byla vydána v r. 1859, tedy více než před 130 lety /81/: "Omezíme-li však svou pozornost na některý útvar, je ještě mnohem obtížnější pochopit, proč zde nenacházíme přesně odstupňované odrůdy mezi příbuznými druhy." Dále píše: "Je jiná podobná potíž, která je ještě mnohem vážnější. Myslím tím způsob, jímž se v nejspodnějších známých horninách, jež obsahují zkameněliny, náhle vyskytují druhy, patřící k různým hlavním oddělením živočišné říše. Nemohou dát žádnou uspokojivou odpověď na otázku, proč nenalzáme zkameněliny v bohatých sedimentárních horninách, které patří k předpokládaným nejranějším obdobím před kambriem."

To bylo více jak před 130 lety. Nalezly se mezitím přechodné formy, které by vyplnily tyto mezery? Všimněme si, co napsal známý evolucionista Lecomte du Noy /83/. Uznává:

1. O plazech: "Všechny druhy plazů ... se objevují náhle a je nemožné je uvádět do spojitosti s nějakými pozemními předky. Totéž platí o želvách." A z toho vyvozuje tento nelogický závěr: "Je zde určitě dlouhá řada přechodů..., ale nemáme k dispozici žádné přesné skutečnosti a stopu mezičlánků."

2. O ptácích: "Spojovacím článkem myslíme nutné přechodné stadium mezi různými třídami, jako např. hady a ptáky, nebo mezi menšími skupinami. Zvíře, které vykazuje znaky dvou různých tříd, nemůže být považováno za pravý spojovací článek, pokud nebyly nalezeny mezistupně a pokud zůstává neznámým mechanismus přechodu. Totéž platí pro výskyt homotermie (stálost teploty krve) u ptáků. Znamená nesporně nesmírné osvobození od závislosti na okolí a nese, jak se připustí, všechny neuspokojivé znaky původního stvoření, zatímco my cítíme, že tomu tak nemůže být. Představuje dnes jednu z největších hádanek vývoje."

3. O hmyzu: "Bylo zjištěno asi 1 000 druhů, o jejich minulosti se však nic neví. Jestliže pochází ze společného kmene, nemáme žádné tušení, kdy se odvětvily, aby se vyvíjely svým vlastním způsobem." Pak opět dochází k nelogickému závěru: "Je každopádně přijatelné představit si chod věcí tímto způsobem."

4. O koních: "Zdá se však, že každý z těch mezistupňů se vyskytuje náhle a pro nedostatek zkamenělin dosud nebylo možno zjistit přechody mezi těmito mezistupni." A opět vyvozuje nelogický závěr: "A přece tu musely být." Ale připouští: "Znamé formy zůstávající odděleny jako pilíře rozbořeného mostu... Souvislost, kterou předpokládáme, se snad nedá nikdy skutečně dokázat."

5. O všech zvířatech: "Krátce řečeno, zdá se, že každá skupina, řád nebo čeleď byly náhle zrozeny a takřka nikdy nenajdeme formy, které by se pojily s předchozím druhem. Když je objevíme, jsou již úplně diferencovány. Nejenže nenalzáme prakticky žádné přechodné formy, ale je též všeobecně nemožné, uvést novou skupinu spolehlivě do spojitosti se starší."

6. O lidech: "Je pravda, že nevíme nic jistého." Tím je myšleno, že nebyly nalezeny žádné zkameněliny, které by se spojovaly se staršími formami života.

Podobný závěr najdeme v Britské encyklopedii:

"Linie původu člověka z vymřelé formy lidoopů a nejprimitivnější formou člověka má stále ještě velkou propast. Musí být ještě nalezeny přechodné formy, které tuto propast překlenou." Ve vydání uvedeného díla z r. 1959, které tedy vyšlo přesně sto let po zveřejnění Darwinova díla, se praví: "V řetězovém důkazu zkamenělin je propast, která musí být ještě překlenuta budoucími nálezy."

Přes sto let se tisíce vědců snaží najít důkaz pro údajný původ člověka z nižších forem života, ale dosud se to stále ještě nepodařilo. Angl. časopis "Science" psal ve svém vydání z 4.7.1958: "Jeden z největších dosud problémů geologie a vývojové teorie je výskyt různých vícebuněč-

ných bezobratlých mořských živočichů ve spodních horninových vrstvách kambria na všech kontinentech a skutečnost, že chybí ve starších vrstvách hornin ... pátráme-li v předkambrijských vrstvách hornin po předcích těchto časné kambrijských zkamenělin, nenalzáme žádné."

Vidíme, že ani zkameněliny nepomáhají nijak člověku k nalezení "scházejícího článku". Ve svém rozboru klade geologie nejstarší útvary nejhloběji a nejmladší by měly být přirozeně nahoře.

Ale nedávné objevy na různých místech vyvrátily tuto teorii o postupných vrstvách ve skalách.

Např. v Montaně a Albertě v Kanadě je tento pochod zcela obrácený. Tzv. "nejmladší zkameněliny" jsou pohřbeny nejhloběji, hluboko pod "staršími" zkamenělinami. To i jiné důkazy svědčí o tom, že všechno to mluvení o stáří různých fosilií je založeno pouze na dohaděch a spekulacích, nikoliv na faktech.

Ale jak je tomu s nálezy, jako neandertálcem, javánským člověkem a jinými? Podporují vývojovou teorii? Vědci sami říkají, že nejsou žádné spojovací články mezi těmito nálezy a zvířaty. Tyto zkameněliny nejsou obvykle starší než zkameněliny člověka dnešního typu. Geolog profesor W. H. Mathews píše /12/: "Původně se věřilo, že neandertálec byl přímým předchůdcem Homo sapiens, neboli dnešního člověka. Našly se však zbytky, které vykazují znaky obou, neandertálce a dnešního člověka, které jsou tak staré nebo dokonce starší než neandertálec." Totéž platí i o jiných. Zkamenělé zbytky ukazují, že dnešní člověk žil ve stejné době jako tyto vymřelé formy, nebo ještě předtím, než se objevily.

Proč jsou tyto velké těžkosti při dokazování původu člověka ze zvířecí řady? Proč ukazují nesčetná svědectví tisíců zkamenělin stále totéž - že všechny druhy se vyskytují náhle, ve velké mnohotvárnosti a ve velkém počtu, bez předchozích forem? Protože vědecké svědectví potvrzuje, že člověk i zvířata vznikla přesně tak, jak je psáno v 1. kapitole Genesis.

6.3. Odchylky člověka od lidoopů

Názor vědců, že se lidé vyvíjeli z nižšího stavu zvířecího až k předhistorickému člověku - Homo sapiens, není potvrzen paleontologií ani biologií. Naopak, obě vědecká odvětví potvrzují novost člověka a jeho zásadní rozdíl od zvířete, přes některé vnější podobnosti. Vývoj se děje podle určitých přírodovědeckých poznatků nikoliv z jedné čeledi do druhé, nýbrž pouze uvnitř

čeledi. I když je člověk lidoopům tvarově nejpodobnější, přece jen má mnoho znaků, jimiž se od nich odlišuje.

6.3.1. Vzpřímená postava

Význačným znakem člověka je jeho krásná, vzpřímená postava. Postoj lidoopů je vždy jen polovzpřímený, přičemž ramena jsou vždy vytažena nahoru a dopředu, což úzce souvisí s délkou rukou a s menším zakřivením krční části páteře. Páteř člověka je dvakrát osobitě prohnutá, což úzce souvisí se vzpřímenou postavou. Se vzpřímenou postavou souvisí i tvar pánve - u člověka tvoří pánev jakousi mísu pro vnitřní ústrojí, nese celou váhu trupu a rozkládá tento tlak na dolní končetiny jako na jakési nosné pilíře.

6.3.2. Důležité rozdíly pozorujeme na hlavě a lebce

Člověk má poměrně daleko menší obličej než lidoopi. Je také jemněji modelovaný, čelisti nevystupují tolik dopředu, takže nevytvářejí tlamu. Zuby jsou drobnější a jemnější a zubní oblouk je kratší a více rozevřený (na rozdíl od zubního oblouku lidoopů, který má podobu písmene U). Špičák v lidském chrupu nepřevyšuje úroveň ostatních zubů a jeho velikost není také závislá na pohlaví. Mezera mezi špičáky a ostatními zuby se u člověka nevyskytuje, zatím co u lidoopů je běžná.

Vzdálenost mezi očnicemi na lebce člověka je větší než u lidoopů. Nosní kůstky jsou u člověka přiloženy k sobě střechovitě, vyčnívají z obličeje ven a vytvářejí s chrupavčitými i měkkými částmi typický lidský nos. Kolem úst člověka jsou zřetelné rty, které lidoopům chybí. Mimické svalstvo obličeje je u člověka vyvinuto nejlépe a umožňuje bohatou a pestrou stupnici nejrůznějších výrazů. Dolní čelist člověka má zřetelně vyvinutou bradu a na rozdíl od lidoopů, jimž brada chybí, nemá zase lidská spodní čelist uprostřed své vnitřní strany důlek, význačný pro lidoopy. Na lebce člověka pozorujeme i krásně vyklenuté čelo, vysokou mozkovnu a jen zcela slabounce naznačené nadočnicové oblouky.

6.3.3. Velký mozek

Pro člověka je také velmi význačný velký mozek. Lebeční kapacita je asi $1\,420\text{ cm}^3$, u gibbona asi 100 cm^3 , u šimpanze $350 - 400\text{ cm}^3$, u orangutana asi 416 cm^3 a u gorily přes 500 cm^3 . Lidský mozek je také těžší - $1\,500$ -

2 000 g, u orangutana 400 g, u gorily 500 g.

6.3.4. Lidská ruka,

obdivuhodný univerzální nástroj, je dokonale přizpůsobena těm nejjemnějším pohybům, a palec, mající schopnost postavit se proti ostatním prstům, je silnější.

6.3.5. Nohy člověka

jsou dlouhé a silné a proti nohám lidoopů se vyznačují dvěma význačnými znaky: palec je pevně přimknut k ostatním prstům a na chodidle je vyvinuta podélná a příčná klenba, která tlumí nárazy při chůzi. Člověk má dobře vyvinuté lýtko, které lidoopům chybí.

6.3.6. Chlupový pokryv

a vlasový pokryv na hlavě je u člověka značně menší než u lidoopů a také daleko jemnější.

Ale i přes tvarovou podobnost jsou značné rozdíly mezi člověkem a lidoopy. Jsou to rozdíly kvalitativního rázu. Hlavní jsou: zvláštní kvalita nervové soustavy člověka, jako schopnost dorozumívat se článkovou řečí, vykonávat uvědomělou a cílevědomou práci, pro niž si dovede vyrobit nástroje a konečně i zvládnutí ohně. Toto vše jsou jen ty hlavní a typické lidské vlastnosti, které v živočišné říši nemají obdoby.

6.3.7. Lidská inteligence

Kdyby opice absolvovala všechny cirkusy světa, zůstává stále jen opicí, nerozumným zvířetem. Kdybychom vzali v úvahu jedince z nejzdvočilejšího kmene, nějakého ceylonského Wedu nebo afrického křováka, má on přece jen patrné lidské schopnosti, rozum, svědomí atd. Děláním nádob, okras a nástrojů lze přiřknout pouze člověku.

6.3.8. Lidská řeč

Hle, jaký nepoměr mezi člověkem a zvířetem!

I když zvířata mají svůj způsob sdělovací, člověk vlastní řeč, hlas, což u zvířat nenacházíme.

Kde nalezneme u zvířat artikulaci? Kde poklad slovní?

Náboženství, mravnost.

Člověk je od přirozenosti hluboce náboženský. Má cit pro právo, spravedlnost. U zvířete není mravního jednání, neboť nepoznává, co je dobré a co zlé.

Nemá svědomí, svobodné vůle, je vedeno pudem a proto není odpovědno za své jednání.

6.3.9. Člověk - obraz Boží

Korunou stvoření se stal člověk. Pokud Bůh tvořil Zemi, světlo, rostliny, živočišstvo, vždy řekl:

"Buďte!" - "Zplodte!" - "Vydejte!" - a stalo se.

Způsob stvoření člověka je však úplně odlišný. Zde Bůh nepoužívá rozkazovacího způsobu, ale množného tvaru a praví: "Učiňme člověka k obrazu našemu a podle podobnosti našeho...." /I. Mojžíšova 1,26.27./

E. G. Whiteová napsala /7/: "Zde je zřetelně podán původ lidského pokolení a záznam Písma zní tak prostě, že nemůže vést k omylům. Bůh stvořil člověka k obrazu svému. To není mystérium. Není důvodu předpokládat, že člověk se vyvinul z nižších forem živočišné říše pomalým vývojem po etapách. Takové učení snižuje velké dílo Stvořitelovo na lidské pojetí, přizemní a omezené. Lidé tak dychtí po tom, zbavit Boha nadvlády nad vesmírem, že degradují člověka a zbavují ho důstojnosti jeho původu. Ten, jenž posel oblohu hvězdnými světy a pole nádhernými květy, jenž naplnil zemi a nebe divy své moci, korunoval své dílo tím, že stvořil bytost, jíž dal vládnout této zemi a jež byla hodna ruky, která jí dala život. Genealogie lidského rodu začíná u velkého Stvořitele a nevychází z vývojové řady mikrobů, měkkýšů a čtvernožců. Ačkoli utvořen z prachu, byl Adam "synem Božím".

Podle bible je mezi člověkem a ostatními tvory zcela jasný kvalitativní rozdíl: "Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, muže a ženu je stvořil." /Genesis 1,27./, a jenom člověku "vdechl v chřípí dech života" /Genesis 2,7./. Božím činem se stal člověk ostatnímu tvorstvu nadřazeným /ale též za ně odpovědným/. Je tedy

třeba, abychom se ještě dále zamysleli nad tím, co člověka od ostatního tvorstva odlišuje /21/.

Zcela jasný a jednoznačný rozdíl mezi člověkem a ostatními tvory je v tom, že člověk je bytost, která si je vědoma své existence, je si vědoma existence okolního světa, je schopna vědomě jednat, svou existenci i existenci okolního světa subjektivně prožívat. Člověk se tudíž liší od ostatního tvorstva vědomím. Podle materialismu je vědomí a všechno, co zařazujeme do oblasti ducha, produktem hmotného světa. V člověku podle materialismu dospěl vývoj do takové fáze, ve které si oživená hmota uvědomuje vlastní existenci. Hmota nemůže vytvořit to, co v ní není obsaženo. "Nemo dat, quod non habet" - Nikdo nemůže dát to, co sám nemá - říká stará logická poučka. Proto to, co zahrnujeme do oblasti vědomí ducha, nemůže být produktem vysoce organisované hmoty. Ale nemůže to být ani výsledkem procesu jejího vývoje.

Kdybychom připustili, že vědomí a duch je ve hmotě implicitně obsažen, dostali bychom se na půdu panteismu. Vznik vědomí je tedy něco, co se z uznávaného vývojového mechanismu zcela vymyká. Materialista Ernst Bloch přiznává /179/: "Dialektický skok od atomu k buňce, od fyzikálního k organickému, není tak těžké si představit. Ale skok od buňky k myšlence nebo od toho nejvyššího stupně organičnosti k psychice, uvažující o sobě samé, je tak obtížný, že dokonce i kdybychom se mohli v mozku procházet jako po mlýně, nemohli bychom odhadnout, odkud se zde rodí myšlenky. Kdybychom mohli zaznamenat funkční stavy všech podstatných prvků mozku až po nejmenší částici, ani tehdy bychom se nepřiblížili ani o krok k tajemství stvoření." K tomu již není co dodat.

6.4. Logické zdůvodnění antropoidních nálezů z biblického hlediska

Jak již bylo jednou zdůrazněno, je třeba si uvědomit, že při aktu stvoření byli Bohem stvoření pouze jedinci v páru, a to představitelé určitého pokolení /čeledi/. Těmto jedincům Bůh vtiskl nejen schopnost rozmnožování se, ale i přizpůsobivost k určitým situacím a proměnnost v rámci pokolení /čeledi/, ať již přirozeným či cílevědomým křížením. Podmínky na této zemi pro rozmnožování co do počtu i druhů byly do potopy světa skvělé.

Přizpůsobivost organismů k určitým situacím je možno demonstrovat na tomto příkladu

Koncem druhé světové války bylo mnoho lidí uchráněno před nebezpečím epidemií, šířených hmyzem, pomocí vynálezu DDT. Je to kontaktní nervový jed pro veškerý hmyz. Hubení hmyzu tímto prostředkem se zdálo být zcela jednoduchou záležitostí. Ale už po poměrně krátké době několika let se ukázalo, že si mnohé druhy hmyzu vyvinuly enzym dechlorinázu, který DDT rozkládá. Hmyz se tak stal vůči DDT imunním. A protože ke vzniku enzymu pro štěpení DDT došlo u mnoha druhů hmyzu současně, je zřejmé, že k němu nemohlo dojít náhodou, ale že se zde uplatnil dosud nám neznámý přízpůsobovací mechanismus.

6.4.1. Fyzický svět před potopou

Autentické informace, které máme o předpotopním světě, jsou sice velmi skrovné, ale věta vyřknutá samotným Bohem v I. Mojžíšově 1,31.: "A viděl Bůh vše, co učinil, a aj, bylo velmi dobré" - mluví za vše.

a/ Pevnina, obklopena mořem.

Podle biblické zprávy /I.Mojžíšova 1,9.10./ je možno předpokládat, že původní svět po stvoření nebyl rozčleněn na kontinenty a ostrovy, ale že byla pouze jedna pevnina, obklopená mořem, jak je již popsáno v bodě 2.7.5.

b/ Klimatické poměry

Profesor Alfred R. Wallace /114/: "Je jen jedno podnebí známé starému světu zkamenělin; je to podnebí, o kterém svědčí rostliny a zvířata, pohřbená v horninách. Toto podnebí bylo jako závoj jarní líbeznosti. Jakým způsobem byla země tak rovnoměrně oteplována, zůstává předmětem dohadů. Že byla takto oteplována, a to účinně a nepřetržitě, je nepochybným faktem." Zkameněliny nám dokazují, že tu panovalo všude teplé klima, a to jak ve vysokých, tak i nízkých zeměpisných šířkách obou polokoulí. Změna musela nastat velmi náhle, a to v době celoplanetární potopy, což je zřejmé a nad všechnu pochybnost potvrzeno nálezy mamutů, ještě se zelenou trávou v tlamě a požitelným masem, v ledu tunder severní Sibíře. Jakým způsobem byla naše země stejnoměrně oteplována, je pouze předmětem dohadů. Tři teorie jsou popsány v knize "Potopa ve světle bible, geologie a archeologie" od Dr. Alfreda Rehwinkela.

c/ Bujná vegetace a rozšíření zvířeny.

Není třeba zvlášť vzletné představivosti k tomu, abychom

pochopti, že za tak příznivých klimatických podmínek bylo rostlinstvo i zvířata v souladu se svým prostředím, v němž existovaly. Proto daleko vynikly nad rostlinstvo a zvířenu dnešního světa. Že tomu tak skutečně bylo, to nám do-
svědčují horniny a zkameněliny v nich uchované. Útvary jsou plné zvířat a rostlin, které už dnes neexistují.

Fosilie nám spolehlivě potvrzují: /43/

1. že dříve existovalo větší rozšíření čeledí i druhů ve všech částech země;
2. že byla daleko větší rozmanitost čeledí i druhů nežli kdykoliv potom;
3. že nastala určitá degenerace a vůbec zhoršení vzhledu a velikosti zvířat, která přežila katastrofu, v porovnání se svými antediluviálními předky.

Každý dnes ví něco o předpotopních plazech podobných drakům, kteří jsou známi pod jménem "saurové". Jejich zkamenělé pozůstatky je možno nalézt v každém kontinentě, někde ve značných množstvích.

Dinosaurius nalezený v údolí Red Deer ve státě Alberta, musel tam být velmi rozmnožen, jak nám dokazují nesčetné nálezy jejich koster. Někteří dokonce vyslovují názor, že jich tam muselo být jako buvolů na prériích. Tito saurové tu však existovali v daleko větší rozmanitosti v tvaru i vzhledu jednotlivých druhů. Co do velikosti se tu vyskytovaly odrůdy větší než pes až po obludy 25 - 30 m dlouhé. Jen ve státě Alberta bylo nalezeno 25 různých druhů. Některé žily na souši, jiné ve vodě, jiné ve vzduchu.

Vody, které dříve pokrývaly kraje dnešního Kansasu, hemžily se odrůdou zvanou Monassaurus. Na tisíce exemplářů bylo vyňato z křídových útvarů, některé v tak dobrém stavu, že jsme podrobně informováni nejen o vnitřní stránce jejich těla, nýbrž i o jejich zevnějšku. Byl nalezen druh vodního plaza, který je asi 15 m dlouhý. Pokud jde o létající plazy, byla nalezena kostra s hlavou dlouhou téměř 1 m a s rozpětím křídel přes 6 m.

Jinou předpotopní obludou byl druh plaza, který byl paleontology nazván jako Tyrannosaurus. Je to obrovitá ještěrka až 14,5 m dlouhá. Když se tato obluda postavila na zadní nohy, dosahovala výše až 6 m. Měla obrovské drápy podobné orlím a strašlivé zuby podobné dýkám, každý až 8 cm dlouhý, v tlamě široké téměř 1 m.

Brontosaurus byl pravděpodobně největším zvířetem před-

potopního světa. Jeden takový exemplář je v americkém muzeu v New Yorku. Je 23,32 m dlouhý a vážil za živa podle odhadů nejméně 38 tun. Mnohem větší exemplář byl nalezen v Jižní Americe a je 45,7 m dlouhý. Podobné nálezy byly učiněny v Rusku, Africe, USA, aj.

Říše plectva měla také daleko větší a početnější druhy než dnes. Byly nalezeny kosti ptáka přes 3 m vysokého.

I ostatní živočichové měli větší rozměry než dnešní. Např. byly nalezeny zkamenělé hlemýžďi skořápky o průměru 30 cm, jiné skořápky příbuzné loděnce perleťové, měly průměr 1 m, zkameněliny korýšů o velikosti 1,8 m atd. Totéž platí i o hmyzu.

Největší zoologické zahrady se svými živočichy, posbíranými ze všech kontinentů světa, jsou ubohými sbírkami ve srovnání s živočištvem, které žilo dříve v nepředstavitelném množství.

Prof. Wallace má proto pravdu, když napsal /114/: "Je proto zřejmé, že žijeme ve světě ochuzeném po stránce zvířeny, neboť největší, nejlítější a nejpodivuhodnější druhy zmizely."

Co je pravda o zvířatech, týká se i říše rostlinné zašlého světa. I zde zjevují horniny ve zkamenělinách zázrak nad zázraky. Nejen že tu byla podstatně větší rozmanitost rostlin, nýbrž i druhy nyní existující byly daleko větší a více rozšířeny po povrchu země. Byla tu taková hojnost a tak bujný vzrůst rostlinstva po vsí zemi, že si dnes o tom nemůžeme učinit ani přibližnou představu. Nepopíratelným důkazem toho, že tu byla před potopou nesrovnatelná bujnost rostlinného života, jsou obrovská kamenouhelná ložiska, roztroušená po celé zemi včetně obou polárních oblastí. Ve Wyomingu v USA byla objevena sloj kamenného uhlí o mohutnosti až 27 m. To znamená, že k tomu bylo zapotřebí skutečně solidní vrstvy vegetačního materiálu, stromů s mohutnými kmeny a jiného rostlinstva, nakupeného do výše do 300 m.

Jak nádherný musel být onen zašlý svět! Naše představivost je naprosto neschopná rekonstruovat obraz světa, jež Bůh svěřil Adamovi a Evě a jejich potomstvu.

6.4.2. Jak dlouho trval první svět?

Většinou si věřící lidé představují dobu od pádu člověka, až do potopy mnohem kratší, než ve skutečnosti byla. Podle biblické chronologie nastala potopa v roce 1656 po stvoření člověka. 1656 let je dlouhá doba v historii lidstva.

Byla také dlouhou dobou v onom prvním světě. Byla dobou

dostatečně dlouhou, aby se rostlinná a živočišná říše velmi rozšířila po celém povrchu zemském. Byla dostatečnou dobou pro lidské pokolení, aby se za takový čas rozmnožilo a podmanilo si zemi. Podmínky pro rozmnožení lidstva byly daleko příznivější než dnes. Původní člověk byl nadán daleko větší vitalitou, neboť máme zprávu, že se dožíval vysokého věku. Z toho je možno usoudit, že byl daleko plodnější. Připojíme-li k tomu ještě klimatické podmínky a bohaté a přístupné zdroje potravy, jakož i tu okolnost, že se před člověkem všude otvírala panenská země, pak máme před sebou nejištěnější podmínky pro rychlý, ničím nebrzděný vzrůst populace. V I. Mojžíšově 5,32. je zpráva, že Noe ještě v pětistech letech zplodil Sema, Chama a Jáfeta. Můžeme tudíž klidně říci, že v předpotopní době mohl časový úsek s možností plození trvat 400 až 500 let. Dále je možno posoudit, že na základě neomezeného zdroje potravy byla úmrtnost dětí podstatně nižší než v kterékoliv době po potopě. Budeme-li předpokládat, že průměrný počet potomků činil dvacet dětí na jednu rodinu a budeme-li počítat 10 generací, dostaneme se k počtu obyvatel na světě před potopou. Výpočtem z geometrické řady dostaneme číslo 2,2 miliardy obyvatel, což odpovídá počtu obyvatel na naší zemi v prvních desetiletích 20. století. Rychle množící se lidstvo se tudíž rychle rozptýlilo daleko od zahrady Eden a zaplnilo největší část zemského povrchu. Bůh však přivedl tuto první zemi k zániku pro zkaženost člověka. Je pochopitelné, že by Bůh nedopustil zničení Země, kdyby zkaženost lidská zůstala omezena toliko na malou oblast. Existuje dostatek důkazů v nálezích lidských pozůstatků, které prokazují rozšíření antediluviálního lidstva po celé zemi.

6.4.3. Proč vůbec Bůh dopustil potopu?

Písmo nám praví, že Bůh potopou zničil lidstvo pro jejich zkaženost a jejich nepravosti. Byla zachráněna pouze rodina Noe. proč však přitom Bůh zničil i veškeré živočišstvo i rostlinstvo, které ze jednání člověka nemohlo? Vždyť ke zničení člověka mohl Bůh použít jiné prostředky, např. morovou nákazu nebo přímou likvidaci. My však dobře víme, že co Bůh dělá, dobře dělá a že má vše svůj důvod a příčinu. Kdyby nebylo potopy. tak by dnes již člověk téměř nemohl existovat, neboť by mu chyběly významné energetické zdroje, jako je uhlí a nafta. Ložiska uhlí se nalézají na celém světě a geologové mají o vzniku těchto ložisek shodný názor a to, že výchozím materiálem jsou stromy a rostlinstvo, které pod tlakem nánosu a teplotou zkameněly.

Ještě podivuhodnější jsou obrovské podzemní nádrže ropy. Byly vymyšleny rozmanité teorie, ale ani jedna neposkytla tak uspokojující

řešení, jak je podává zpráva o celosvětové katastrofě. Jsou to rozkladné produkty nahromaděných živočišných těl, zvláště pak ryb, které za nepřístupu vzduchu pod tlakem a za spolupůsobení velkého tepla se proměnily na směs složitých uhlovodíků.

Potopou světa se změnil celkový vzhled naší země. Změnilo se klima zřejmě vychýlením Země do současné nakloněné polohy, takže póly naší země se okamžitě změnily ve studená pásma. V okamžiku zamrzli mamuti a ve svém zmrzlém stavu zůstali v sibiřských tundrách do dnešního dne.

Sir Henry Howorth napsal o tom knihu /115/, ve které m.j. píše: "Nemůže být ani řeči o nějakém postupném a pomalém proměňování klimatu, nikoliv, tento zvrát tu nastal znenadání "per saltum" /jako skok dravé šelmy/."

Potopou světa a následnou katastrofou, která je líčena v bibli /I. Mojžíšově 10,25./ jako "roztržení země za Pelega (Pelegryn Hebera) došlo k rozčlenění zemského povrchu na kontinenty a ostrovy.

Potopou světa byly taktéž zahrazeny stopy ráje Eden.

6.4.4. Kdo z živých organismů přečkal potopu?

Předně to byli vodní živočichové, i když jich velké množství následnými přesuny vod a naplavením zahynulo. Dále rostliny, které přečkaly roční lázeň, ať již ve formě celých rostlin či kořínků nebo semen. Z lidí se podle bible zachránili pouze 4 muži a 4 ženy, kteří uposlechli Božího rozkazu.

V Božím plánu bylo zachránit také suchozemské živočišstvo, a to dle jeho programu.

Těmto byl vtisknut zvláštní instinkt, takže sami v párech vešli do korábu. Myslím, že lze snadno pochopit, že zachráněni byli pouze představitelé určitých pokolení /čeledí/ a nikoliv jednotlivé druhy či odrůdy, do kterých se rozčlenili až po stvoření. V Žalmu 29,10 je napsáno, že "Bůh seděl nad potopou", tzn., že ji řídil a že se mu nic nevymklo z jeho rukou.

Po potopě se opět živočichové začali rozmnožovat, ale již za zcela jiných klimatických a místních podmínek. začaly opět vznikat různé odrůdy, které však svým vzezřením byly odlišné od předpotopních.

6.4.5. Geologické a fosilní důkazy o univerzální potopě

Asi do poloviny minulého století přijímali geologové biblickou zprávu o potopě jako historickou skutečnost a byli zajedno v tom, že velmi mnoho jevů

na povrchu i uvnitř zemské kůry je v přímé spojitosti s touto velkou, celosvětovou katastrofou.

Hnutí pod jménem racionalismus však zachvátilo celou Evropu. Co se nedalo pochopit lidským rozumem, bylo odmítáno. Bible byla zesměšňována, uvěřilo se evoluční teorii. Zprávy o stvoření a potopě byly odmítány jako nepřijatelné, nehistorické a na jejich místo byly dosazeny názory moderní geologie a geofyziky.

A kupodivu, právě moderní geologie a jiné vědy nevědomky mnoho přispěly k potvrzení pravdivosti biblické zprávy o potopě:

- a/ naplaveniny či nánosy hrubého šterku. Rozumíme tím určitý druh uvrstvení masivního materiálu, který je obvykle plný zkamenělých kostí;
- b/ trhliny v zemi, obsahující zkameněliny. Rozumíme tím trhliny zemského povrchu značných rozměrů, které byly způsobeny prudkými pohyby zemské kůry. Na mnoha místech země jsou až 100 m dlouhé. Jsou plny rozdrčeného materiálu, který byl do nich vehnán vodou ihned, jakmile se otevřely. Materiál je plný kostí živočichů, které nejeví stopy ani částečného rozkladu. Nejsou to však kosti zvířat, která sem upadla živá a zahynula, neboť ani jedna kostra není úplná. Že voda tu měla co činit s uložení těchto trosek, je zřejmé z toho, že všechny tyto pozůstatky jsou spolu stmeleny materiálem, podobným cementu. Bylo zjištěno, že zmíněné trhliny jsou obvykle na izolovaných horách či návrších někdy i ve značné výšce. Zřejmě tam zvířata hledala útočiště a záchranu před potopou. Velmi pozoruhodné je, že v kosterních zbytcích nalézáme v těsné blízkosti jak zvířata masožravá, tak i býložravce, a to ve velkých množstvích. Nebyly zde nalezeny známky nánosu ohlodání. Kostí jsou všude pohřbeny pod vrstvami naplavenin a promíseny částmi rostlin a stromů, lasturami a pozůstatky ryb.
- c/ Jezera pozůstalá po ledovcích a potopě. Je prokázanou skutečností, že vody potopy se tehdy docela neztratily, ale že obrovská jezera existovala dále po mnoho staletí, některá z nich zůstala až do přítomných dnů, a to i ve značných výškách. Jsou to solná jezera s pozůstatky mořských živočichů. Dobře to řekl Howorth /43/: "Žádná skutečnost z historie této planety není geologickými fakty tak zřejmá a komplexně prokázána jako ta, že příroda způsobila v jistém čase uvolnění se obrovských sil, v úžasně rychlém sledu, neboť

horniny rozvrstvené tak, jak je dnes vidíme, se přímo hemží důkazy o tom, že tu jde o náhlé a prudkými pohyby zemských vrstev utvořené rozmístění dnešního stavu hornin v univerzálním měřítku." Geologické důkazy a exaktní vědecký postoj mužů vědy na slovo vzatých nám daly dostatek možností, aby každý nezaujatý člověk mohl být přesvědčen o tom, že universální potopa, jak je popsána v I. Mojžíšově, je jediným možným a rozumným vysvětlením všech jevů.

d/

Fosilie

Organické zkameněliny na všech místech světa jsou výmluvným důkazem pro universální potopu. Jsou nalézány zkameněliny živočichů i rostlin, a to takových, které ještě dnes existují i takových, které již vyhynuly. Kostí se vyskytují nahromaděny všude: Ohledně příčiny zahynutí těchto nespočetných živočichů píše geolog Henry Howorth /115/: "Je nemožné přemýšlet o změněném stavu na americkém kontinentě bez hlubokého údivu. Dříve se tu hemžilo obrovitými obludami, nyní tu žijí jen zakrslí trpaslíci ve srovnání s prapředky svého pokolení. Velký počet druhů těchto zaniklých čtvernožců žil v jednom období a byl současněkem mořských lastur, které existují dodnes. Co vlastně vyhubilo tak mnoho druhů zvířat? Mohla to být jen velká katastrofa. Avšak zničit takovým způsobem a do té míry zvířata velká i malá v severní Patagonii, v Brazílii, v peruánských horách, v Severní Americe až k Beringově úžině, to už vyžaduje otřesení celého systému stavby naší planety."

Náhlé a totální zničení všeho živého na povrchu Země a současné jeho pohřbení pod vrstvami nánosů - to ovšem je dílo jen jediného živlu, a tím je voda. Protože se fosilie v rostoucím měřítku nalézají po celém povrchu země, spatřujeme v nich důkaz pro historičnost potopy.

6.4.6.

Shrnutí

Ukázali jsme si velmi stručně, že potopa líčená v bibli není mýtem ani legendou, ale skutečností. Před potopou žilo velké množství živočichů ve mnoha čeledích a odrůdách. Můžeme předpokládat, že i opice měly počet-

nější zastoupení a byly rozčleněny do druhů, které již dnes neexistují. Potopu světa přežili však jen zástupci jednotlivých čeledí. Proto jsou dnes útvary plně fosilních zbytků zvířat a rostlin, které už dnes nežijí. Mnohá zvířata byla větší a silnější, než ta, která známe dnes. Také karbonové útvary svědčí o bujných tropických a subtropických lesích, které dávaly vhodné podmínky k životu zvířatům dnes již neexistujícím. Život před potopou byl tudíž bohatší a rozmanitější. Mnoho druhů vymřelo. Dnes se učí, že tyto vymřelé druhy byly mezičlánky, mezistupně, nebo byly s nimi aspoň spřízněny.

Přírodověda nás učí, že příroda a vesmír jsou staré miliony let. Výpočet stáří se opírá o vědecká pozorování, která se prováděla během našeho krátkého času života. Pomocí tohoto krátkodobého pozorování se může učinit velká chyba, jako když se střílí do velmi vzdáleného cíle.

Možnost chybovat ještě zvyšuje vnímání člověka vůči času. Co je čas? Bez hmoty se nedá měřit. Je dnes všeobecně známá Einsteinova teorie relativity času, která říká, že rychlostí blížící se rychlosti světla se zpomaluje čas. Např. kdybychom letěli raketou rychlostí blížící se rychlosti světla, tak po prožití 50 roků života v raketě, by na zemi uběhlo několik desítek tisíců let.

Diskuse o těchto výsledcích stále ještě trvá a jsou vědci, kteří s tím nesouhlasí. Připomínám to proto, abych ukázal, jak málo ještě víme o těchto věcech a jak rychle může být všechno jinak v důsledku dalších nových vědních poznatků.

Nové výsledky práce /116/ potvrzují existenci jakéhosi nového druhu hmoty, kterou známe v našem světě. Tento protiklad hmoty se nazývá "antihmotou" a svět "antisvět", který by měl být přísně identický s naším světem, jen s tím rozdílem, že by tam čas měl plynout nazpět. Načež by tam bylo ubývání entropie. S "časem" by se tam atomy syntetizovaly v molekuly, nerozpadávaly by se, všechno by bylo nakloněno syntéze. Vše by tam ustavičně "mládlou" /52/. Takový stav si my vůbec nedovedeme představit, což však neznamená, že by to nemohlo být možné. Kde by mohl existovat takový antisvět nikdo dosud neprozkoumal. Z tohoto důvodu je otázka "času a věčnosti" pro člověka dosud nevyřešitelná.

Když byl náš svět stvořen, musely tu vládnout jiné zákony, než dnes. Např. v šestém dnu stvoření vzal Bůh "prach země" a zformoval z něho Adama a vdechl mu vdechnutí života. Náhle tu stál hotový, vyrostlý člověk. Bible nám neříká, že by byl jako kojeneček. Nebyli tu žádní rodiče, kteří by o kojence pečovali. Nechme si projít hlavou tento stvořitelství čin: jak to vypadá s jeho stářím? Kolik let mu bylo? Byl schopen dát zvířatům jména, uměl mluvit, myslet, vlastnil určitou tvořivost - kolik mu mohlo být let? 20 ? 30 ? Ve skutečnosti zde stál jen několik vteřin. Kam jsme se dosta-

li? Jestliže se nám činem stvoření obrátí naruby známé termodynamické zákony, obrátí se nám naruby také nám známé časové pojetí. Naše vnímání entropie důsledkem takového činu končí.

Tak tomu musí být i v příčině stvoření vesmíru a Země. Akt stvoření skrývá v sobě šalbu stáří.

Tvrdí se, že k tomu, aby vzniklo olovo z uranu, je třeba milionů let. Při stvoření se to však stalo v okamžiku Božím slovem. Proto v důsledku stvořitelského aktu jsou lidské výpočty a odhady o stáří Země velice relativní a mohou se velmi mýlit. Stvořitelský čin stojí zcela mimo naše poznání, nemůžeme s ním počítat. Máme-li zůstat na čistě vědecké bázi, musíme s výpočty stáří nakládat mnohem opatrněji, než tomu bylo dosud.

6.5. Objevy, které vyvracejí evoluční teorii

V poslední době bylo učiněno několik úžasných objevů, s kterými si vědci nevědí rady, neboť odporují všeobecně uznávané evoluční teorii. Častokrát stojí před problémem, zda takové objevy zveřejnit či nikoliv, neboť se obávají reakce veřejnosti.

6.5.1. Lidské kroky v útvech karbonu /52/

Člověk podle geologického pojetí je starý asi 1 milion let. Skutečnost je však taková, že byly nalezeny kroky lidského původu v útvech karbonu, jehož stáří se odhaduje na 310 milionů let. Vykopávky ve Virginii, Pensylvanii, Kentucky, Illinois to potvrdily. Kroky jsou na vrcholu skály a jsou 12,5 inchů = 31,75 cm. dlouhé a stále se zdají jako čerstvé.

Albert C. Ingals /117/ k tomu říká: "Jestliže člověk v nějaké formě existoval ve věku karbonu, pak je celá věda, kterou jmenujeme evoluční geologií, velice falešná, takže všichni, kteří se touto vědou zabývají, se patrně vzdají svých míst a radši si zvolí povolání vlakvedoucích nákladních vlaků."

Tato slova je nutno brát opravdu vážně, neboť následek přijetí tohoto nálezu jako pravých lidských kroků by byl pro moderní evoluční geologii a antropologii zničující. A zmizením darwinismu a neodarwinismu by zmizely i hlavní zbraně ateistů proti křesťanům. Proto je zde tendence za-

mlčet skutečnost, která nevyhovuje dosud hláсанé teorii. Morris a Vitcomt přinesli krásné fotografie jednoho páru takového kroku a jsou uveřejněny v obr. č. 10 knihy A. E. Wildera Smitha: "Původ a budoucnost člověka". V porovnání se šlépějemi dnešního člověka jsou značně větší. To nás nutí zamyslet se nad slovy bible: "A byli v těch dnech obrové na zemi" /I. Mojžíšova 6,4./

6.5.2. Stopy dinosaura a člověka v řečišti /52/

V jednom řečišti, ve křídě, jejíž stáří je odhadnuto na 140 milionů let, se našly krásné, jasně uchované stopy nějakého dinosaura. Ve stejném řečišti o několik metrů dále, ve stejném útvaru, se našly zcela jasné a zřetelné stopy kroků člověka. Fotografie jsou uveřejněny v knize /52/ v obr. č. 6 - 9. Vypadá to tak, jako kdyby člověk honil dinosaura, což je samozřejmě dle dnešního evolučního chápání absurdní, protože člověk před 140 miliony lety nemohl dle tohoto učení ještě existovat - /118/. Geolog L. Burdick v osobním dopise A. E. W. Smithovi napsal v roce 1965 /52/: "31. března jsem navštívil místo nálezu a skutečně se tam nalézají jasné tříprsté kroky dinosaura v korytě řeky a uvnitř jsou lidské kroky."

Jak vyložit tuto skutečnost? Je-li dinosaur starý 140 milionů let a podle nálezu dělal kroky zároveň s člověkem, je nutno připustit, že i člověk je také 140 milionů let starý. To však nesouhlasí s darwinovou teorií a pokládá to za absurdní. Celá struktura darwinismu - základ celé dnešní evoluční geologie, byla by přijetím tohoto nálezu otřesena, postavena na hlavu, a to se nemůže stát! Tváří v tvář této skutečnosti se ve vědeckých kruzích mlčí...

6.5.3. Rozšlápnutý trilobit /180/

V červnu roku 1968 sbíral pan Meister s rodinou v oblasti Antelope Springs jeho oblíbené fosilie. Místo fosilie našel tentokrát podivný kámen. Byly v něm otištěny zkamenělé lidské šlépěje. Stojící tvor, který je zde zanechal, musel být při tom obutý. Obtisky nepředstavovaly bosou nohu, ale zcela jasný pár bot 32,5 cm dlouhých a 11,25 cm širokých. Průzkum stop ukázal, že ten, který je zanechal, vyvíjel větší váhu na patu, kde je otisk hlubší, než na špičku. Nález pana Meistera zpočátku nijak veřejné mínění nevzrušil, dokud podrobně neprozkoumal levý otisk boty. V nášlapu levé boty našel ke svému úžasu rozdrčeného trilobita, zkamenělého spolu s otiskem boty. Melvin Cook, profesor utahské university, k němuž se nález dostal, prohlásil la-

pidárně, že objev mluví sám za sebe. Nálezce jako odborník na fosilie byl nucen prohlásit, že trilobiti - jeho specialita - vymřeli před 440 miliony let. Mohl v té době chodit po Zemi člověk? Geologům se zatím nepodařilo tuto záhadu vysvětlit. Později byly nedaleko Antelope Springs nalezeny ještě další dva podobné otisky, ale již bez rozšlápnutého trilobita. Podobných záhadných nálezů známe více. Za zmínku stojí např. otisk boty v kompaktní vrstvě uhlí, který byl nalezen v americkém Fisher canyonu. Otisk je tak jasný, že lze rozeznat silné nitě, jimiž byla bota sešita. Stáří otisku bylo určeno na 15 milionů let. K záhadnému nálezu v tomto směru došlo i u nás. V roce 1960 byly objeveny v martinském okrese ve vápencových balvanech tři velmi detailní otisky plošek lidských nohou. Šlápěje odpovídají plošce nohy Homo sapiens, nikoliv např. neandrtálce. Bratislavští a pražští antropologové, kteří nález zkoumali, potvrdili, že noha mohla otisky způsobit asi před 100 000 lety. Věc se však dobrozdáním geologů poněkud zkomplikovala. Ti určili stáří horniny podle skořápek drobných živočichů, kteří vápěnc vytvořili, na 55 milionů let. Co k tomu dodat?

6.5.4. Sochy z Acambary /119/

V červenci 1945 zpozoroval amatér archeolog Waldemar Julsrud při toulkách kolem mexického města Acambary na jednom horském svahu jakési náznaky zřícenin starodávného města. Jako amatérský milovník a znalec antického Mexika najal místní lidi a ukořil jim systematicky svah rozkopávat. Tak začala vznikat a růst Julsrudova sbírka. Od roku 1945 do r. 1952 se v ní soustředilo na 30 000 vzácných nálezů. Většina sošek ve sbírce je nádherou, ale současně tajemnou ukázkou umění obyvatel Střední Ameriky. Přímo šokující pro mnohé archeology byly figury ještěřů. Vynikají mezi nimi zejména sošky dinosaurů a plesiosaurů, kteří podle všech vědeckých poznatků zmizeli s povrchu naší zeměkoule před 60 miliony lety, dá-li se dnes takovým teoriím věřit. Všech 30 000 výtvorů jsou originály. Některé jsou sice velmi podobné, ale stejný není ani jeden. Mnozí vědci se pokoušeli vyvrátit autentičnost sošek a tvrdili, že Indiáni nemohli ani poznat chlupaté nosorožce, americké koně, velbloudy a jiná zvířata, která žila na americkém kontinentu před 10 - 12 tisíci lety. Je dokázáno, že žádná kultura na světě nemohla před 19. stoletím získat dostatek poznatků o těchto vyhynulých netvorech a nemohla si je proto představit. Proto Julsrudovi nepřátelé začali roztrušovat, že hledači jsou spolčení s padělateli. Po padělatelích a dílnách se usilovně pátralo, výsledek se ale rovnal nule.

V roce 1952 Charles C. Di Peso podrobně prozkoumal

celou situaci kolem nálezů u Acambary. Sám byl svědkem několika dalších nálezů, u kterých potvrdil autentičnost. Později napsal dlouhé pojednání do odborného časopisu, v němž mimo jiné uvádí: "Keramické figurky připomínají obrysy brontosaurů, tyranosaurů, trachodonů, dimetronů a jiných ještěřů, charakteristických pro druhohory."

Profesor Hapgood objevil zlomky figury z opracované organické hmoty. Zaslal je do laboratoře ve Westwoodu, aby zjistili stáří opracovaných plošek. Stáří určili na 3 600 let. To znamená, že objekt byl vyroben asi 1 600 let před naším letopočtem. Je zajímavé, že tato doba odpovídá bouřlivé době, kdy prý velké přírodní katastrofy rozrušily Středozemní moře. Kréta a Egypt se měly zvrásnit. V Indii měla být zničena civilizace. Dokonce prý tyto katastrofy zasáhly západní a severní Evropu.

Zřejmě se jedná o katastrofy, způsobené potopou světa, které se měly stát dle biblické chronologie asi 2 350 let př. n.l.

/119/: "Kolem nálezů je stále mnoho dohadů a domněnek. V mnoha směrech jistě oprávněných, protože si nedovedeme vysvětlit, jak mohly některé z nalezených soch vzniknout. Přífí se všem našim současným znalostem a představám. O čem však nelze pochybovat, je autentičnost drtivé většiny nalezených sošek a sousoší. Potvrdilo ji příliš mnoho seriózních vědeckých zkoumání a příliš mnoho uznávaných vědců. Mezi nimi taková kapacita, jakou je v celém světě uznávaný profesor Harvardské university Sanderson. Závěrem svých pečlivých výzkumů napsal: "Starému pánovi /Julsrudovi/ se podařil největší archeologický nález všech dob."

7. Důvody, které podporují naši víru o stvoření člověka podle bible

Ukázali jsme si, že evoluční teorie nejen neustále mění svůj koncept, ale pod tlakem nejnovějších objevů se začíná pomalu, ale jistě hroutit. Zatím co bible - Slovo Boží překonalo věky a dosud v něm nebylo nic změněno. Bible praví:

"Nebe a země pominou, ale slova má nikoli nepominou."
/Evangelium Matouše 24,35./ "Usychá tráva, květ prší, ale Slovo Boha našeho zůstává na věky." /Izaiáš 40,8./ "Na věky, ó Hospodine, slovo tvé trvanlivé jest v nebesích." /Žalm 119,89./

Po celá staletí se lidé pokoušeli zničit bibli. K jejímu zničení bylo použito všech prostředků, které jen lidský mozek mohl vymyslet a které satanská lstivost mohla vynalézt. Avšak marné bylo lidské a ďábelské úsilí. Bible žije a my se ve 20. století těšíme z jejího časového poselství. Je nejrozšířenější knihou na světě. Je čistá, po staletí zkoušená. Dokázalo se, že je pravdivá. Má za sebou veliká vítězství nad svými protivníky. Námitky vnesené proti bibli byly vyvráceny. Archeologové potvrdili, že všechny zeměpisné údaje bible přesně souhlasí. Ze starých napsů egyptských, asyrských i babylonských shledali, že v bibli uvedené národy, jejich osobnosti u události jsou pravdivé. Budoucnost přinese jistě ještě další ospravedlnění.

Dr. John Cumming /62/: "Císařství Caesarovo pominulo, římské legie jsou v prachu; gardy Napoleonovy byly zničeny; pýcha faraonů zašla; pyramidy klesají do písku, ale Slovo Boží zůstává věčně. Všechny věci, které je chtěly zničit, mu naopak pomohly. Každý den nás učí, jak pomíjitelné jsou lidské památky. ale jak věčné je Slovo Boží. Tradice mu vykopala hrob. nesnášenlivost zapálila nejednu hranici, mnohý Jidáš je zradil políbením, mnohý Petr zapřel, mnohý Démas opustil, ale ono trvá dosud

a bude trvat na věky."

I v otázce evoluce má bible své vůdčí postavení.

7.1. Lidské rasy

Na světě žije mnoho lidských ras. Není to jen rozčlenění na barevné a bílé, ale i uvnitř existuje celá řada různých lidských ras. Jak povstalo tolik různých ras? Tuto otázku si zodpovězme slovy slavného antropologa profesora Lushana /120/:

1. Veškeré lidstvo pochází jen z jediného pokolení.
2. Nejsou "divocí národové", jsou jen jiní národové s jinou kulturou, než je naše.
3. Děličí vlastnosti tzv. plemen byly ovlivněny klimatickými a sociálními činiteli vnějšího světa.
4. Není žádných méněcennějších plemen. V každém plemeni jsou méněcennější lidé.
5. Většina plemen je okolnímu světu dokonale přizpůsobena.
6. Jediné, svými tělesnými vlastnostmi jednotné lidské pokolení, mělo také původně jednotnou řeč. Během stěhování národů a posunutím národů, víceméně pokojným pronikáním, obchodem a dopravnictvím zmizel téměř všude původní poměr tak, že nyní jednotnost plemen a řečí se vyskytuje jen ve zcela řídkých případech."

Na co ukazuje studium lidských ras? Antropologové R. Benedict a C. Weltfisch pšíí /121/: "Co je v bibli již po staletí psáno o Adamovi a Evě, otci a matce celého lidského pokolení, to dokázaly vědecké výzkumy, že totiž všechny národy země tvoří jedinou rodinu a mají společný původ. Věda popisuje složitou stavbu lidského těla, v němž všechny orgány spolupůsobí, aby je zachovaly na živu; jeho pečlivě vymyšlenou tělesnou stavbu, která by se nemohla náhodně vyvíjet u všech stejně, kdyby lidé neměli žádný společný původ .. Lidé všech ras jsou bratři, jak to též říká bible.

V anglické brožurce "Co je rasa?" /122/ čteme: "Kdybychom šli stovky generací zpět, dospěli bychom ke kořenu stromu lidské rodiny, k prvnímu "homo sapiens". Můžeme zcela dobře nazývat svého společného předka Adamem, což znamená hebrejsky člověk, neboť známá biblická zpráva naznačuje vědecké svědectví, že dnešní lidé jsou společného původu.

Tyto skutečnosti však odporují evoluční teorii, neboť je logicky nemyslitelné, aby evolučním způsobem mělo veškeré lidstvo společ-

ného praotce a pramáti. To by znamenalo, že u všech tzv. předchůdců člověka by vždy jedno dítě šlo cestou vzestupného vývoje a ostatní děti by zůstávaly vývojovým trendem nedotčeny. Až nakonec by se narodilo první dítě typu "Homo sapiens", u kterého by se další vývoj zastavil a z kterého by povstalo veškeré lidstvo.

Vědecký výzkum nám ukazuje, že člověk starověku nebyl co do inteligence nikterak za dnešním člověkem, spíš je dnešní člověk degenerovaný. Archeolog O. D. Miller píše: "Podání, že kdysi byl zlatý věk, není žádným mýtem. Učení o poklesu, který pak nastal, o zarmucujícím úpadku lidského pokolení od původního stavu štěstí a čistoty, obsahovalo nesporně velkou, ale smutnou pravdu. Naše dnešní filosofie dějin, začínající pračlověkem, který byl primitivním tvorem, potřebují zřejmě nový úvod. Nikoli, pračlověk nebyl žádný primitiv."

Francouzský biolog a genetik Jean Rostand napsal o pračlověku /123/: "Kdyby byl možný zázrak, aby se novorozeně z oné dávné minulosti dalo přesadit do naší doby a mohlo být vychováno jako jedno z našich dětí, bylo by člověkem jako my."

Tento názor byl podepřen praktickou zkušeností: V roce 1961 byl objeven v brazilských pralesích kmen domorodců. Žili zcela primitivně, jako v době kamenné, bez kontaktu s civilizací. Veškeré jejich výrobní nástroje byly z opracovaných kamenů a klacků. Neměli naprosto žádné vědomosti o ostatním světě. Na nich byl proveden následující experiment: bylo jim odebráno novorozeně - chlapeček. Tento byl potom vychován v inteligentní rodině s více dětmi v Anglii. Jeho tělesný a duševní růst se vyvíjel zcela normálně. Ve škole byl bystrý a učenlivý, dokonce absolvoval lékařskou universitu a stal se doktorem. Jak je to možné? Dítě z doby kamenné a je přitom schopno, při odlišné výchově v jiné společnosti, se zcela duševně vyvíjet. Jak by to však dopadlo, kdyby se provedl obrácený pokus, t.j. dítě inteligentních rodičů by se dalo do výchovy takovýmto domorodcům? Co by z dítěte vyrostlo? Divoch, jenom divoch. Z toho lze učinit jasný závěr, že průměrné dítě, které nemá vrozenou duševní poruchu, bude svým chápáním na úrovni společnosti, která ho vychovává.

Je všeobecně známo, že na celém světě existují památky na zašlé civilizace, jejichž původ a smysl nebyl dosud uspokojivě vysvětlen a podchycen. Ať jsou to starobylá mayská města se záhadnými hieroglyfy a freskami kosmických lodí, egyptské pyramidy a jejich podivuhodně dimenzované rozměry s dokonalou a dosud nevysvětlitelnou technikou výstavby, či nálezy v rozvalinách Tinhamaca u jezera Titicaca v Andách atd.

Erich von Däniken ve své knize /124/ "Vzpomínky na bu-

doucnost" se snaží všechny tyto technické vymoženosti přičíst činnosti a zásahům mimozemských bytostí z vesmíru, které navštěvovaly naši Zemi.

Proč však nepřičíst tyto věci člověku, který v dřívějších dobách nebyl primitivem, ale bytostí s bystrým rozumem?

I v článku "Jaký byl člověk doby kamenné?", uveřejněném v časopise Intepress magazin /125/, lze se dočíst o umění, schopnostech a vědomostech lidí tzv. doby kamenné a bronzové.

7.2. Řeč a písmo

Vyvinuly se jazyky z chrochtavých zvuků ve složité řeči? Tak by tomu muselo být, kdyby byla nauka o evoluci pravdivá. Jaký je však výsledek bádání?

V jednom anglickém časopise /126/ je zpráva: "Ať již řeč vznikla jakkoli, musela se rychle rozšířit. V krátké době, po kterou je člověk na Zemi, vyvinul 2 500 až 5 000 různých řečí... Každá řeč je úplná. Ani nejprimitivnější národy se nedorozumívají chrochtáním nebo bručením, i když všeobecně panuje taková domněnka.."

V jiném časopise se píše /127/: "Dr. Mason zjistil, že vývoj jazyka probíhal zcela jinak než vývoj života. Jazyky se vyvinuly z komplikovaných forem k jednoduchým."

V dalším anglickém časopise je napsáno /128/: "Starší formy dnes známých jazyků byly daleko těžší než jejich moderní odvětví .. Je zřejmé, že člověk nezačal s jednoduchou řečí, která by se postupně komplikovala, ale zdá se, že někde v minulosti, z níž nemáme žádná písemná svědectví, chopil se nanejvýš vyvinuté řeči, kterou postupně zjednodušoval v moderní formu."

Profesor archeologie na Wheaton College napsal: /129/ "Nevidíme žádný důvod k pochybování o biblické zprávě o původní jednotě jazyka nebo tvrzení, že lidstvo mělo jazyk od počátku. Žádný starý ani nový objev neukázal nic jiného."

Profesor C. Laid píše /130/: "Je zřejmé, že všechny řeči povstaly z jednoho všeobecného původního jazyka."

Newyorský časopis /131/ uveřejnil tuto zprávu: "Pravděpodobně kdysi byla doba, kdy měl člověk jen jednu řeč. Učenci mohou takřka všechny řeči, jimiž se dnes na světě mluví, odvodit od jednoho původního jazyka. Během doby se však tato řeč rozšířila ve více skupin."

A tak by bylo možno uvést ještě celou řadu citátů, které nám potvrzují pravdivost biblické zprávy, říkájící: "Byla pak všechna země

jazyku jednoho a řeči jedné." /Genesis 11,1./ Pak přišlo zmatení jazyků, které bylo vědeckým bádáním potvrzeno.

Nejstarší svědectví o člověku, ať již písemné dokumenty nebo obrazy v jeskyních atd., neobsahují ani nejmenší poukazy na nějakou střední formu mezi zvířetem a člověkem. Kdyby taková nějaká forma existovala, jistě by se o ní původci starých písemných dokumentů zmínili, nebo by byla k dispozici její vyobrazení. Nejstarší svědectví mnoha národů však potvrzují biblickou zprávu.

Na základě nálezů zkamenělin, vztahu mezi rasami, lidské řeči a písemných svědectví došla věda opět k závěru, že bible má pravdu. Je tomu tak, jak jednou řekl velký biolog Yves Delage /132/: "Postavíme-li se na půdu skutečnosti, musíme uznat, že vznik jednoho druhu z jiného není dokázán."

Před několika lety dospěl německý vědec August Weismann k závěru, který je výstižný ještě dnes /133/: "Pouze veliký nedostatek poznání může dnes omluvit člověka, který uvádí tento argumentum ex ignorantia /důkaz z nevědomosti/, aby jím dokázal původ člověka ze zvířat."

7.3. Stáří lidstva

Snad nejvášnivější debaty ve spojení se vznikem člověka byly vedeny ohledně otázky, jak dlouho je již člověk na Zemi.

I. F. Free ve své knize píše /129/: "Na okraji mnohých biblí pro Genesi se uvádí 1. datum 4 004 př. Kr. Toto datum bylo stanoveno před více jak 300 lety irským duchovním, biskupem Ussherem /1581 - 1655/, který použil chronologických údajů z bible a z bádání přístupných v té době. O Ussherově systému se často mluví jako o systému krátké chronologie." V podstatě jeho metoda měla za základ genealogické údaje bible, za předpokladu, že jsou úplné. Na počátku 19. století uveřejnil Hales systém, v němž vzal řecký překlad hebrejského Starého Zákona - Septuagintu za základ pro patriarchální generace a vypočetl datum stvoření na rok 5411 př. Kr."

Existují však i jiné systémy biblické chronologie, které určují dobu stvoření od 3 500 až do 7 000 roků př. Kr. Přesné datum nelze zjistit, neboť jsou určité mezery v biblické genealogii. Nesmíme však zapomenout, že bible není učebnicí chronologie. Hlavním účelem bible je přinášet Boží zjevení člověku a ukázat člověku na jeho poměr k Bohu. Mluví-li však o věcech, týkajících se chronologie nebo jiných oborů, je pravdivá a přesná. Zhruba však můžeme říci, že podle bible je datum stvoření člověka staré asi 6 000 let.

7.3.1. Výpočet doby, jak dlouho žije člověk na Zemi pomocí geometrické řady

Lidstvo se rozšiřuje geometrickou řadou. Geometrická řada je taková řada čísel, kde podíl dvou sousedních členů je vždy konstantní a tento podíl se označuje písmenem q /kvocient/.

Např. řada:

1, 2, 4, 8, 16, 32 .....

$$q = \frac{32}{16} = \frac{16}{8} = \frac{8}{4} = \frac{4}{2} = \frac{2}{1} = 2$$

nebo : 1, 3, 9, 27, 81

$$q = \frac{81}{27} = \frac{27}{9} = \frac{9}{3} = \frac{3}{1} = 3$$

Obecně se první člen geometrické řady označuje jako a_1 a poslední člen jako a_n , přičemž n je číslo, které určuje počet členů v geometrické řadě.

Geometrická řada obecně:

$$a_1, a_2, a_3, a_4, a_5, \dots, a_{n-1}, a_n$$

$$\text{při čemž } \frac{a_n}{a_{n-1}} = \dots = \frac{a_5}{a_4} = \frac{a_4}{a_3} = \frac{a_3}{a_2} = \frac{a_2}{a_1} = q$$

Jestliže známe a_1 , q a n , můžeme si snadno vypočítat a_n dle vzorce č. 1:

$$a_n = a_1 \cdot q^{n-1} \quad \text{/vzorec č. 1/}$$

Jestliže známe a_1 , a_n a q , můžeme si vypočítat n dle vzorce č. 2:

$$n = \frac{\log a_n - \log a_1}{\log q} + 1 \quad \text{/vzorec č. 2/}$$

Zajímá-li nás součet členů geometrické řady, potom použijeme vzorec č. 3:

$$s = a_1 \cdot \frac{q^n - 1}{q - 1}$$

Lidstvo se v současné době rozmnožuje ročně cca o 2 %. Na počátku našeho století bylo 1,7 miliard obyvatel, v 50. letech byly 3 miliardy obyvatel, přitom v tomto období byly 2 světové války. Dnes je na světě přes 5 miliard obyvatel a předpokládá se, že v r. 2 000 bude na světě přes 6 miliard obyvatel.

Pro náš výpočet budeme počítat velmi mírný přírůstek, neboť různé války a epidemie mohou ovlivnit celkový přírůstek, Podle současné statistiky se za 50 let zvýší počet obyvatel o 100 %. My budeme počítat pouze, že se za 50 let zvýší počet obyvatel jen o 20 %, tj. 5 krát méně než uvádí statistika. To znamená, že kdyby bylo např. 100 obyvatel, tak za 50 let se zvýší počet o 20 %, tj. na 120 obyvatel. Za dalších 50 let opět o 20 % ze 120 obyvatel, tj. $120 + 24 = 144$ obyvatel atd. Z tohoto příkladu můžeme vypočítat kvocient q .

$$q = \frac{144}{120} = \frac{120}{100} = 1,2$$

První člen naší geometrické řady k výpočtu stáří lidstva $a_1 = 2$ /první manželský pár/.

Poslední člen této geometrické řady " a_n " je současný stav obyvatel = 5 000 000 000.

Zajímá nás " n " - počet členů geometrické řady, neboli počet padesátiletých období.

" n " vypočteme ze vzorce č. 2:

$$n = \frac{\log a_n - \log a_1}{\log q} + 1$$

$$n = \frac{\log 5 \cdot 10^9 - \log 2}{\log 1,2} + 1 = \frac{9,39794}{0,07918} + 1 = 118,69 + 1 =$$

119,69

K výpočtu byly použity pětimístné logaritmické tabulky.

Počet členů neboli padesátiletých období v naší geometrické řadě je dle výpočtu 119,69. Vynásobíme-li toto číslo padesáti, dostaneme stáří lidstva

$$119,69 \times 50 = 5\,984,5 \text{ roků.}$$

Tímto výpočtem pomocí geometrické řady se dostáváme k číslu, které odpovídá biblickému stáří člověka. Naproti tomu odhady evolucionistů jdou do milionů let a člověk Homo sapiens by měl žít podle jejich

názoru před 50 000 lety.

7.3.2. Skutečnosti, poukazující na stáří lidstva

Názory některých vědců budí často dojem, že předhistorický člověk je dokázanou skutečností a že jeho vývoj lze sledovat tisíceletí zpět od roku 4 000 př. Kr.

Známý vědec dr. P. E. Klopster napsal: "Nyní si představme, že bychom podnikli výlet do předhistorické doby. Začneme v době, kdy na zemi povstaly druhy Sapiens z rodu Homo... projdeme tisíceletími, o nichž dnes opíráme svá vědění a dohady a výklady a dostaneme se do doby, z níž jsou k dispozici první písemná svědectví, z nichž můžeme něco načerpat."

Všimněme si tohoto důležitého bodu: "předhistorická doba" člověka se opírá o dohady a výklady!

My se však nechceme opírat o takové slabé nevědecké spekulace. Chceme prozkoumat skutečná svědectví o stáří lidstva. Z četných dokumentů je možno zjistit, že neexistují žádná písemná svědectví z doby před asi 4 000 lety př. Kr.

Uveďme několik poznámek učenců o těchto svědectvích.

1. Dějiny

A. Montág /135/: "Písemně zaznamenané dějiny nejsou starší než 6000 let."

R. Conlborn /136/: "Kultury existují asi šest až šest a půl tisíc let."

Citát z angl. časopisu /137/: "Kolo, luk, písmo a výroba bronzu patří mezi velkolepé výkony Sumerů, jejichž města vznikla před 5 500 lety na březích Tigridu a Eufratu."

K. Kenyon /138/: "Přesné zkoumání starých dokladů ukázalo, že dějiny, jež jsou doloženy písemnostmi, začaly ve 4 tisíciletí př. Kr."

Je proto pochopitelné, že C. B. Fals klade otázku /143/: "Proč západní kultura začíná teprve ve 4. stol. př. Kr., sahá-li až do šerého dávnověku?"

Odpověď: před onou dobou neexistovaly žádné dějiny!

2. Písmo

Učenci došli na tomto poli ke zcela určitým závěrům. Shodují se v tom, že se začalo psát po roce 4 000 př. Kr. Všimněme si některých jejich poznámek:

J. Southworth /139/: "Člověk se naučil psát před méně než 6 tisíci lety a tím začala historická doba."

Citát z angl. časopisu /140/: "Nejstarší písemné dokumenty, které archeologové až dosud objevili, pocházejí teprve asi z r. 3 000 př. Kr."

S. N. Kramer /141/: "Bylo to pravděpodobně koncem čtvrtého tisíciletí př. Kr., asi před 5 000 lety, kdy Sumerové... přišli na myšlenku psát na hlínu."

P. I. Wiesmann /142/: "Výsledek archeologického bádání zasluhuje zvláštní pozornosti. Pokud můžeme sledovat dějiny lidstva, uměl člověk psát. Dnes se všeobecně uznává, že původ lidské civilizace je nutno hledat v Babyloně. Z téže země pocházejí také nejstarší nám známé písemné dokumenty - což je důkaz pravé civilizace ... Podle údajů některých archeologů mohou nalezené zbytky obrázkového písma pocházet z doby mezi roky 3 300 a 2 800 př. Kr. Z něho se pak vyvinulo klínové písmo."

A. Montág /135/: "Nejstarší písemné dokumenty, které známe, pocházejí ... ze Sumerů v Mezopotamii, z oblasti údolí Tigridu a Eufratu, v níž leží kolébka kultury. Datum je asi 3 500 př. Kr."

Kdyby byl člověk vyvinul svou schopnost přemýšlet před 50 tisíci až 500 tisíci lety, proč by se byl nenaučil psát a číst již dříve? Také tuto otázku lze snadno vysvětlit. Člověk v této době na Zemi ještě nebyl a proto nebyly a ani nemohly být nalezeny žádné starší písemné dokumenty.

3. Astronomie

Uznává se, že starověký člověk byl umělcem, který uměl v obrazech znázornit věci, které jej zajímaly a zdály se mu důležité. Připouští se také, že pozoroval pohyby slunce a jasnějších hvězd.

Matematikové mohou vypočítat stáří podle astronomických údajů, které obsahují.

Ze které doby pocházejí nejstarší tabulky tohoto druhu?

Dr. Sachs z Brownovy university prohlásil: "Neexistují žádné tabulky z doby před koncem čtvrtého tisíciletí př. Kr., které by bylo možno datovat podle astronomických údajů."

Dr. J. Lewy z Hebrejské koleje řekl: "Neexistují žádné tabulky z třetího nebo čtvrtého tisíciletí př. Kr., jež by obsahovaly astronomické údaje."

W. F. Albright z Jons - Hopkinsovy university uvedl: "Neexistují žádné archeologické nálezy /včetně předmětů s nápisy/, jež by obsahovaly nějaký poukaz na datovatelné astronomické úkazy z doby asi před 2 000 roky př. Kr."

Jak blízko se tyto výsledky bádání přibližují k biblické

chronologii!

4. Jiné důkazy
- a/ matematika
V angl. časopise /144/ je uvedeno: "Nejstarší písemná svědectví na hlíněných tabulkách, pocházející z doby 3 500 př. Kr., ukazují, že lidé již tehdy sčítali a násobili celá čísla s kladným znaménkem."
- b/ jazyky
Dr. Mario Pei /145/. "Nejstarší z těchto důkazů, které máme k dispozici, jsou v sumerštině, v jazyce, jímž se mluvilo v Mezopotamii od r. 4 000 do r. 3 000 př.Kr."
- c/ kolo
Ve stručné encyklopedii archeologie /146/: "Sumerové je určitě znali již kolem r. 3 500 př. Kr. a kolem r. 3 000 př. Kr. bylo již všeobecně používáno v celé východní polovině "Plodného půlměsíce"."
- d/ zemědělství
Clark /84/: "Asi před 6 000 lety rozvinuli první zemědělci své hospodářství natolik, že se mohli pevně usadit v trvalých sídlištích."
- e/ sklo a voňavky
Citát z Newyorského časopisu /147/: "sklo .. bylo vyráběno již asi před 5 000 lety." "Voňavky ... asi 5 000 let staré."
- f/ bronz
Clark /84/: "Výroba standardního bronzu začala teprve asi kolem r. 3 000 př. n. l., a to v některých příznivě situovaných místech."

A tak by bylo možno uvést ještě celou řadu citátů, které nám potvrzují, že veškerá známá civilizace není starší 6 000 let.

Je nepoctivé odhadovat stáří lidstva na miliony let a pak vydávat tyto odhady za skutečnost. Věda, která se opírá o fakta, potvrzuje biblické zprávy jako pravdivé.

Asi před 6 000 lety stvořil Bůh člověka.

Když se lidé rozšiřovali po zemi, vznikaly náhle různé kultury. Některé byly dlouho v plném rozkvětu, jiné klesly na úroveň kamenné doby. Stejně je tomu i dnes. Zatímco jsou vystřelovány rakety na Měsíc, žijí australští a brazilští černoši jako v době kamenné.

O náhlém vzniku člověka napsal Dr. W. A. Faierservis

/148/: "Monumentální stavby, státní náboženství, kolo, metalurgie, uspořádání společnosti, písmo, zákonodárství a dokonce nacionalismus pocházejí z Eufratu a Tigridu, kde zřejmě začala kultura."

Také archeolog P. J. Wiesmann prohlásil /142/: "Žádný objev nevyvolal větší překvapení než ten, že civilizace ve světě povstala zcela náhle. To je pravý opak toho, co se původně předpokládalo. Podle všeobecného názoru se očekávalo, že s přibývajícím stářím objevených míst se budou objevovat stále primitivnější kultury. Ale není tomu tak ani u Babylonie, ani u Egypta, kde byly přece zjištěny nejstarší kultury světa."

Vezmeme-li v úvahu to, co věda skutečně objevila a ne to, co by někteří rádi objevili, shledáme, že ve věku vědy bible vítězí!

7.4. Rodiště lidstva

V minulosti existovala rozmanitá tvrzení, že kolébka lidstva je Asie, Afrika nebo Evropa. Někteří označovali za rodiště lidstva obzvláště Egypt.

Tisíce let předtím, než vyvstaly tyto domněnky, bylo možno číst v bibli, že rodištěm lidstva byla zahrada, ležící v zeměpisném území, nazvaném Eden. V I. Mojžíšově 2,8. je psáno: "Štípil pak byl Hospodin Bůh ráj v Eden na východ a postavil tam člověka, jehož byl učinil."

Kde to přibližně bylo, lze zjistit pomocí jmen dvou ze čtyř řek, jež jsou jmenovány ve spojení s touto zahradou. V I. Mojžíšově 2,14. čteme: "A jméno řeky třetí Hiddekel /Tigris/, kteráž teče k východní straně Assyrské země. A řeka čtvrtá jest Eufrates."

V bibli je tedy již před tisíciletími psáno, že rodiště lidstva je na Blízkém východě v území Eufratu a Tigridu, jež Řekové nazvali Mezopotamie /což znamená "země mezi řekami"/.

Ještě přesněji popisuje bible místo, kde se člověk usadil o 1 656 let později, po potopě za dnů Noemových, totiž na pohoří Ararat, v území, jež dnes patří Turecku. /I. Mojžíšova 8,4./

7.4.1. Zjištění rodiště lidstva

Na různých kontinentech byly bezpochyby staré kultury. Ale výsledek více jak stoleté badatelské práce vědců ukazuje, že rodiště lidstva může být jediné na Blízkém východě. Z mnoha archeologických nálezů mohli vědci vyvodit jednoznačné závěry.

Profesor W. F. Albright píše /149/: "Archeologická bádání

jednoznačně dokázala, že na zemi neexistuje žádné kulturní středisko, které by se mohlo co do stáří a výsledků srovnat se zeměmi v kotlině Středoziemního moře a východně od něho."

O jiných územích, v nichž byly nalezeny kultury, píše Albricht: "Ostatní kultury starého světa všechny pocházejí z tohoto kulturního centra nebo jím byly silně ovlivněny."

V minulém století se někteří vědci domnívali, že rodištěm nejstarší kultury je Egypt. Archeolog W. A. Fairservis píše /148/: "V 19. století platil Egypt za rodiště lidské kultury na zemi s nejstarší kulturou světa. Dnes však se ukazuje, že je to Mezopotamie, protože množící se důkazy z mnoha vykopávek v onom území ukazují, že Egypt nebyl původcem, ale příjemcem mnoha kulturních výsledků."

Obdělávání půdy, chov zvířat, nejstarší metalurgie, kolo, písmo atd. se do nilského údolí dostaly ze západní Asie, kde byly známy nejdříve."

Tato skutečnost je potvrzena profesorem G. E. Smithem /150/: "Počátek kultury je ve velkých říčních údolích blízkého a středního východu... Víme, že mnohé z nejstarších vymožeností egyptské kultury byly pravděpodobně převzaty z území dále na východ." Ale kde dále na východ? Archeolog P. J. Wiesmann píše /142/: "Známé nám údaje o rodišti lidstva - Genesis, archeologie a dějinné tradice - to vše poukazuje na rovinu Mezopotamie. Žádná kultura světa ani kultura Číňanů a Indů se co do stáří nemůže měřit s kulturou obyvatel Babylonie."

Je ještě více učenců, kteří potvrzují, že kolébkou lidstva je Mezopotamie, země mezi Eufratem a Tigridem. Všimněme si ještě některých svědectví v oblasti umění a vědy.

7.4.2. Písmo

Starý historik Berosus, který žil ve třetím století př. Kr. napsal, že umění psát vynalezl lid v jižní Mezopotamii. O tom píše David Diringer /151/: "Klínové písmo je pravděpodobně nejstarší systém psaní..Zdá se, že tento velkolepý vynález je zásluhou Sumerů /nejstarších obyvatel Sinearů/ .. neboť nejstarší dokumenty v klínovém písmu - přes tisíc tabulek a zlomků tabulek byly nalezeny hlavně v Uruku nebo Wareka, v biblickém Erechu a patří k úruckému období, před dobou mezopotamských dynastií."

Je jen přirozené, že věda našla nejstarší písemné dokumenty v Mezopotamii. Dokonalý Adam, který vyšel z rukou Božích, nebyl zřejmě vybaven pouze schopností mluvit, ale i schopností psát, což se dá

usoudit z I. Mojžíšovy 5.1.: "Tato jest kniha rodů Adamových." Zřejmě Adam byl původcem nebo vlastníkem tohoto dokumentu. Po vyhnání první lidské dvojice z Edenu a zvláště pak po potopě rozešli se lidé na různá místa země. Do těchto míst si odnesli i svou řeč, která se víc odlišovala a též své písmo, které potom rozvíjeli.

Protože Noe ani Sem se nepodíleli na stavbě babylonské věže, nebyla zmatena jejich řeč ani jejich abeceda. Proto nás nepřekvapuje, že semitské národy /potomci Semovi/ o století později již psali prózu i poezii, zatím co ostatní národy se stále ještě snažili vytvořit si způsob k písemnému zaznamenání svých myšlenek.

R. W. Rogers píše v 1. svazku své knihy /152/: "Zatím co se ještě mohli s označením pro pojmy, determinativy a s jednoduchými a složenými slabikovými znaky, vytvářeli již sousední Féničané a Hebrejci, nebo i nekultivované národy jako Moabité, nápisy. Hebrejci již dokonce psali knihy, prózy i poezie pomocí jednoduché, ale nanejvýš účelné abecedy - jejíž vynález je největším výkonem staré kultury."

Písmo tedy pochází z Mezopotamie a pokročilá abeceda je připisována potomkům Semovým, kteří byli bezpochyby pokročilejší, protože od Noema převzali způsob psaní pro svou řeč, která po potopě nebyla zmatena.

Ze starých písemných dokumentů vyplývá, že Eden ležel v blízkosti pramenů Eufratu a Tigridu. V písmu obyvatel roviny Sinear byl znakem pro slunce původně obrázek, který znázorňoval slunce vycházející mezi dvěma horskými vrcholy. Kdyby bylo písmo vynalezeno v Sinear, bylo by slunce bezpochyby znázorněno jako vycházející nad rovným obzorem, neboť Sinear, jižní část Mezopotamie, byla rovná. Také znak pro zemi nebo vlast, který byl používán k označení roviny Sinear, byl obrázek, znázorňující tři vrcholky. Tyto znaky musely být používány v horách, ležících na severu, dříve než se člověk odebral dolů podle toků řek do Sinear.

G. N. Driver o tom píše /153/: "Tyto znaky dokazují, že Sumerové původně žili v hornaté zemi a ne v rovině babylonské."

7.4.3. Matematika

Staří Sumerové znali matematiku. Dlouho předtím, než se na scéně objevili Babyloňané, měli nejstarší obyvatelé Mezopotamie užitečný početní systém, který se dobře osvědčoval v obchodování. Staří Babyloňané, kteří také bydleli v onom území, formulovali své základní matematické zákony. Tyto zákony byly tak vysoce vyvinuté, že některé z nich objevili Řekové teprve o 1 500 let později.

Edward Chier k tomu napsal /154/: "Tyto matematické znalosti byly tak vyvinuté, že mnohý assyriolog se ve věci vůbec nevyzná, když se snaží analyzovat nějakou skupinu číslic. Jeho matematické znalosti totiž většinou zdaleka nestačí k porozumění souvislostí.. Objev, že číslice mohou měnit svou číselnou hodnotu podle svého postavení ve skupině, byl připisován mnoha jiným národům a zapomnělo se na Sumery, kteří tuto skutečnost objevili první."

Také bible naznačuje, že matematika vznikla v oblasti, kde byla kolébka lidstva, v Mezopotámii. V Adamových dokumentech, z kterých Mojžíš sestavil později první kapitoly 1. knihy Mojžíšovy, nacházíme základní i řadové číslovky /I. Mojžíšova 2,2., I. Mojžíšova 4,15.24./

7.4.4. Astronomie

Odkud pochází astronomie? Z Asie, Afriky, Evropy nebo Ameriky? Astronomie vznikla tam, kde byla kolébka lidstva - v Mezopotámii. Všimněme si, co píše F. Hoyle /155/: "Je pravděpodobné, že mnohá souhvězdí a zvěrokruh byly na mapě oblohy zaznamenány nejprve v okolí Mezopotamie. Byly nalezeny zbytky tabulek z pálené hlíny, jež byly součástí knihoven a jména souhvězdí jsou na nich užívána jako dnes."

Kromě astronomických údajů jsou na tabulkách i jiné věci, které vědcům odhalují, že astronomie vznikla v Mezopotámii. Jestliže se zkoumá to, co lidé ve starověku viděli a popsali, je možno zjistit, kde se právě nalézali, když pozorovali oblohu. Pierre Rouzemu píše ve své knize /156/: "Můžeme přibližně zjistit, kde se lidé na zemi nejprve zabývali hvězdami. Toto území sahá od Středozemního moře po Čínu. Je možné dokonce ještě přesněji zjistit rodiště hvězdářství. Nejstarší souhvězdí jsou znázorněna zvířaty, mezi nimiž je lev, ale ani velbloud ani krokodýl. Jediným územím, kde jsou tato zvířata rozšířena, je Malá Asie."

Tato skutečnost i naleziště tabulek s astronomickými údaji ukazují, že v Mezopotámii začaly být hvězdy seskupovány v souhvězdí a začala být pozorována noční obloha, čímž vznikla astronomická věda.

7.4.5. Bible potvrzena

Je možno dokázat, že v území mezi řekami vzniklo ještě mnoho dalších umění a věd. Všimněme si některých výroků /157/: "Neznámý sumerský lékař... zapsal klínovým písmem své doby víc než tucet svých nejlepších léků. Tento hliněný dokument je nejstarší lékařskou příručkou, jakou člověk

zná."

/141/: "Co jsem držel v ruce, byl exemplář nejstaršího zákona /sumerského/, jaký člověk až dodnes zná."

Tolik věd, umění a techniky pochází z území Mezopotamie.

Na základě množících se důkazů docházejí vědci k přesvědčení, že bible má pravdu, když říká, že rodištěm člověka je území Eufratu a Tigridu.

Bývalý prezident Fanklinovy koleje W. A. Williams prohlásil: "Připouští se, že nejstarší kultura začala na Eufratu, v blízkosti zahrady Eden.. První velké říše se tísnily kolem území, kde žili Adam a Noe. Není žádná starší kultura, o níž by bylo písemné svědectví."

7.5. Člověk mění své mínění - bible vítězí

/161/ : "Před několika lety byla v celém světě otřesena ve svých základech víra v bibli. Učenci, proslavení ve světě svým učením, počali tvrdit, že některé zprávy v bibli nejsou pravé a správné. Důkazy, které tito učenci dávali, byla otřesena víra mnohých lidí, kteří dosud věřili v bibli jako jediné a správné měřítko křesťanství.

A tak i dnes jsou mnozí lidé, kteří vidí tuto pochybovačnost mnohých učenců a ztrácejí proto víru v bibli.

Je však opravdu kritika učenců tak neomylný vůdce, že jí můžeme spolehlivě věřit? Mají oni pravdu nebo se bible mýlí, když těmto učencům odporuje?"

Kritický člověk uzná, že vědění člověka je velmi ohraničené. Ví, že nejnovějšími výsledky bádání je často nucen opravit své mínění a někdy i úplně změnit. Jestliže člověk je nucen neustále na základě nových objevů a většího vědění měnit své mínění, neměl by být opatrný, jsou-li nejnovější výklady někdy v rozporu se Slovem Božím? Není v takových případech nemoudré stavět své závěry na písku lidského vědění? Což se už mnohokrát nestalo, že novější důkazy přinutily člověka, aby změnil svůj názor a uvedl jej do souladu s tím, co je již po tisíciletí zapsáno v bibli?

7.5.1. Zoologie

Příkladem pro to je zajíc, králik. Ačkoliv je bible ve III. Mojžíšově 11,5.6. a

V. Mojžíšově 14,7. označuje jako přežvýkavce, biblický slovník /158/ uvádí: "Zajíc ovšem není přežvýkavec, nýbrž hlodavec."

Německý biblický slovník /159/ uvádí pod heslem "Zajíc": "O přežvykování v běžném slova smyslu se u zajíce nedá mluvit. Údaj se vztahuje jen na žvýkací pohyby, charakteristické pro zajíce, které působí stejným dojmem jako právě přežvykování."

Protože znalosti člověka o zajíci nesouhlasily s biblickým prohlášením, opírali se o tento případ zastánci historicko - kritického bádání a mnozí vědci poukazovali na něj jako na příklad nespolehlivosti bible. Prohlašovali, že bible je úplně nevědecká.

To však nesouhlasí se skutečností! Byly provedeny překvapující objevy, které dokázaly, že králík i zajíc přežvykují. V roce 1940 uveřejnil britský vědec E. L. Taylor /160/ výsledky svého rozsáhlého bádání, které to dokazují. Aby redakce tohoto časopisu měla záruku, že toto zjištění je přesné, obrátila se na "Smithsonův ústav", americký ústav pro všeobecné vzdělání ve Washingtonu a požádal zde o potvrzení. 5.12..1950 obdržela tuto odpověď: "Zřejmě není důvod pochybovat o správnosti zprávy, podle níž králíci ukládají polostrávenou potravu ve slepém střevu a pak ji opět vrátí, aby pak podruhé procházela zažívacím ústrojím. Při zkoumání bylo použito vědeckých metod, proti nimž není možno nic namítat a důkaz je zřejmě přesvědčivý."

Neměl by se člověk z tohoto příkladu poučit, aby byl méně sebejistý ve svém mínění, je-li v rozporu s tím, co říká bible? Britský biolog E. L. Taylor řekl, že by to mělo člověku ukázat, jak nedokonalé a nepřesné je jeho poznání i o známých věcech. Mojžíš však měl lepší pramen, z něhož čerpal své vědění, neboť je nepravděpodobné, že by tak důkladně prozkoumal všechna zvířata, která uvádí.

7.5.2. Astronomie a stvoření

Astronom Petr W. Stoner napsal: "Dříve byly velké rozpory mezi I. Mojž. a astronomií. Dnes panuje podivuhodný soulad, který nastal pokrokem vědy...Ačkoliv Genesis byla napsána před tisíciletími, byla každá zmínka o astronomii v této kapitole potvrzena nejnovějšími poznatky v tomto oboru. Astronomické knihy, které byly napsány v minulém století, jsou plné omylů a co bylo napsáno více než před několika staletími, hodí se jen k pobavení čtenářů."

Není to úžasné ospravedlnění bible? Pomyslíme-li na to, že lidé dříve zastávali názory, které dnes pokládáme za směšné, vidíme, že ros-

toucí vědění přinutilo lidi, aby změnilí své názory, takže jsou nyní v mnohém v souladu s biblí.

Člověk např. dlouho věřil, že země je tabule. V bibli není však takového výroku. Naopak, na mnoha místech se hovoří o okrouhlosti země", "okršliku země" /Izaiáš 40,22.; Přísloví 8,27; Žalm 24,1. atd/.

Starí Egypťané věřili, že Země spočívá na sloupech a Řekové se domnívali, že ji nese Atlas, jeden z jejich bohů, ale v bibli nejsou takové fantastické teorie, jež byly všeobecně rozšířeny v době, kdy byla psána. Není možno vznést žádnou vědeckou námitku proti jejímu tvrzení, že Země je těleso, které se vznáší v prostoru, aniž by bylo viditelně drženo: "...zavěsil zemi na ničemž" .. /Job 26,7./

7.5.3. Archeologie

Koncem 19. století vznikl extrémní kritický směr, který upíral historický původ téměř všemu, co bylo napsáno v prvních knihách Starého Zákona. Vedoucí postavení v tomto směru zaujímal Julis Welhausen, evangelický teolog a orientalista. Tvrdil, že biblická zpráva o Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi pocházela od několika Židů, kteří žili asi o 1 000 let později a je proto nemožní získat z bible "nějaké historické údaje o praotcích". Jeden z nejznámějších archeologů 20. století W. F. Albright napsal /162/: "Téměř všichni znalci Starého Zákona v Evropě i v Americe zastávali tento nebo podobný názor. Nyní se však situace velmi rychle mění, protože Welhausenova teorie nemůže obstát před archeologickými důkazy."

Werner Keller napsal /163/: "Tyto nálezy a objevy, téměř nepřehledné svým množstvím a zastavující dech, přinesly obrat v posuzování bible. Události, které se považovaly za "náboženské historky", nabyly na jednu historickou podobu.

Výsledky bádání často souhlasí do nejmenších podrobností s biblickými zvěstmi. Nejen potvrzují, ale současně objasňují historické pozadí, z kterého vyrostla Stará smlouva a evangelia."

Dnešní archeologické objevy přinutily lidi, aby změnilí své názory. Je tomu tak, jak řekl jeden archeolog /164/: "Stalo se nutným škrtnout většinu, ne-li všechno, co se lidé učili v kolejích a seminářích a encyklopediích a vrátit se k původním pěti knihám Mojžíšovým a ke knize Jozue." Dnešní bádání dokázalo, že popisy v oněch knihám jsou pravdivé.

Bylo by možné uvést celou řadu příkladů, ale jelikož existuje i v češtině celá řada knih, pojednávajících o této skutečnosti, odkazují na příslušnou literaturu:

/129/, /161/, /163/, /165/, /166/, /167/, /168/, /169/, /170/,
/171/ atd.

Proč tedy pochybovat o pravdivosti bible, vezmeme-li v úvahu tyto důkazy? Znovu se prokazuje její pravdivost, zatím co člověk musel opětovně měnit své mínění a názory.

Z á v ě r :

Na závěr bych rád citoval myšlenky E. G. Whiteové /172/: "Všichni, jimž se jedná o jejich věčné zájmy a kterých si cení, měli by býti na stráží proti výpadům pochybnosti. Samotné pilíře pravdy budou napadeny. Jest nemožné vyhnouti se jízlivým vtípům a narážkám, záludným a morovým naukám novodobého nevěrectví. Satan pokouší lid ve všech vrstvách. Napadá nevzdělance žertem anebo posměškem, kdežto ku vzdělanci přichází s vědeckými námitkami a umělým mudrováním, vypočítaným rovněž na vzbuzení nedůvěry k Písmu aneb k jeho opovržení.

I nezkušená mládež odvažuje se rozsívati pochybnosti o základních zásadách křesťanství. A tato mladistvá nevěra, ač jest mělká, vykonává svůj vliv... Mnohý život, jenž sliboval býti ke cti Bohu a požehnáním světu, byl zmařen nečistým dechem nevěry. Všichni, kdož věří chvástavým rozhodnutím lidského rozumu a namlouvají si, že mohou vysvětlit Božská tajemství a dojíti k pravdě bez pomoci Boží moudrosti, zapletli se do léček satanových."

Literární odkazy

- /1/ J. Branžovský: "Základy vědeckého světového názoru",
1962 /str. 16. 39./
- /2/ J. Bober: "Laureáti Nobelovy ceny" - 1971
- /3/ RNDr J. Kuba: "Na prahu atomového věku",
1956 /str. 13/
- /4/ J. Jeans: "Nové základy přírodovědy" /str. 26/
- /5/ J. H. Woodger: "Biological Principles" /str. 217/
- /6/ A. N. Whitehead: "Science and the modern World" /str. 55/
- /7/ E. G. White: "Patriarchové a proroci" 1969 /str. 21, 73, 76/
- /8/ M. Král: "Sto otázek věřících nevěřícím" 1962 /str. 273/
- /9/ J. Jeans: "Nature Supplement" 1931 /str. 703/
- /10/ M. Kubeš, L. Křížkovský: "Člověk, svět a filosofie",
1967 /str.100, 113/
- /11/ V.I. Lenin: "Materialismus a empiriokriticismus"
- /12/ James Jeans: "Tajemný vesmír"
- /13/ R. Clausius: "O druhém základním zákonu
termodynamiky" - 1867
- /14/ Encyklopaedia Britannica" Ba XVII, 891
- /15/ R. Clausius: "Die mechanische Wärmetheorie" 1876
- /16/ Karel Čapek: "Hovory s TGM" - 1969 /str. 193, 194/
- /17/ Doc. Ing. Dr. Jiří Mýl: "Chemická termodynamika" 1956
/str. 70/
- /18/ J. S. Šklovskij: "Miliony cizích světů" 1964 /str.32/
- /19/ Časopis "The Nature" - 1932 /str. 421/
- /20/ Ing. Jiří Grygar "Vesmír" 1983 /str. 12/
- /21/ RNDr. Jaromír Mikušek "Věda a víra o stvoření světa"
- /22/ Příloha Rudého práva z 8.6.1985, článek "O nekonečnosti a
o vzniku vesmíru"
- /23/ Dr. Martinovský: "Základní nauky o hmotě a životě" /str.
81/
- /24/ Mac Gready Price: "Obrana Genese" - 1941 /str. 44.49./
- /25/ J. H. Woodger: "Biological Principles" /str. 188/
- /26/ R. H. Murray: "Science and Scientis in the Winenteeth
Century" /str. 189, 190/
- /27/ Vlad. Keller: "Na prahu neznáma"
- /28/ Isaac Newton: "Principia" III.
- /29/ V. G. Fesenkov: "Dnešní představy o vesmíru"

- /30/ Prof. Dr. Bedřich Bouček: "Mineralogie a geologie" 1953
/str. 11.-13./
- /31/ Voroncov - Veljeminov: "Vyprávění o vesmíru"
- /32/ J. Sadil: "Planety" 1963 /str. 329/
- /33/ M. F. Subbotin: "Vznik a stáří Země" 1950
- /34/ T. J. Zigmund: "Starý Zákon" 1949 /str. 20, 25, 38. 39./
- /35/ James Jeans: "Prostorem a časem" 1948 /str. 25, 116/
- /36/ Chicago Daily News 14.4.1938
- /37/ Hans Rohrbach: "Přírodověda a poznání Boha" 1965 /str.
12, 13./
- /38/ Spülbeck: "Der Christ und das Weltbild der modernen Na-
turwissenschaft" 1962 /str. 38/
- /39/ Zeichen der Zeit č. 2 /23. roč.
- /40/ Klimešová - Petrů: "Chemie" 1972 /str. 8/
- /41/ Pierre Jaron: "Svedkovia Jehovovi vo svetle Písma"/str. 52,
53./
- /42/ E. G. White: Testimonies to Ministers and Gospel Workers,
/str. 135 - 136./
- /43/ Dr. Alfred Rehwinkel: "Potopa" 1951 /str. 22. 25/
- /44/ Frant. Mareš: "Idealismus a realismus v přírodních vědách"
- /45/ Ch. Singer: "The story of living Things" /str. 439/
- /46/ Ivan Málek: "Vznik život na zemi" 1958 /str. 19,129./
- /47/ A. I. Oparin: "Vznik a vývoj života" 1950 /str. 39/
- /48/ B. Engels: "Anti - Dühring" 1952 /str.71/
- /49/ "Zdravotnické noviny" 28.4.1956
- /50/ "Mladá fronta" 13.1.1968
- /51/ F. C. Konrnfeld: "Důkaz Boha v rozpínavém vesmíru"
- /52/ A. E. Wilder - Smith: "Původ a budoucnost člověka"
- /53/ Endeavour Bd., London 1958
- /54/ "The Nature" 28.10.1933
- /55/ MUDr. Ludvík Souček: "Zájem galaxie" /od str. 194./
- /56/ MUDr. Ludvík Souček: "Tušení stínů" 1974 /str.227./
- /57/ "Das ambeste" březen 1963
- /58/ H. L. Hastings: "Will the old Book Stand?" /33/
- /59/ G. R. Harrison: "What can the Man be"
- /60/ "The Science assumes" září 1958, prosinec 1955
- /61/ T. W. Kelvin: "The Evolution"
- /62/ Albert Einstein: "Můj světový názor"
- /63/ Charles Schuchert: "Texbook od Geology" /str. 411. 412./
- /64/ Miloslav Šustek: "Náš pevný základ" 1968 /str. 1, 21./

- /65/ V. Říha "Po stopách života" 1970 /str. 32/
 /66/ Rolf Lôther: "Biologie a světový názor" 1973 /str. 45/
 /67/ "Interpress magazin" 4/72: Vladimír Lvov: "Do hlubin života"
 /68/ R. G. Taylor: "Časovaná biologická bomba" 1970
 /69/ S. Luria: "Řízení lidské dědičnosti"
 /70/ "Čtení" - magazin zajímavostí č. 8. roč. XX., srpen 1971
 /str. 42 - 45/
 /71/ New Standard Encyklopedia art Evolution"
 /72/ A. J. Wearner: "Základní biblická učení" /str.27/
 /73/ Baker and Nichel, Creation - "Not Evolution" /str. 9. 10./
 /74/ Školní atlas světových dějin 1965
 /75/ "Nature" 6.1.1930 /str. 878/
 /76/ "Theoretical Biology" /str.112/
 /77/ "Nature" 12.12.1925 /str. 867/
 /78/ B. C. Nelson: "In accordance with their Species"
 /79/ Wiktor Osiatynski "Labyrint světa" 1984
 /80/ "Věda a život" květen 1966
 /81/ Charles Darwin: "O vzniku druhů přírodním výběrem"
 /82/ "The Man and the biological World" - 1942 /str. 352. 353/
 /83/ Lecomte du Nouy: "Determination of the Man" 1947 str.
 72, 75 - 79/
 /84/ Grahame Clark: "Prehistorie světa" 1969 /str. 5 - 7, 115,
 133/
 /85/ "Mladá fronta" 13.8.1966
 /86/ "Zeichen der Zeit" č.1, roč. 23 H. Schnitz
 /87/ Švýcarský technický časopis č. 4, roč. 62
 /88/ "Usis science Horizons" říjen 1964
 /89/ Charles Darwin: "Vlastní životopis" 1950 /str. 23. 71. 112./
 /90/ A. H. Clark: "The New Evolution" 1930 /str. 100, 189. 168/
 /91/ "Life" 17.3.1947
 /92/ "Literary Digest" 16.2.1929
 /93/ Americká encyklopedie 1942 sv. 10, /str. 606/
 /94/ Britská encyklopedie 1984 sv. 23 /str. 467, 476/
 /95/ W. Beebe: "The Bird" /str. 97/
 /96/ A. Cressy Morrison: "Man Does Not Stand Alone" /str.
 106/
 /97/ Katolická encyklopedie 1909 sv. V./str.654, 655/
 /98/ Pierre Teilhard de Chardin: "Místo člověka v přírodě" 1967
 /str. 83/

- /99/ W. A. Heller: "Co se děje v dnešním protestantismu?" 1965 /str. 5/
- /100/ J. Augusta: "Z pradějin člověka" - úvod
- /101/ "100 + 1 zahraničních zajímavostí" č. 8, roč. 10 1973 Peter Watson: "Náš prapředek člověk č.1470"
- /102/ J. Augusta: "Opolidé a předlidé" 1961 /str. 115/
- /103/ M. S. Pliseckij: "Vznik a vývoj člověka" 1953 /str. 33/
- /104/ Josef Kleibl: "Cesta za Adamem" 1969 /str. 67. 98./
- /105/ "Svět v obrazech " č. 44 z 1.11.1974 článek "Lebky rodiny Leakeyů" od Holoubkové
- /106/ Björne Kurten Notfrom the Apes - "Man's Origins and Evolution
- /107/ Josef Glückselig: "Podvedená věda" 1972 /str. 61/
- /108/ Anthony Standen: "Science is the saint Cow!" 1950 /str. 106/
- /109/ D.M.S. Watson: Nature 1929, Adaption sv. 123 str. 233
- /110/ Erich Wasman: "Moderní biologie a vývojová teorie"
- /111/ Večerní české slovo 28.10. 1937
- /112/ W. H. Matthews: "Fosilie"
- /113/ Z 75 č. 24 ročník 19 - 22. 11. 75 /str. 59/
- /114/ A. R. Wallace: "The geographical Distribution of Animals" /str. 27/
- /115/ Henry Howorth: "The Mammoth and the Flood" /str. 351/
- /116/ T. Libby: "News Letters" 1965
- /117/ Albert C. Ingaels: "The Carboniferous Mystery - Scientific American" leden 1940 /str. 14/
- /118/ Roland T. Bird: "Natural History" 1939 květen /str. 255. 261, 307/
- /119/ Interpress magazin 6/71
- /120/ Lushan: "Národy, plemena a jazykové"
- /121/ R. Benedict, C. Weltfisch. "Humanity Races"
- /122/ UNESCO: "What is the Race?"
- /123/ "World of Science" 1.2.1961
- /124/ Erich von Däniken: "Vzpomínky na budoucnost" 1969
- /125/ Interpress magazin 2/72, článek "Jaký byl člověk doby kamenné?"
- /126/ "Science Digest" - říjen 1960
- /127/ "Science New Letter" 3.9.1955
- /128/ "Science Illustrated" - červenec 1948

- /129/ J. F. Free: "Archeologie a biblická historie" 1950
/str. 52, 25/
- /130/ C. Laid: "Wonder of the Language"
- /131/ Journal "American" 11.8.1962
- /132/ Yves Delage: "Has been the Evolution demonstrated?"
- /133/ Americká encyklopedie 1942 sv. 18 /str. 185/
- /134/ Dr. Bedřich Bouček + kolektiv: "Biologie živočišstva"
1952 /str. 7 - 9/
- /135/ A. Montag: "Husnan being"
- /136/ R. Coulborn: "Origin of the civilized Society"
- /137/ "Life" 25.8.1961
- /138/ K. Kenyon: "Digging up Jericho" 1957
- /139/ J. Southworth: "The History of the World"
- /140/ "Nature" leden 1961
- /141/ S. N. Kramer "From the Summers Tables"
- /142/ P. I. Wiesmann: "Entstehung des Genesis"
- /143/ C. B. Fals: "The first three thousands of Years"
- /144/ "Science New Letter" z 27.1.1962 H. A. Fresbury: Diskuse
o knize "Dějiny matematiky"
- /145/ Dr. Mario Pei: "Origin of the Speech"
- /146/ Angl. stručná encyklopedie archeologie /str. 493/ - "Past
the"
- /147/ "Journal American" 1.3.1962 "Původ skla", "Původ voňav-
ky"
- /148/ W. A. Faierservis: "Old Nil's Empires"
- /149/ W. F. Albricht: "Von der Steinzeit zum Christentum" 1949
- /150/ G. E. Smith: "At the Beginning"
- /151/ David Diringer: "The Alphabet"
- /152/ R. W. Rogers: "Dějiny Babylonie a Asyrie"
- /153/ G. N. Driver: "Summits Writting"
- /154/ Edward Chier: "Es wurde am Lehm geschrieben"
- /155/ F. Hoyle: "The Astronomy"
- /156/ Pierre Rouzemu: "The Man gains the Stars"
- /157/ Kolektiv autorů: "O vzniku chemie ve staré Mezopotamii"
- /158/ Adolf Novotný: "Biblický slovník" 1956 /zajíc/
- /159/ Lexikon k bibli - Brockhausenovo nakl. 1960 /str. 559/ -
něm.
- /160/ Jednání Londýnské zoologické společnosti /1940/ sv. 110
/str. 159 - 163/ angl.
- /161/ J. Drejnar: "Několik chyb vyšší kritiky"

- /162/ W. F. Albright: "Archeology of Palestine" 1954 /str. 129/
/163/ Werner Keller: "A biblia má predsa pravdu" 1969 /str. 10.
11./
- /164/ H. V. Morton: "Through Lands of the Bible" 1954 /str.22/
/165/ C. W. Ceram: "Bohové, hroby a učenci"
/166/ C. W. Ceram: "Oživená minulosť"
/167/ W. F. Albright: "Cesty k pramenům" 1971
/168/ Stanislav Richter: "Říše faraonů" 1973
/169/ Anna Švíděrková: "Když papyry promluvíly" 1971
/170/ John Alegro: "Rukopisy od Mrtvého moře" 1969
/171/ Stanislav Segert: "Synové světla a tmy" 1970
/172/ E. G. White: "Velký spor věků" /str. 204/
/173/ Karel Barth: "Základy dogmatiky"
/174/ J. Huxley: "Rationalist Annuel" 1946 /str. 87/
/175/ Karel Beurlen: "Geologie", nakl. Franck Verlagshandlung
Stuttgart, 1975 /str. 171/
/176/ Robert V. Gentry: "Cosmologieal Implacations of Extinst
Radioactivity from Pleichroi Halos
/177/ C. S. Noble a J. J. Naughton: "Deep Ocean Basaltz sv. 162,
1968, /str. 265/
/178/ Eduard Ostermann: překl. Naše Země je mladá planeta
/179/ E. Bloch: "Das Materialismusproblem, seine Geschichte
und Substanz" , Frankfurt a.M. , 1972
/180/ Ing. František Toth: "Záhady rodu Homo" - "Čtení" číslo
9/1979 /str. 32 - 33/

Rejstřík cizích slov

A

abiogeneze	- samoplození /nesprávná představa o vzniku života z neživého/
abnorm(al)ita	- nepravidelnost, úchylnost, zrůdnost, zvláštnost
absolutní	- naprostý
absolutní nula	- nejnižší možná teplota (-273,15°C)
abstrakce	- neskutečnost
absurdnost	- nesmyslnost
adoptace	- osvojení, přijetí něčeho
aeon	- dlouhé období v dějinách
akt	- čin
aktivní	- činný
alternativa	- jiná možnost
aminokyselina	- organická kyselina - základ bílkovin s obsahem dusíku
amplituda	- rozkmit
analogický	- obdobný (připodobňování)
analyzovat	- provádět rozbor
anarchie	- bezvládí, zmatek
anatomie	- nauka o stavbě organismů
antidiluvialní	- pocházející z doby před čtvrtéhořím
antihmota	- hmota, tvořena ze zákl. elementárních antičástic (opačných vlastností)
antropoid	- lidoop
antropologie	- nauka o původu člověka
aparát	- zařízení
aplikace	- použití, uplatnění
aplikovat	- uplatnit
a priori	- co je dáno předem
argument	- důkazový prostředek
artefakt	- dílo lidských rukou na rozdíl od přírodních produktů
artikulace	- článkování hlásek při vyslovování
aseptický	- prostý choroboplodných zárodků
asimilace	- přeměna anorganických látek v zelené rostlině v látky organické

asyriolog	- odborník oboru orientalistiky, zabývající se dějinami starověkých obyvatel Mezopotamie
astronomie	- hvězdářství
ateista	- člověk, popírající Boha
ateistický	- bezvěrecký
atmosféra	- vzdušný obal zeměkoule
autentičnost	- hodnověrnost
automatický	- samočinný
autor	- původce nějakého díla

B

bakterie	- skupina nejjednodušších jednobuněčných mikroorganismů
bakteriofag	- virus napadající bakterie
báze	- základní látka
biochemické procesy	- přeměny látek v živém organismu
biologie	- věda o vlastnostech živých organismů
biosyntéza	- tvorba organických látek v živé hmotě pomocí biokatalyzátorů (enzymů, hormonů, vitamínů)
biskup	- vysoký duchovní hodnostář

C

centrální	- ústřední, hlavní
cirkulovat	- obíhat
civilizace	- vyšší úroveň vzdělanosti
credo	- přesvědčení, zásada
cytologie	- nauka o buňce
cytoplazma	- živý obsah buňky mimo jádro

D

dedukce	- vyvození
definitivní	- pevné, konečné
degenerovat	- chátrat, zvrhnout se
degradace	- znehodnocení
deismus	- učení, připouštějící existenci Boha jen jako tvůrce světa, ale popírající jeho další zasahování do vývoje světa
dekret	- ustanovovací právní akt

descendence	- posloupnost ve vývoji druhů
descendenční teorie	- učení o vývoji přírody od nižších forem k vyšším
detail	- podrobnost
determinativ	- složka rozšiřující kořen slova bez změny významu
děkan	- akademický funkcionář, který řídí fakultu vysoké školy
dialektický	- filosofický základ marxismu-leninismu - zákonitý
materialismus	- vývoj hmoty
diametrální	- protichůdný, opačný
diferencovat	- rozlišovat, odlišovat
dilema	- nutnost volby mezi dvěma navzájem se vylučujícími možnostmi
dimenzovat	- rozměřovat
disipace energie	- nevratná přeměna některé formy energie v teplo
diskuse	- rozhovor, výměna názorů
dispozice	- náchylnost, sklon k něčemu
dogmatický	- neměnný, strnutý

E

ebonit	- tvrdý vulkanizovaný kaučuk
efekt	- dojem, účinek
ekvivalentní	- rovnocenný, stejný
ekumenický	- všekřesťanský
elektromagnetismus	- vytvoření magnetického pole elektrickým proudem
elektron	- elementární částice se záporným nábojem, tvořící atomový obal
elementární částice	- nejjednodušší složka hmoty
embryo	- zárodek, samostatného života neschopný organismus
encyklopedie	- naučný slovník
energie	- schopnost konat práci
entropie	- termodynamická veličina charakterizující stav a možnost změny stavu hmotných soustav. Při nevratných dějích roste.
enzym	- bílkovinná látka, ovlivňující a urychlující určité chemické reakce v živém organismu
eocen	- střední období paleogénu /spodní části třetihor/
epochální	- zvláště významný
eugenika	- úsilí o zlepšení genetického stavu lidstva

evakuace	- vyčerpání, odstranění plynu z nádoby
eventuálně	- případně
evoluce	- vývoj, postupné vyvíjení
exaktní	- vědecky přesný, dokázaný
exegeze	- výklad nějakého textu bible
exemplář	- jednotlivý kus z většího množství
existenční	- týkající se bytí, života
expedice	- vědecká výprava
experiment	- pokus
experimentální	- pokusný
extragalaktický	- mimohvězdný
extremista	- výstřední člověk

F

fakt	- skutečnost
faktor	- činitel
falzifikát	- padělek
fantazie	- obrazotvornost
fantóm	- přelud
fascinace	- smyslové zaujetí
fascinující	- okouzlující
ferment	- viz enzym
fibrila	- drobnohledné vlákno vaziva a v buňkách svalových nebo nervových
filosofický	- rozumový
fluidum	- domnělá nevážitelná a neviditelná látka, která je nositelkou fyzikálních vlastností
forma	- podoba
formulace	- způsob slovního vyjádření myšlenky nebo záměru
formulovat	- slovně vyjádřit
fosilie	- pozůstatek vymřelého organismu, uchovaný jako oáls v hornině, zřídka jako zkamenělina
fotoelektrický jev	- uvolňování elektronů působením světla
foton	- velmi soustředěné množství energie elektromagnetického záření
frekvence	- kmitočet
fungovat	- být činný
funkce	- závislost jedné proměnné veličiny na jiné

	proměnné veličině
fyzik	- vědec, zabývající se přírodními stavy a jevy, při nichž se nemění složení látek
fyzikální jev	- proces, při kterém se nemění složení látek
fyziologie	- nauka o životních funkcích organismů

G

galaktický	- hvězdný
galaxie	- hvězdné soustavy v pozorovatelné části vesmíru
gen	- nositel dědičnosti
genealogie	- bádání o rodové posloupnosti, rodokmen
geneze	- vznik, původ
genetika	- nauka o dědičnosti a proměnlivosti organismů
geofyzika	- nauka o fyzikálních vlastnostech Země včetně vzdušného obalu
geologický	- vztaheno na složení a stavbu zemské kůry
gigantický	- obrovský, nadlidský
glycidy	- cukry, sacharidy obsažené v pletivech rostlinných i živočišných tkání
granit	- žula
gravitace	- přitažlivá vlastnost hmoty neznámé podstaty

H

harmonický	- souzvučný, souladný
historický	- dějinný
hormon	- organická látka různého chem. složení, produkováná žlázami vnitřního vyměšování
horror	- hrůza, strach
hymnus	- slavnostní píseň na počest bohů

CH

chaos	- zmatek
chaotický	- neuspořádaný
chemik	- vědec, zabývající se složením, vlastnostmi a přeměnou přírodních látek
chromatin	- biologická součást buněčného jádra

chromozóm	- vláknitá struktura buněčného jádra se silnou barvitelností
chronologický	- seřazený podle časového průběhu
I	
idea	- vůdčí myšlenka
ideální	- dokonalý, nedosažitelný
identický	- totožný, souhlasný
ignorovat	- úmyslně si nevšímat
implantovat	- vsazení tkáně nebo části orgánu do tkáně nebo orgánu jiného organismu
implicitní	- nevyvinutý
impozantnost	- velkolepost, mohutnost
ineertní	- netečný
informace	- sdělení, vysvětlení
inflační	- nadměrné rozmnožování
iniciála	- začáteční písmeno
inspirovaný	- vnuknutý
instinkt	- přirozený pud
instrukce	- návod, pokyn
inteligence	- rozumová duševní schopnost a vyspělost
intenzita	- síla, velikost
ionizovaný	- přeměnění molekul v ionty (částice se záporným a kladným nábojem)
iracionální	- protirozumový
izotop	- prvek se stejným počtem protonů v jádru, ale s různým počtem neutronů
izolant	- látka, kterou nemůže procházet elektrický proud

J

jezuita	- příslušník katolického řádu
---------	-------------------------------

K

kapacita	- výkonnost, velikost lebečního prostoru
karbid	- sloučenina uhlíku s jedním nebo více kovovými prvky
kardinál	- v katolické církvi nejvyšší duchovní

	hodnostář po papeži
katastrofický	- osudový, zničující
kauzální	- příčinný
kentaurové	- bájní tvorové s tělem vpředu lidským, vzadu keňským
kinematografický	- pohybový film
kinetická energie	- energie pohybu hmotné soustavy
klasický	- starý ověřený způsob
klima	- podnebí
koacervát	- zhuštění koloidní disperze, mezistupeň vývoje živé hmoty
kód	- systém znaků a pravidel k vyjádření informací
koherentní	- souvislý, spojitý
koloid	- látka, rozptýlená ve formě částic ve druhé látce, která je v nadbytku
kombinace	- seskupení
komplet	- úplný soubor
kompaktní	- celistvý, hustý, pevný
kompromis	- dohoda na základě oboustranných ústupků
koncept	- pojetí
kondenzace	- srážení, zkapalňování plynů
kongres	- větší odborné shromáždění
konkordistická	- epochální
konstantní	- neměnný
konstruktér	- sestavovatel, sestrojovatel
kontaminace	- znečištění
kontejner	- kovová nádoba
kontinent	- pevnina
konvergentní	- sbíhavý
konzumovat	- spotřebovat
koordinace	- řízená spolupráce
korelace	- nutná vzájemná souvislost
korigovat	- opravovat, zlepšovat
kosmický	- vesmírný
kosmické záření	- radioaktivní záření v kosmu
kosmogonie	- nauka o vzniku a vývoji přirozených vesmírných těles
kosmologie	- nauka o vesmíru jako celku
kritický	- hodnotící
kultura	- vzdělanost

- moderní fyzikální obor, zabývající se atomovými a molekulárními ději a vlastnostmi látek

L

labolatorní	- výzkumná
labyrint	- bludiště
lapidárně	- stručně, úsečně
legenda	- velmi rozšířený nesprávný názor
limitní	- omezující, mezní
linie	- hranice, rozhraní
linin	- složka buňčného jádra
literární	- týkající se písemnictví
logika	- rozumově správné myšlení

M

magický	- tajemný, nadpřirozený
magmatický	- pocházející z magmatu (žhavé křemičitanové taveniny v zemském nitru)
magnetismus	- schopnost projevat se jako magnet
manipulace	- zacházení s něčím
masivní	- celistvý, hmotný
materialismus	- vědecký směr ve filosofii, který hmotu považuje za prvotní, zatímco vědomí a myšlení vysvětluje jako vlastnost hmoty
materiální	- hmotný
matérie	- látka, hmota, surovina
matrice	- část sázecího stroje k odlévání písmen
maximální	- největší, krajní
medium	- prostředí
megasvěty	- velmi vzdálené planety
mechanika	- obor přírodních věd, zabývající se zákony klidu a pohybu hmotných těles
mechanismus	- soustava, zařízení
metaforicky	- přeneseně
metalurgie	- hutnictví
meteorit	- kosmické těleso
metoda	- způsob učení, zkoumání
mikroskopický	- nepatrný, okem neviditelný

miliarda	- tisíc milionů
miocenní	- ze spodní části mladších třetihor
modifikace	- přizpůsobení
molekulární	- děje, probíhající v rozměrech molekul
montážní	- dílna, kde se provádí konečné spojování výrobků
monumentální	- velkolepý, mohutný
morfologie	- nauka o vnějších a vnitřních tvarových poměrech o změnách těla organismů
mozaikové	- pestrobarevné, složené
mutace	- změna dědičných vlastností organismů, probíhající ve skocích
mystifikátor	- oklamavatel
mýtus	- báje

N

nacionalismus	- vlastenectví
naprogramovat	- vytvořit dopředu příslušný program
nekultivovaný	- necivilizovaný
neoteologický	- nový směr náboženského chápání
nereprodukovatelnost-	neopakovatelnost
neutron	- těžká elementární částice bez elektrického náboje
nirvana	- v buddhismu stav nejvyšší blaženosti, jako jediný cíl lidské touhy a snažení
nukleinové kyseliny	- složené bílkoviny, obsažené v buněčných jádrech

O

ofenziva	- útok
oponentní	- opačné, odporující
optický	- týkající se zraku, vidění
optimismus	- životní pojetí, zdůrazňující jen příznivé a radostné stránky
orbity	- oběžné dráhy elektronů kolem atomového jádra
organický	- ústrojný
organismus	- ústrojí
organizovat	- soustavně uspořádat
orientalista	- specialista na dějiny, kulturu a jazyky východních národů
ortodoxní	- pravověrný

P

- paleontogenie** - nauka o vývoji vyhynulých organismů
- paleontologie** - nauka o vyhynulých zvířatech a rostlinách
- panta rhei** - vše plyne
- papyrus** - spleené proužky z listu rostliny stejného jména na psaní
- patinovat** - uměle vytvářet dojem stáří
- perfektní** - dokonalý, úplný
- perioda** - pravidelně se opakující děj
- plastidy** - jednoduchá tělíška v buněčné protoplazmě, která podporují látkovou výměnu
- pleistocén** - starší oddělení čtvrtohor, diluvium
- pliocén** - svrchní útvar mladších třetihor
- poetický** - půvabný, krásný
- polemika** - ideový rozpor
- polypeptidy** - organické sloučeniny vzniklé z více aminokyselin
- populární** - veřejně známý
- postulát** - předpoklad
- potence** - výkonnost, schopnost
- pozice** - poloha, postavení
- preferované** - tlačené, přednost dáváne
- primitivní** - zaostalý
- princip** - pravidlo, základní myšlenka
- problematika** - soubor předložených dosud nevyřešených otázek
- profesor** - vysokoškolský učitel
- produkce** - výroba, těžba
- program** - předem stanovený pořad
- projektil** - střela
- proklamace** - veřejné prohlášení
- prolog** - předmluva
- propaganda** - systematická činnost, směřující k ovlivnění lidí
- proton** - kladně nabitá elementární částice, tvořící s neutronem atomové jádro
- protoplazma** - základní mimojaderná živá hmota buňky
- pseudologický** - vymyšlený, lživý
- pseudopodie** - výrůstky u některých jednobuněčných

psychologický

organismů, sloužící k pohybu
- působící na projev dušení činnosti člověka

R

radikální

- rozhodný

radioaktivní

- schopný vysílat záření

radiogalaxie

- vzdálené hvězdné soustavy, vysílající záření

rasa

- plemeno

reakce

- pochod, děj, protitlak

reálný

- skutečný

redukce

- omezení

redukovat

- omezovat

reformovat

- napravovat

regiment

- pluk

regulovat

- upravovat, řídit

rekombinace

- opakované seskupování

rekonstrukce

- obnovení dřívějšího stavu

relativní

- poměrný, podmíněný

rentgen

- jednotka dávky rentgenového záření

reprodukce

- obnovování

restituce

- uvedení do původního stavu, obnovení

reversibilní děj

- dokonale vratný děj

revoluce

- rozhodný přechod skokem

rezervoár

- zásoba, záloha,

rezidence

- bydliště

rituální

- dle předpisů pro výkon bohoslužeb

rotace

- otáčení

S

sediment

- usazenina

segmentace

- článkování

senzační

- vzrušující

seriózní

- vážný, spolehlivý

sféra

- pole působnosti

schematický

- názorný

signál

- nositel informace

skalpel

- chirurgický nůž

skeptik

- pochybovač

skripta	- rozmnožené texty vysokoškolských přednášek
socializace	- zespolečenštění
specializovat	- členit, rozlišovat
speciální	- zvláštní
spektrum	- barevný pás, vznikající při rozkladu světelného záření
spekulace	- druh vypočítavosti
spora	- klidová forma bakterie
standard	- ustálený typ, vzor
statistický	- týkající se číselného zjišťování a evidence
stimulátor	- prostředek k povzbuzení
stratosféra	- vrchní vrstva zemského ovzduší
struktura	- vnitřní řád
studie	- hrubý návrh díla
submikroskopický	- optickým mikroskopem neviditelný
substance	- prapodstata
supraracionální	- víra v nadpřirozenost
symbol	- znamení, značka
syntetický	- uměle vytvořený
syntéza	- spojení
systém	- soustava věcí

Š

šifra	- zakódovaná zpráva
šok	- otřes

T

taktika	- plánovité chování
teismus	- připouští osobní existenci Boha i jeho činnost
tempo	- rychlost pohybu
tématika	- souhrn témat
tendence	- úsilí, úmysl
teorie	- učení
terminologie	- názvosloví
termodynamika	- nauka o přeměně tepla v jiné druhy energií
text	- místo v knize
teze	- tvrzení, vědecky dokazované
totální	- naprostý, veškerý
totem	- plastické zobrazení, uctívané jako symbol předků

transformovat	- přeměňovat
transportní	- přepravní
transmutace	- přirozená nebo umělá přeměna prvků v jiné jadernou reakcí
triliontina	- 0,0... (17 nul)
typický	- příznačný

U

ultrafialový	- ležící za fialovou částí viditelného spektra
uniformitarismus	- nauka o tom, že na Zemi je vždy jednotný ráz
unikátní	- jedinečný
universita	- vysoká škola
utopie	- neuskutečnitelné přání

V

vakuola	- buněčná dutinka vyplněná tekutinou
variace	- obměna, střídání
vegetace	- rostlinstvo
verze	- pojetí
virolog	- odborník, zabývající se virovými chorobami
vitalita	- životní síla, životaschopnost

Z

zoolog	- odborník na živočichy
---------------	-------------------------

	Předmluva vydavatele	9
	Několik slov úvodem	11
1.	VĚČNÝ JE BŮH NEBO JE VĚČNÁ HMOTA ?	13
1.1.	Na počátku bylo Slovo	13
1.2.	Hmota ve světle nových poznatků	14
1.3.	Je vesmír věčný?	17
1.3.1.	Přeměna hmoty hvězd v záření	17
1.3.2.	Entropie	18
1.3.3.	Rozpínající se vesmír	21
1.3.4.	Teorie velkého třesku	22
1.3.5.	Z čeho vznikl vesmír?	24
1.4.	Důkazy pro přímou činnost boží ve vesmíru ...	27
1.4.1.	Světlo	28
1.4.2.	Gravitace	29
2.	JAK VZNIKLA ZEMĚ A JEJÍ STÁŘÍ	32
2.1.	Hypotéza nebulární	32
2.2.	Hypotézy katastrofické neboli slapové	33
2.2.1.	Hypotéza Jeansova	33
2.2.2.	Hypotéza R. Lyttlehona	34
2.2.3.	Kritika katastrofických hypotéz	34
2.3.	Nové hypotézy	34
2.3.1.	Fesenkova hypotéza	35
2.3.2.	Hypotéza sovětského akademika O. J. Šmidta ...	35
2.4.	Názory jiných vědců	36
2.5.	Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi	36
2.5.1.	Moderní fyzika a stvoření z ničeho	37
2.5.2.	Počátek Božského stvoření vesmíru	38
2.6.	Různé názory na biblický týden stvoření	39
2.6.1.	Teorie restituční	39
2.6.2.	Teorie konkordistická	40
2.6.3.	Teorie ideální	40
2.6.4.	Teorie Cliffordská	40
2.6.5.	Názory Svědků Jehovových	41
2.6.6.	Výklad doslovný	42
2.7.	Rekonstrukce biblického stvoření	
	v sedmi dnech	43
2.7.1.	Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi	43
2.7.2.	Země pak byla nesličná a pustá	44

2.7.3.	První den stvořitelského díla	45
2.7.4.	Druhý den stvořitelského díla	46
2.7.5.	Třetí den stvořitelského díla	47
2.7.6.	Čtvrtý den Božího stvoření	49
2.7.7.	Pátý a šestý den stvoření	51
2.7.8.	Sedmý den Božího týdne stvoření	51
3.	VZNIK ŽIVOTA NA ZEMI	53
3.1.	Zákon bio-geneze	54
3.2.	Názory na vznik života na Zemi	54
3.2.1.	Názor Aristotelův	55
3.2.2.	Panspermická teorie	57
3.2.3.	Život vznikl z neživé hmoty jen jednou, a to čistě náhodou	57
3.2.4.	Vznik života = zákonitý jev vývoje hmoty	58
3.3.	Život z laboratoře	59
3.4.	Důkazy proti náhodnému vzniku života	61
3.4.1.	Pozorování a logika	61
3.4.2.	Matematika	63
3.4.3.	Základní přírodní zákony	66
	a/ setrvačnost	
	b/ entropie	
	c/ zachování hmoty neb energie	
	d/ biogeneze	
4.	POHLED DO NITRA NEJVĚTŠÍHO BOŽÍHO ZÁZRÁKU - BUŇKY	70
4.1.	Základ života - buňka	71
4.2.	Dědičnost	72
4.2.1.	Tajemná deoxyribonukleová kyselina	74
4.2.2.	Dvojitá spirála	76
4.2.3.	Genetický kód	77
4.2.4.	DNK je důkazem, že veškerý život má jednotný původ	79
4.2.5.	Na scéně je ribonukleová kyselina	79
4.2.6.	Složitě chemické reakce v buňkách	80
4.3.	Je možné moderní poznatky o buňce zneužít? ..	81
5.	EVOLUCE ČI STVOŘENÍ?	84
5.1.	Krátký nárys vzniku a dějin evoluční teorie ..	85
5.2.	Hlavní teze Darwinova učení o vzniku druhů ..	87
5.2.1.	Proměnlivost a dědičnost	87
5.2.2.	Umělý výběr	87
5.2.3.	Přírodní výběr a boj o existenci	87

5.2.4.	Darwin o vzniku nových druhů	88
5.3.	Stupnice živočišstva	88
5.3.1.	Strom života	89
5.4.	Šest skupin geologických	90
5.5.	Jsou hlavní postuláty darwinismu	
	vědeckými fakty?	91
5.5.1.	Seřazování, srovnávací anatomie	92
5.5.2.	Je vývoj od nižšího k vyššímu teoretický možný, nebo pravděpodobný či nepravděpodobný	93
5.5.3.	Embryologie	94
5.5.4.	Rudimentární orgány	95
5.5.5.	Krevní zkoušky	96
5.5.6.	Vědecké pokusy	97
5.6.	Důkazy v horninách	99
5.6.1.	Fosilie	99
5.6.2.	Určování stáří	102
	1. geologické počítání času	102
	a/ metoda uran - olovo	103
	b/ metoda draslík - argon	103
	c/ metoda rubidium - stroncium	104
	2. určování stáří fosilií	105
	3. určování stáří podle fosilií	107
	4. skutečnost je jiná	108
5.7.	Zamyšlení nad Darwinem a vážné důvody	
	proti jeho teorii	111
5.8.	Ústup evoluce před vědeckými skutečnostmi . .	114
5.9.	Vysvětluje se evoluce mutacemi?	116
5.10.	Evoluce staromódní a náboženská	120
6.	ANTROPOIDNÍ OPICE NEBO ČLOVĚK -	
	HOMO SAPIENS?	124
6.1.	Údajní prapředkové člověka	124
6.1.1.	Haeckelův rodokmen	125
6.1.2.	Rozdělení prapředků člověka dle nálezů antropologů	125
6.1.3.	Antropologické nálezy poslední doby	128
6.2.	Jsou fosilní nálezy tzv. prapředků spolehlivé? .	129
6.2.1.	Odvážné rekonstrukce	129
6.2.2.	Falzifikáty na poli antropologie	130
	a/ Lebka z Calaveran	130
	b/ Piltdownský člověk	130

6.2.3.	Některé omyly při posuzování nálezů	133
	a/ eolity	133
	b/ vědecký skandál	133
6.2.4.	Problémy mezičlánků	135
6.2.5.	Skutečnosti z nauky o zkamenělinách	137
6.3.	Odchyly člověka od lidoopů	139
6.3.1.	Vzprámená postava	140
6.3.2.	Důležité rozdíly na hlavě a lebce	140
6.3.3.	Velký mozek	140
6.3.4.	Lidská ruka	141
6.3.5.	Nohy člověka	141
6.3.6.	Chlupový pokryv	141
6.3.7.	Lidská inteligence	141
6.3.8.	Lidská řeč	142
6.3.9.	Člověk - obraz Boží	142
6.4.	Logické zdůvodnění antropoidních nálezů	
	z biblického hlediska	143
6.4.1.	Fyzický svět před potopou	144
6.4.2.	Jak dlouho trval první svět?	146
6.4.3.	Proč vůbec Bůh dopustil potopu?	147
6.4.4.	Kdo z živých organismů přečkal potopu?	148
6.4.5.	Geologické a fosilní důkazy o univerzální potopě	148
6.4.6.	Shrnutí	150
6.5.	Objevy, které vyvracejí evoluční teorii	152
6.5.1.	Lidské kroky v útvech karbonu	152
6.5.2.	Stopy dinosaura a člověka v řečišti	153
6.5.3.	Rozšlápnutý trilobit	153
6.5.4.	Sochy z Acambary	154
7.	DŮVODY, KTERÉ PODPORUJÍ NAŠÍ VÍRU	
	O STVOŘENÍ ČLOVĚKA PODLE BIBLE	156
7.1.	Lidské rasy	157
7.2.	Řeč a písmo	159
7.3.	Stáří lidstva	160
7.3.1.	Výpočet doby, jak dlouho žije člověk na Zemi	161
7.3.2.	Skutečnosti, poukazující na stáří lidstva	163
	1. Dějiny	163
	2. Písmo	163
	3. Astronomie	164
	4. Jiné důkazy	165
7.4.	Rodiště lidstva	166

7.4.1.	Zjištění rodiště lidstva	166
7.4.2.	Písmo	167
7.4.3.	Matematika	168
7.4.4.	Astronomie	169
7.4.5.	Bible potvrzena	169
7.5.	Člověk mění své mínění - bible vítězí	170
7.5.1.	Zoologie	170
7.5.2.	Astronomie a stvoření	171
7.5.3.	Archeologie	172
	ZÁVĚR	174
	Literární odkazy	175
	Rejstřík cizích slov	181
	Obsah	194

**NOVÝ
ŽIVOT**

Ing. Blahoslav Balcar
Tajemství stvoření.
Druhé upravené vydání.
Obálka a grafická úprava
František Fabík.
Vydalo Nakladatelství
NOVÝ ŽIVOT, Praha,
jako svou první publikaci,
v roce 1990.

Vytiskly OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, s.p.
Ostrava
AA 15,49, VA 15,89
Náklad 10 000 výtisků.
Tématická skupina 02/60.
59-621-90.
ISBN 80-900166-0-X.
Cena brož. výtisku Kčs 29,-.

